

டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம்

சுவர்களுக்கே

முதற்பதிப்பு; ககககக ஆனி

1965 சூலை

உரிமை ஆசிரியற்கு

ஆசிரியன் நூல்கள்

1. மனைவியின் உரிமை
2. வள்ளுவம்
3. கொடை விளக்கு
4. தொல்காப்பியப் புதுமை
5. இரட்டைக் காப்பியங்கள்
6. தமிழ்க்காதல்
7. The Tamil Concept of Love
8. நெல்லிக் கனி
9. உரைநடையில் திருக்குறள்
10. எந்தச் சிலம்பு
11. தலைவர்களுக்கு

விலை ரூ. 2—50

முகவுரை

இந்நூல் என் நாட்டுத் தொண்டு.

கதிரகம் }
காரைக்குடி-2 }
1-7-1965 }

வ. சப. மாணிக்கம்

நாட்டுத் தலைவர் நல்லுரை

குடியரசு என்பது சட்ட ஆட்சி, பகுத்தறிவாட்சி, ஒப்புதலாட்சி. நம் எல்லாக் கொள்கைக்கும் எவ்வளவு இணக்கம் காண முடியுமோ அவ்வளவும் காணவேண்டும்.

அரசியலறிவு என்பது இவை இவை வருமெனத் தீமையை முன்கூட்டியே உணர்தல், உணர்ந்து கூடியவரை விலக்கப் பார்த்தல்.

வன்முறை என்பது கசப்பையும் வெறுப்பையும் பூசலையும் விளைப்பது. இவை விளைந்தால் பின் நீக்குதல் எளிதன்று.

டாக்டர் இராதாகிருட்டிணன்

14-2-1965

இந்தியப் பாயிரம்

வடவிமயம் தென்குமரி

ஆயிடைக்

குடியரசு நடத்தும் கோடாச் செங்கோல்
படிமிசைச் சிறந்த பாரதம் வாழிய :

௫ வாழிய பாரதம் வாழிய பல்படை
வாழிய பன்மொழி வாழிய பல்வினை
ஆழிக் குமரியும் அண்ணல் இமயமும்
ஊழி ஊழி ஒன்றி வாழிய ;

க0 இந்தியத் துகளினை எப்பகை அவாவினும்
முந்துக போர்க்களம் சிந்துக உயிரை ;

சாதிப் பற்றும் சமயப் பற்றும்
காதல் அன்ன கட்சிப் பற்றும்
மோதல் இல்லா மொழியின் பற்றும்
ஆசை நீங்காக் காசுப் பற்றும்

க௫ பாசம் ஏறிய பதவிப் பற்றும்
நேசம் கலந்த ஈசன் பற்றும்
தேசப் பற்றுமுன் சிறுபற் றுகுக ;

பற்றுக்க நாட்டுப் பற்றினைப் பற்றுக்க
மற்றோர் பற்று மனம்புக வேண்டா ;

உ0 பெருமகன் காந்தி பிறந்த நாட்டில்
ஒருமகன் நேரு உழைத்த நாட்டில்
இன்முறை என்னும் நன்முறை ஒங்குக
வன்முறை என்னும் சின்முறை ஒழிக :

அடிப்படை யுரிமைகள் வடுப்பட லின்றிக்
உரு கொடுப்பன கொடுக்க கொள்வன கொள்க
எடுத்ததற் கெல்லாம் நிறுத்தம் விடுக்க :

முறையை அறத்தை மொழியை மதத்தைப்
பறைபடு தேர்தலில் பணயம் வையற்க ;

பத்தொடு நான்கு பாரத மொழிகள்
ந0 ஒத்தநல் லுரிமையும் ஒருமையும் தழுவிப்
பாராள் மன்றம் பாங்கினில் ஏறுக ;

பொதுநல வினையைப் பொறுப்போ டாற்றுக்
எதுநலம் வரினும் பொதுநலம் செய்க
மக்கள் உழைப்பு மலையினும் ஒங்குக
நரு தக்க நலமெலாம் சமநலம் ஆகுக ;

கட்டுப் பாடெனும் கரவினைத் தளர்த்தி
முட்டுப் பாடெனும் மூடியை விலக்கித்
தட்டு பாடகலத் தனிவழி காண்க ;

பொய்யா வள்ளுவன் புகழ்சேர் நாட்டில்

சு0 மெய்யாச் சொல்லுவன் மெய்யாச் சொல்லுவன்
எய்யா இந்தியர்க்கு மெய்யாச் சொல்லுவன் ;

பேச்சிலும் எழுத்திலும் பெருமிதம் வேண்டும்
ஏச்சரை தாக்குரை எவர்க்கு வேண்டும்?

எய்திய உரிமையை இடித்துக் காக்கும்

சுரு செய்தித் தாள்கள் செம்மாந் தியங்குக :

வாக்கினை வேண்டி வாய்மை பிறழேல்
நாக்கினைக் காப்பான் நாடு காப்பான் :
மதித்துப் பேசும் வள்ளுவம் பரவுக
மிதித்துப் பேசும் விலங்கியம் படுக ;

ரு0 விழுப்பம் வேண்டின் எல்லா வினையிலும்
ஒழுக்கம் வேண்டும் ஒழுக்கம் வேண்டும்
இழுக்கம் செய்பவன் இந்தியன் ஆகான் ;

பசியே இல்லாப் பல்வளம் சுரந்து
பினியே இல்லாப் பெருநலம் பெற்றுப்
பகையே இல்லாப் பல்மறம் வீங்கி
வாழிய பாரதம் வாழிய பாரதர்

ருஎ ஏழிசை தாங்கி வாழிய பாரதம்.

கடிதம்

க

அன்புத் தலைவர்களுக்கு,

வணக்கமும் வாழ்த்தும்.

என் எழுத்தால் இந்தியத் தாய்நாட்டிற்கு ஒரு நன்மை செய்யமுடியும் என்றால், மொழிச்சிக்கலுக்கு முடிவான நிலையான நேர்மையான வழிகாட்ட இயலும் என்றால், அத்தொண்டினை ஏன் முன்வந்து செய்யலாகாது? எழுத வேண்டிய காலமும் பொருத்தமாக இருக்கும்போது, கடமை செய்வதைக் கழிக்கலாமா?

நூல்வடிவான இக்கடிதங்களை மூன்றாண்டுக்கு முன்பே எழுதவேண்டும் என்று துடித்தேன். சீனப் படை யெடுப்பால் எழுத்தை நிறுத்திக் கொண்டேன். சென்ற ஆண்டு மீண்டும் எழுதும் வேகம் பிறந்தது எனினும் எழுத்து எண்ணியபடி ஓடவில்லை. மொழிக்கிளர்ச்சி நில நடுக்கம்போல் வன்மையாகப் புறப்பட்டுப் பரவி நாட்டை அலைக்கும் இக்காலத்தில் எழுதாது, என்றுதான் எழுதுவது?

நான் ஒரு மொழிப் புலவன். நம் மொழிச் சிக்கல் பற்றி இயல்பாகவும் ஈடுபாடாகவும் பொறுமையாகவும் பல ஆண்டுகளாக என்னளவில் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். சில கருத்துமுடிபுகள் என் அறிவிற்குப் பட்டன. மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக அம்முடிபுகளில் எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டது. வரவா நம்பிக்கை கூடக்காண்கின்றேன். ஆதலால் இக்கடிதங்களைப் படிப்பவர்கள் ஒரு நம்பிக்கையோடு படிக்கலாம். அங்ஙனம் படிக்கப் புகுவார்க்கு மூன்று தெளிவுகள் வேண்டும்.

- 1 வன்முறைகளை எதற்கும் என்றும் எவரும் கையாளக் கூடாது.
- 2 பாரதத்தின் ஒருமைப்பாடு பாழ்படக் கூடாது.
- 3 அடிப்படையரிமையில் ஏற்றத்தாழ்வு கூடாது.

இத்தெளிவு மூன்றிலும் உங்கட்கு உடும்புப் பிடி போன்ற உறுதி யிருக்கும் என்றால், அடுத்து வரும் கடிதங்களைப் படிக்கும் தகுதியுண்டு. உறுதியின்றி ஐயமோ திரிபோ இருக்கும் என்றால்.....

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

2

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

மூன்று தெளிவுடன்—குறிக்கோளுடன்—நீங்களும் படிக்கத் தொடங்குகின்றீர்கள். யானும் ஆற்றொழுக்காக எழுதத் தொடங்குகின்றேன்.

மொழிபற்றிய உங்களின் சொந்தக் கருத்துக்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். என் கருத்தினையும் தாராளமாகச் சொல்லுதற்கு இடங்கொடுங்கள். நாட்டு நலத்திற்காக எண்ணங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வோமே. அரசியலுக்கும் கட்சிக்கும் அப்பாற்பட்டவன் நான். நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் உட்பட்டவன். இயல்பாக எழுதிவரும் கருத்திற் சிலபல சாயல் உடையனபோலத் தோன்றலாம். அதற்கு நான் என் செய்வேன்? யாரும் உரையாதவற்றைப் பார்த்து விலக்கி முழுப் புத்தம் புதுமையாக உரைத்துவிடவேண்டும் என்ற செருக்கா, முனைப்பா என்நோக்கம்? யார் சொல்லியிருந்தாலும் சொல்லியிராவிட்டாலும் இந்தியாவின் மொழிப்பிணிக்கு நன்மருந்து எது என்று என் அறிவு கண்டதோ, அதனை

முன்சொல்லிய முக்குறிக்கோளுக்குப் புறம்போகாமல் எழுதுவதே என்னோக்கம். எழுதி வருங்கால், ஏற்றம் இருக்கும், தூற்றல் இராது. அழுத்தம் இருக்கும், மழுப்பல் இராது. கனிவு இருக்கும், கசப்பு இராது.

கடிதங்களைப் பார்த்து வரும்போது, ஓரிடத்து உங்கள் கருத்துக்கு ஒத்த கருத்துப்போலப் பட்டால், தெரிந்ததுதானே என்று மேலும் படிப்பதை நிறுத்தி விட வேண்டாம். இறுதிவரை படித்தால் எண்ணாத குறிப்புக்கள் இருக்கும். ஒவ்வாத கருத்தோட்டம்போலப் பட்டால், வேண்டாதவை என்று அவ்வளவோடு கீழே வைத்து விடாதீர்கள். மேலும் தொடர்ந்து படிப்பின், எதிர்க்காமைக்குப் பல விளக்கங்கள் கிடைக்கும்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

௩

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

இக்கடிதம் சென்ற காலத்திற்கு இரங்கி எழுதுகின்றேன். உரிமை பெற்றுப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்துபோயின. மொழிவாரி மாநிலங்களாக நாட்டைப் பகுத்தோம். அம்மொழிகளை வளர்த்தோமா? 1965 சனவரிமுதல் இந்தி பொதுமொழியாகும் என்று 1950 இல் சட்டம் செய்தோமே; அங்ஙனம் இன்ன ஆண்டிலிருந்து வட்டார மொழிகள் ஆட்சிமொழியாகவும் கல்விமொழியாகவும் வரும் என்று தீர்மானம் செய்தோமா? இந்தி பொதுமொழியாகும் என்று சட்டஞ் செய்த ஆண்டிலிருந்தே, வட்டார மொழிகளும் மாநில ஆட்சிமொழியாக, கல்வி மொழியாக வந்திருக்க வேண்டாமா? இன்னும் ஒருபடி சென்று கேட்பதாயின், உரிய இடங்களில் எல்லாம் வட்டார மொழிகளுக்கு முடிசூட்டிய பின்னன்றே பொது மொழிச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்? மாநில மொழிகளைப்

பள்ளமாகவே வைத்துக் கொண்டு, பொது மொழியைப் பரப்பி மேடாக்குவது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தால் அம்மேடு ஒரு நாள் இப்பள்ளங்களில் தானேசாய்ந்து விடும், சாய்க்கப்படும் என்று நடுங்குவது இயல்புதானே. வட்டார மொழிகளைக் கூரிய மேடுகளாக்கிப் பொது மொழியைச் சமதரையாக்கினால், அவநம்பிக்கைக பிறந்திராது.

ஆசையோடு உரிமை பெற்றோம். நம்மொழிகளுக்கு உரிமை கொடுக்கும் ஆசை நமக்கேயில்லை. நேற்றுவரை என்ன சொன்னோம்? நாட்டுமொழிகளைக் கல்லூரி, பல்கலைக்கழக மொழியாக்குவதில் விரைவு கூடாது எனவும் (யார் விரைந்தார்கள்?) ஆர அமரப் பொறுத்துச் சிந்தித்துக் கெடாதபடி பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் எனவும், மொழிவெறி காரணமாக விரைந்தோடிச் செய்தால், அறிவியலிற் சுருங்கி, உலக ஒட்டத்தில் பின்பின் தங்கி இளைத்து விடுவோம் எனவும் இன்று காசு, நாளைக்கடன் என்றுகடைக்காரன் விளம்பரம்போல, இப்பதினெட்டாண்டும் ஆசைகாட்டி வருகின்றோம்.

வட்டார மொழிகள் பல்கலைக்கழக மொழிகள் ஆகி விடுமாயின் அறிவு குலைந்து போகும், நாடு உலைந்து போகும் என்று சொல்லாத பெருங்கல்வி மேதைகள் யார்? இந்திய நாட்டின் கல்லூரி பல்கலைக்கழகம் எல்லாம் ஒரு மொழிவாயிலாக இருந்தாற்றான், இணைந்த அறிவு இருக்கும், கலந்த போக்கு இருக்கும் என்றால், வட்டார மொழிகளுக்குப் பஞ்சபூதங்களின் நுட்பங்கள் கூறும் தற்கால வளர்ச்சி உண்டாகுமா? உயர்நிலைப் பள்ளி மொழியாய், அதுவும் ஒருகால் இழந்து தொடக்கப் பள்ளி மொழியாய் வீட்டுமொழியாய்ந் தோட்ட

மொழியாய்க் குடத்து விளக்குப்போல அடங்குவ தல்லது காற்றடித்தாலும் அணையாத குன்று விளக்குப் போல உயரமுடியுமா?

உரிமை பெற்ற நாட்டிற்கு ஏற்பக் கல்விச்சிந்தனை நாம் செய்யவில்லையே. நாம் சிந்தித்த சிந்தனையெல்லாம் வேலைச்சிந்தனை, அடிக்கடி வேலையுயர்வுச் சிந்தனை. பொருளாதாரத்தில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போல மொழிக்கும் ஆண்டுத் திட்டங்கள் கோலியிருக்கவேண்டும். உரிமை பெற்ற நாள்தொட்டு ஒவ்வோர் அமைச்சவையிலும் மொழிமந்திரி ஒருவர் இடம் பெற்றிருக்கவேண்டும். வரவு செலவுத்திட்டத்தில் மொழி வளர்ச்சிக்கென்றே சில கோடி ஒதுக்கியிருக்கவேண்டும். பலதுறை நூல்களைப் பெருக்கியிருக்கவேண்டும். செய்வன ஆண்டு தோறும் செய்யாது, 1965 சனவரித் திங்களில் இந்தி முடியைத் தூக்கிவைத்தோம். தாங்குதற்கு உரிய தலையும் நிலையும் இல்லாமை கண்டோம். சிறுமிக்குத் தாலி கட்டி விடுவதால் தாயாகி விடுவாளா?

இந்தி இந்தியா முழுவதும் தொடர்பு மொழியாவது இருக்கட்டும். இந்தி மாநிலங்கள் நான்கு உள்ளனவே; அவை தம்முளாவது தொடர்பு மொழியாக இந்தி இதுகாறும் கொள்ளப்பட்டுள்ளதா? அது இருக்கட்டும். ஒரு இந்தி மாநிலத்திலாவது ஆட்சி மொழியாகவும், கல்வி மொழியாகவும் முழுக்கமுழுக்க இந்தியுண்டா?

இதுவரை வட்டார மொழிகளைத் திட்டமிட்டு வளர்க்காமையினால், பொதுமொழிச் சிக்கல் பெரிதாகி விட்டது. உரிமை எண்ணமும் பெருகிவிட்டது. தாய் மொழிகளைப் பல்கலைக் கழகப் படிப்புவரை வைக்காமை

யால் வந்த மறைமுகவுவர்ப்பே - ஏக்கமே - இன்றைய இளைஞர்களின் மொழிக் 'கிளர்ச்சிக்கு ஒரு பெருங் காரணம். என் ஆசிரியத் தொழில் காட்டும் அநுபவம் இது.

முன்னாள் தமிழகக் கல்வியமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியனார் 1965 முதல் தமிழே கல்லூரிப்பயிற்று மொழி யாகும் என்று ஒரு மொழித்திட்டம் கொண்டு வந்தார். அத்திட்டத்தை இவ்வாண்டு முறையாக நிறைவேற்றியிருந்தால், இவ்வாண்டு ஈங்கு வீறிட்டெழுந்த மொழிப் போருக்கு இடமிருந்திருக்காதுமன். எதிரதாக் காக்கும் அறிவுடையார்க்குத்தானே அதிர வருவதோர் நோய் இராது. நாம் சென்றதற்கு வருந்த வேண்டாம். இனி வருந்துமாறும் செல்ல வேண்டாம்.

பொதுமொழி பற்றித்தான் தலைவர்களுக்குள் கருத்து ஒற்றுமையிலீ. எல்லார்க்கும் ஒற்றுமையான காரியத்தை முதற்கண் செய்வோமே. இராச்சியங்களில் மாநில மொழிகளே ஆட்சி மொழியாக வேண்டும், பட்டப்படிப்பு வரை கல்விமொழியாக வேண்டும் என் பதில் நமக்குள் பெருவேற்றுமையிலீ ஆதலின் அதனை முந்திச் செய்வோம், முயன்று செய்வோம், முடியச் செய்வோம்.

1966 முதல் வட்டார மொழிகளை இராச்சியத்தின் எல்லா அலுவற்களத்தும் ஆளும் மொழியாக்குவோம்; எல்லாத்துறையிலும் பட்டப்படிப்பு மொழியாக்குவோம். பாடநூல்கள் இல்லை என்று குறைபடவேண்டா. நிறைவு செய்வது நம் கடன். சில ஆண்டுகள் ஆங்கில நூல்களின் துணை கொண்டு தாய்மொழியில் பாடஞ் சொல்லுவோம். தாய்மொழியிலே விடை எழுதுமாறு

வாய்ப்பளிப்போம். “அறையும் ஆடரங்கும் படப் பிள்ளைகள், தறையிற் கீறிடில் தச்சரும் காய்வரோ” என்றபடி, வளரும் இடைக்காலத்து மொழிகலந்து பேசினும் எழுதினும் அறிவுக்கு விழி திறந்தது, அன்புக்கு வழி பிறந்தது என்று மகிழ்வோம்.

“ஓர் உரிமைக்காக வாய்மையையும் அகிம்சையையும் பலி கொடுக்க மாட்டேன்; அங்ஙனம் பலியேற்று வரும் உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளேன். அதுபோலவே ஓர் உரிமை வேண்டித் தாய்மொழியைப் பலி கொடேன்” என்றார் நம் காந்தியண்ணல். அண்ணலின் திருவாசகத்தை இக் கடிதங்களைப் படித்து முடித்த பின்னும் மறவற்க.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

சு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

மொழிப்பிரச்சினைக்கு ஒரு நல்ல முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும் என்ற முழு நோக்கால் இவ்வெழுத்துக்களை எழுதுகின்றேன்.

நாடு எரிமலை போலத் திடீர்க் கொந்தளிப்பின்றி இயங்க வேண்டுமாயின், ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அடிப்படை யுரிமைகளில் யாரும் கைவைக்கக்கூடாது. உரிமையிற் கைவைப்பது உயிரிற் கைவைப்பதை ஒக்கும். உரிமையில் கலக்கம் ஏற்பட்டால், அரசியற் கட்சிகள் நாட்டினைக் கலக்கிக்கொண்டே யிருக்கும். “எறும்பு ஊரக் கற்குழியுமே” என்றபடி, உரிமைத் தேய்வு ஒற்றுமைத் தேய்வாகி வீடும். நல்லறிஞர்கள் ஒற்றுமைத் தேய்வைச் சொல்லிக்கொண்டே யிராமல், அதற்கு மூலகாரணமான உரிமைத்தேய்வை நிறுத்தவும் நிரப்பவும் பார்ப்பர்,

நல்லரசிற்கு ஓர் இலக்கணம் மேடைப் பொருளாகவோ, தேர்தற் பொருளாகவோ, கட்சிப் பொருளாகவோ, வாக்கெடுப்புப் பொருளாகவோ மக்களுரிமையை நிறுத்தக் கூடாது. உரிமை கட்சிகட்கு உரிய உரைப்பொருளன்று. உரிமையை எங்ஙனம் எல்லாம் காப்பது என்ற கடமையே கட்சிகளுக்கும் சட்டசபைகளுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் உரிய பொருளாம். உண்பது மக்களுரிமை, உணவு விளைப்பது அரசின் கடமை; கல்வி மக்களுரிமை, கற்கவழி செய்வது அரசின்கடமை; கற்பு மக்களுரிமை, அதற்கேற்ற காவல் அளிப்பது அரசின் கடமை. “மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும், காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்று” என்பர் புலவர் சாத்தனார்.

உரிமைகளைச் சிறுபான்மை பெரும்பான்மை வைத்து நிறைவேற்றக்கூடாது. அவை எப்பான்மைக்கும் சமம். ஓர் உண்டிச்சாலையில் பத்துப்பேர் உண்ணுகின்றார்கள். ஒன்பது பேர் புலாலுண்ணிகள் என்பதற்காக உண்ணாத ஒருவன் இலையிலும் புலால் படைக்கலாமா? உண் என்று திணிக்கலாமா? அது பெரும்பான்மை பார்த்துக் கட்டாயப் படுத்துதற்கு உரிய காரியமா?

அரசியலில் சிறுபான்மை ஒரு தேர்தற்குப் பின் பெரும்பான்மை யாகலாம்; அதுவே மற்றொரு தேர்தற்குப்பின் சிறுபான்மை யாகலாம். மக்களுரிமைகள் தேர்தலுக்குத் தேர்தல் மாறக் கூடியனவா? கட்சிகள் மாறின் கடமையைச் செய்யும் முறைகள் மாறலாம். அவ்வளவே. உரிமைகள் மாறு. கட்சி மாறுந்தோறும் மனிதவுரிமை மாறின் நாடு காடாகி விடுங்காண்.

மக்களுரிமைகளுள் தலைசிறந்த ஒன்று மொழியுரிமை. இவ்வுரிமை சமயவுரிமையினும் உறுதியானது. தந்தையின் சமயம் வேறு, மகன் சமயம் வேறுகக் காண்கின்றோம். தாய்மொழியில் அன்ன வேறுபாட்டைக் காண்கின்றோமா? கட்சியுரிமையினும் மொழியுரிமை வேருனது. ஒரு குடும்பத்துள் பல கட்சியுடையார் இருப்பதை அறிவோம். ஆனால் குடும்ப மொழி ஒன்றேயன்றோ? மாறக்கூடிய மதவுரிமை, கட்சியுரிமைகளிலும் மாற இயலாத தாய்மொழியுரிமை தலையானது. அதுவே பிறப்புரிமை. மொழியுரிமையே மனிதப் பிறப்புக்கு உரிய தனியுரிமை, வழியுரிமை, வழிவழிப் பொதுவுரிமை.

இத்தகைய ஏற்றம் உடைய மொழியுரிமையை வேண்டிய மதிப்புக் கொடுத்து நாம் சிந்திக்கவில்லை. மொழியின் அருமை பெருமை ஆற்றலை அதிகாரத்தை முழுதும் அறிந்தவர்கள் சிலரே. குழாய் திறந்தவுடன் நீர்வந்து விழுதல்போல, வாய்திறந்தவுடன் மொழிவந்து விடுதலின், எளிமையாக நினைத்துவிட்டோம். மொழி என்பது என்ன? ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவர்க்குத் தெரிவிக்கும் கருவியே என்று, காலனாவுக்கு வாங்கும் கருவிபோல இலக்கணம் பேசுகின்றோம். உயிர் என்பது உடலை இயக்கும் கருவி; படை என்பது தற்காப்புக் கருவி; கண் என்பது பார்க்கும் கருவி. செவி என்பது கேட்கும் கருவி; உடம்பு என்பது குழவி பெறுங்கருவி; வானவூர்தி என்பது பறக்கும் கருவி; உலகத்தில் உள்ள எல்லாமே உலகமே ஒரு கருவி. இப்படியா பார்ப்பது? எது இல்லாவிட்டால் எது எது எப்படியாகும் என்று எதிர்த்துப்பாருங்கள். மொழியில்லாவிட்டால், மனித வளர்ச்சி எங்கே! எங்கே! எங்கே! எல்லாக் கருவியையும் இயக்கும் மாபெரும் மனிதக் கருவி மொழி என்பது விளங்கும். அது மனிதப் பிறப்பின் உயர்வுக்கு

இறைவன் வழங்கிய தெய்வக் கருவி என்பது விளங்கும். “ஓசை யொலியெலாம் ஆனாய் நீயே” என்று அக்கருவி வடிவாகவே இறைவனைக் கண்டார் நாவுக்கரசர்.

இந்தியா பன்மொழிநாடு என்றால் தெய்வக் கருவிகள் பலவுடைய நாடு என்பது கருத்து. ஆகவே நம் தேசிய மொழிகள் பதினான்கையும் தெய்வமொழிகள் என்று போற்ற வேண்டும். தெய்வங்களைச் சமமாக மதிப்பது போலத் தேசிய மொழிகளையும் சமமாக மதிக்க வேண்டும். ‘தெய்வம் இகழேல்’ என்றது போல ‘மொழியை இகழேல்’ என்று கூறுமின்.

நாட்டின் நலத்துக்குப் பலவற்றைச் சிந்தித்த தலைவர்கள் என்ன காரணமோ மொழி பற்றி நன்கு சிந்திக்கத் தவறிவிட்டனர். சிந்திக்கவே இல்லை என்று சொல்ல மாட்டேன்; சிந்தித்தார்கள்; இயற்கையாகச் சிந்திக்காமல், நாட்டின் இயல்புக் கேற்பச் சிந்திக்காமல், செயற்கையாக, எல்லாம் சரிப்பட்டுவிடும் என்ற பெரும் போக்காகச் சிந்தித்து விட்டனர். மொழியுரிமை ஓர் அடிப்படையுரிமை என்று கருதாது, சரிப்படுத்தக் கூடிய சில்லறையுரிமை என்று கருதி விட்டனர். மொழிப்பிரச்சினை ஓர் உரிமைப்பிரச்சினை என்று எண்ணியிருப்பார்களாயின், ஒத்த உரிமை வழங்கி அப்பிரச்சினையை மருங்கறக் களையாவிட்டால் ஓயாப் பிரச்சினையாகிவிடும் என்று எண்ணியிருப்பார்களாயின், சிந்தனையை மொழிப்பக்கம் மிகவும் செலுத்தியிருப்பர்மன். இந்தியா ஒன்று தான் பன்மொழி நாடா? கானடா, பெல்சியம், சுவிச்சர்லந்து, யுகோசுலேவியா, மலேசியா முதலிய நாடுகளில் பன்மொழியாட்சிகள் உளவே. அந்நாடுகளுக்கு மொழித் தூதுகளை அனுப்பி நடைமுறைகளைப் பார்த்து வரச் செய்திருக்கலாமே.

விடுதலைக்குப் போராடி உழைத்த தலைவர்கள் என்னென்னதான் சிந்திக்கமுடியும்? பிற்காலத்தார்க்கு எவ்வளவுதான் செய்து வைத்து விட்டுப் போகமுடியும்? அவர்களுக்கும் முயற்சிக்கு ஏற்ற அயர்ச்சி தோன்றத் தானேசெய்யும். நாம்சிந்திப்போம். நாட்டின்இயல்புக்கு ஏற்பச் சிந்திப்போம்.

ஆங்கிலேயர்கள் சென்றபின் நம்மவர்கள் ஆட்சி யிலும் தலைமையிடத்தை அடைந்தனர். கல்வித்துறையிலும் பிறதுறைகளிலும் தலைமையிடத்தை அடைந்தனர். தாங்கள் தலைமை பெற்றது போலத் தங்கள் மொழிகளும் தலைமை கூடவே பெற வேண்டாமா? என்று எண்ணவில்லை. ஒரே காரணம் விடுதலைக்கு முன் இருந்த துணிவும் தியாகமும் விடுதலைக்குப் பின் இல்லை. நாட்டுக்கு உரிமை பெற்ற நாமே நம் மொழிகளை அடிமைப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டோம். அதனால் உரிமைபெற்றதன் முழுப் பயனை நுகரமுடியாமல், வளர்ச்சிகளைச் சிந்தனைசெய்யாமல், இடையூறுகளையே சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

நாட்டுமொழிகளை, என்ன கெட்டுவிடும் என்று நம்பிக்கையோடு துணிவாக உயர்த்தி, மொழிப் புரட்சி செய்துவிட்டோமானால் கங்கை காவிரி பாய்ந்த நிலம் போல, என்ன வளமெல்லாம் இந்நாட்டில் உண்டாகும் தெரியுமா? உடல்நலம் பெருகும், கல்வித் தெளிவு உண்டாகும், அறிவுப் புரட்சி ஏற்படும், எண்ணவீறுசெறியும், இனிய உறவு தழைக்கும், ஒற்றுமை யுரன் கூடும்,

உள்ளம் உயரும், நோபல்பரிசு வாங்கும் பல்லுயிர்கள் பிறக்கும். நாற்பதுகோடி மக்கள் வாழும் இப்பாரத நாட்டில், இருபெரு மக்கள்தானே நோபல் பரிசு பெற்றனர். அவர்கள் பெற்றதுங்கூட, நாடு அடிமையாக இருந்த காலத்தல்லவா? ஆங்கிலேயர் ஆண்ட காலத்தல்லவா?

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

(௩)

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

இந்தியாவின் பொது மொழி பற்றிய கொள்கைகள் யாவை? அவற்றின் காரணங்கள் என்ன? எக்கொள்கை எவ்வளவிற்குக் கடைபோகும்? எது விடத்தக்கது? எது விடக்கூடாதது? எது விட்டும் விடக்கூடாதது? முதற்கடிதத்தில் நாம் குறிக்கோளாகக் கொண்ட மூன்று உண்மைகளுக்குப் புறம்பானது எது? ஒத்து வருவது எது? இவ்வாறெல்லாம் நாம் பொதுமொழிபற்றி அலச வேண்டும். யார் கூறுகின்றனர்? உள்நோக்கம் ஏதும் உண்டா? என்று அப்படியெல்லாம் பார்ப்பது, சுருங்கச் சொல்லின், ஒழுக்கம் ஆகாது. உண்மையும் புலப்படாது. யார் கூறினால் என்ன? உள்ளோட்டம் எதுவாக இருந்தால் என்ன? வெளிப்பட்ட விளைவு எதுவாக இருக்கும் என்பதுவே காணவேண்டுவது. நாம் விரும்பும் பயன் என்ன? அதற்கேற்ற வழி என்ன? இவையே நாம் காண வேண்டுவன.

மத்தியவரசின் பொதுமொழி (அலுவல் மொழி)
பற்றிய கொள்கைகள் பின்வருமாறு:

- 1 முன்னிருந்தது போல ஆங்கிலமே தனிப் பொது மொழியாக நீடிக்கவேண்டும்.
- 2 இந்தியும் ஆங்கிலமும் சமமான இரு பொதுமொழியாக இருக்கவேண்டும்.
- 3 இந்தியே இந்தியவரசின் தனிப் பொது மொழி. தென்னாட்டு மக்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலமும் துணைமொழியாக இருக்கலாம்.
- 4 தேசியமொழிகள் என்று ஒப்புக்கொண்ட பதினான்கு மொழிகளும் பொதுமொழி யாதல் வேண்டும்.
- 5 நான்கு திசைக்கும் நான்கு மொழிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பொதுமொழிகள் நான்கு கொள்ளலாம்.
- 6 வடநாட்டு மொழிகளில் ஒன்றும் தென்னாட்டு மொழிகளில் ஒன்றுமாக இருப்பொதுமொழிகள் இருக்கலாம்.
- 7 வடமொழியை ஒரே பொதுமொழியாக ஆக்கலாம்.

இவ்வெழு கொள்கைகளுள் கிளர்ச்சிக்கு இடந்தராதது எது? ஒருமைப்பாட்டுக்கு உரந்தருவது எது? ஒத்த உரிமை அளிப்பது எது?

வடமொழி பேச்சு வழக்குடைய மொழியில்லை, தாய் மொழியில்லை. வழக்குடைய மொழியாக உயிர்ப்பிப்பவர்தாயர்? உயிர்ப்பிப்பது எப்படி? வழக்குயிர் பெறுவது எந்நாள்? உயிர்ப்பிக்க முடியுமா? முடியும் என்றாலும் முடியுங்காலம் வரை பொதுமொழிப் பிரச்சினையை ஒத்திப்போட முடியுமா? அது புதிய இந்து முசுலீம்

பிரச்சினையைத் தோற்றுவிக்காதா? வளஞ்சான்ற தொல்வடமொழி பல வட்டார மொழிகளின் வளர்ச்சிக்குத் துணைசெய்யலாமேயன்றி, தான் வழக்குப் பெற்றுப் பொதுமொழியாதல் என்பது கனவுக்கூடேயன்றிக் கண்கூடன்று.

வடநாட்டு மொழிகளில் ஒன்றும் தென்னாட்டு மொழிகளில் ஒன்றுமாக இருபொது மொழிகள் இருக்கலாம் என்ற கொள்கை இருதேசக் கொள்கையைப் போன்றது. வடநாட்டு மொழிகளில் ஒன்றாக இந்தியைத் தேர்ந்துவிடலாம். தென்னாட்டு மொழிகளில் எதனைத் தேர்வது? திராவிட மொழிகளில் தமிழ் தொன்மையானது, தொன்மையான இலக்கண இலக்கிய வளமுடையது என்பதற்காக, ஏனைத் தென்னாட்டினர் உடன்படுவார்களா? ஆந்திரநாடு பெரியது, தெலுங்கு பேசுவோர் தொகை மிகுதி என்பதற்காக, அதனைப் பொதுமொழியாகக் கன்னடர் கேரளர் தமிழர் இசைவார்களா? இது இருபிளவுக் கொள்கை; மேலும் பிளவுக் கொள்கை; நடைபெறக் கொள்கையுமாம். திசைக்கு ஒன்றாக நான்கு பொது மொழிகள் இருக்கலாம் என்பதும் இக்கொள்கை போன்றதே. பொது மொழிக்கொள்கைகளின் எண்ணிக்கைக்கு இவை எண்ணப்பட்டன என்பதன்றி, சிந்தனைக்குரிய சிறப்பினவல்ல.

எஞ்சியுள்ள பொதுமொழிக் கோட்பாடுகள் நான்கு. அவற்றுள் ஆங்கிலம் பற்றிய கொள்கைகளை வருகின்ற கடிதங்களில் துணிவுடன் எழுதுவோம்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

சு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

கடினமான கசப்பான கைவிட முடியாத இனிய ஆங்கிலக்கொள்கை குறித்து ஆராய்வோம். போற்றிப் பொறுத்துப் படியுங்கள்.

ஆங்கிலமொழியின் உலகமதிப்பையும் இந்திய உறவையும் நாம் புறக்கணித்துப் பேசுவது தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும். நம் தலைவர்கள் பலரும் ஆங்கில மொழிச் செவிலியால் ஒங்கி வளர்ந்த குழந்தைகள். தில்லியைப்போலவே இலண்டனையும் சொந்தத் தலை நகர்களாகக் கருதி நடந்தவர்கள். உரிமை யுணர்வை அரிய ஆங்கிலத்தாற் பெற்றவர்கள். வயிரத்தை வயிர ஊசிகொண்டு அறுப்பது போல ஆங்கில அடிமைத் தளையை ஆங்கில அறிவால் அறுத்தவர்கள்.

எத்துணையோ அயலவர்கள் புகுந்தாண்டது இந் நாடு. அவரெல்லாம் பகுதி பகுதியாக ஆண்டு மறைந்தனர். பிரிவு பிரிவாகக் கிடந்த இமயமுதற் குமரியை

ஒரு நாடு என்னும் உருவாக்கி ஆண்ட பெருமை ஆங்கில ஆட்சிக்கே உரியது. அடிமையில் ஒரு நாடாக மூழ்கினமையால் உரிமையில் ஒரு நாடாக எழுந்தோம். சிலர் சொல்வதுபோல, ஆங்கில அரசு விளைத்த இன்னல்கள் பல இருக்கலாம். “கொன்றன்ன இன்னு செயினும் அவர் செய்த ஒன்று நன்று உள்ளக் கெடும்” என்ற வள்ளுவத்தின்படி, அவ்வின்னல்கள் எல்லாம் இமயமுதற் குமரியை இந்தியா என்னும் ஒரு நாடாக ஆக்கித்தந்த நன்மைக்கு ஈடாகா. அதனால் அடிமை தந்த ஒரு பெருஞ் செல்வத்தை—ஒரு நாடு என்னும் உடைமையை—உரிமையோடு காத்துக்கொள்ள வேண்டும். சிறுபிள்ளை த்தனமாகக்கலைத்துவிடக்கூடாது.

இந்தியாவின் பண்பட்ட சிறப்புக்களை ஆங்கிலப் பெருமக்கள் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டினர்; நம்மையும் உணரச் செய்தனர். ஆங்கிலமே ஞாலத்திற்கும் இந்தியாவிற்கும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேல் அறிவுப் பாலமாக இருந்து வருகின்றது. “சிந்தனை நின்தனக் காக்கி, நாயினேன் தன் கண்ணிணை நின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி, வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி, வாக்குன் மணிவார்த்தைக் காக்கி” என்று தொழுவது போல், ஆங்கிலக் கலைமகட்கே அக் கலைமகளின் திருவடிக்கே நம் சிந்தனையெல்லாம் செலுத்தினோம். நம் மொழிகள், கலைகள், நடைமுறைகள் எல்லாங்கூட, கலையாத ஆங்கிலச் சாயம் பெற்றுவிட்டன. எவ்வளவு நூற்றாண்டுகள் கழித்து எழுதினும், நம் நாட்டு வரலாற்றில் ஆங்கில உறவு பன்னூறு பக்கங்கள் இடம் பெறும்.

தற்கால நிலைமைக்கு நம்மொழிகள் 20 விழுக்காடு கூட வளரக் காணோம். இந்நிலையில் வாய்ப்பாக நம் மிடம் உள்ள ஆங்கிலப் பெருமொழியைச் சிக்கெனப்

பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும். உரிமை யுணர்வு என்ற பேராலோ, நமக்குட் பூசலாலோ, அதனை விடாதிருப்பதே கெட்டிக்காரத் தனமாகும். அடிமைப் படுத்திய ஆங்கிலேயர் அகன்றுவிட்டனர். 'எங்களைப் போகச் சொல்லியபின், எங்கள் மொழியை வைத்துக்கொள்ள உங்கட்கு என்ன உரிமை யுண்டு?' என்று ஆங்கில மக்கள் கேட்கவில்லை. நம் நன்மைக்கு ஆங்கிலத்தை நாமே வைத்துக்கொண்டுள்ளோம். என்று வேண்டுமானாலும் விடலாம். ஆனால் விடலாமா? என்பது வினா.

நம் தாய்மொழிகள் பலதுறையில் ஆழ்ந்து அகன்று ஆக்கம் பெறுதற்கு, ஆங்கிலம் தவிர வேறு துணையில்லை. நம்மவர்கள் ஆங்கிலம் கற்பது தவிர, நம்மொழி வளர்ச்சிக்கு வேறு வழியில்லை. ஆங்கிலம் எவ்வளவு ஆண்டுகள் வேண்டுமோ? போதும் என்று என்று புள்ளி வைப்போமோ? தெரியாது.

இன்றுவரை - நம் இளைஞர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலவாயிலாகவே பலதுறைகளையும் பயில்கின்றனர்; பட்டம் பெறுகின்றனர். இவர்களின் தொகை ஒரு கோடி இருக்கும். இன்னவர்தம் சராசரிவயது 25 என்று கொண்டாலும் இன்னும் 35 ஆண்டுகள் ஆங்கிலப்பிடி நம்மை விட்டு நீங்காது. கி. பி. 1700 வரை ஆங்கிலப்பிணிப்பு நாடுமுழுவதற்கும் உண்டு என்பது வெளிப்படை. இந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு ஆங்கிலப் பொது மொழிக் கோளைப் பார்க்கவேண்டும்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

எ

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஆங்கிலம் இந்தியாவிற்கு வேண்டும், பலநிலையில் வேண்டும், பல்லாண்டு பல்லாண்டு வேண்டும். யார் எது கூறினும், அது இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு நம்மைவிட்டு அகலாது, அகற்றவும் முடியாது. இந்நிலையில் ஒரு கேள்வி. அதுவும் ஒரு பெருங்கேள்வி. நம் நலங்களுக்கு எல்லாம் ஆங்கிலம் இன்றியமையாததுதான். இந்நலங்களை ஆங்கிலத்தை நாட்டின் பொதுமொழி யாக்கினாற்றான் பெறமுடியுமா? அல்லது நம் கல்வித்திட்டத்தில் ஆங்கில மொழிக்கு நிலையான பரந்த நல்லிடம் அளித்துப் பெறமுடியாதா? இதனை ஆர அமரச் சினவாது சிந்தியுங்கள்.

உரிமை நாட்டில் ஒன்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முறைவேறு; அதற்குப் பதவியளிக்கும் முறைவேறு. எல்லாத் துறையிலுமே நம் நாடு இப்போதுதான் வளர்கின்றது. நம் வளர்வுக்கு வளர்ந்த

பன்னாடுகளின் உதவி வேண்டும். பிரிட்டன் அமெரிக்கா கானடா ரசியா இத்தாலி மேற்குச் செருமனி சப்பான் முதலான அயல்நாடுகளிலிருந்து துறை வல்லுநர்களை அழைக்கின்றோம். உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்கின்றோம். அவ்வல்லுநர்கள் இங்குத் தங்கியிருந்து நம்மவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கின்றனர். அங்ஙனம் செய்யும்போது, அயலக அறிஞர்கட்குத் தலைமைப் பதவியா அளிக்கின்றோம்? சீனப் படையெடுப்புக் காலத்து அமெரிக்கத் தளபதியும் பிரிட்டிசுத் தளபதியும் நம் படைஞர்க்கு வானத்தடுப்புப் பயிற்சி அளித்தனரே: அப்போது அயலகத் தளபதிகட்கு நம்நாட்டுப் படைத் தலைமை வழங்கினோமா?

உரிமை நாடுகளுக்குள் பதவிநிலை கொடாதே உதவிநிலை பெறும் முறை உண்டு. ஆங்கிலத் தேவைக்குச் சட்டம் வேண்டியதில்லை; பொதுமொழிப் பதவிநிலை வேண்டியதில்லை. அதன் தேவையை அவ்வளவு உணர்ந்திருக்கின்றோம். நம் மொழிகளை வளர்க்கப் புறப்பட்டால் இன்னும் எவ்வளவோ உணர்வோம். ஆங்கிலத்திற்குச் சிறப்பு அதன்பதவியைப் பொறுத்த தன்று. பதவி பெற்றா அது எல்லா நாடுகளிலும் பரவியிருக்கின்றது? அதன் சிறப்பு அறிவு வளர்ச்சிக்குச் செய்யும் உதவியைப் பொறுத்தது.

ஆற்றல் அற்ற, ஆற்றல் சேரவேண்டும் என்று நினைக்கின்ற ஒன்றுக்குத்தான் பதவியளிக்கவேண்டும். நம் நாட்டு மொழிகள் தற்கால வளர்ச்சி பெறவில்லை. பெறும்படி செய்வதற்கு ஆட்சிப்பீடத்தில் தூக்கிவைக்க வேண்டும். நம் மொழிகள் இதுவரை உரிய மதிப்புப் பெறவில்லை. மதிப்புப் பெறவேண்டி அரசு பதவி அளிக்க வேண்டும். நாம் உரிமை பெற்றபின்னும், நம்

மொழிகளுக்கு ஆட்சி வாய்ப்பும் அரசு மதிப்பும் சொந்த நாட்டிலே இல்லாவிட்டால், சொந்த மக்களே வழங்கா விட்டால், அத்தோடு ஒழியவேண்டியது தானே. வேற்று நாட்டில் புக இடமுண்டா? புகவிடுவார் உண்டா?

என் கருத்துப்படி, ஆங்கிலம் காலவரையறையின்றி, குறைந்தது கி. பி. 1700 வரை நமக்குக் கட்டாயம் வேண்டியதிருக்கும். கல்வித் திட்டத்தில் நாடு முழுக்க இடம்பெற வேண்டியதிருக்கும். ஆதலின் அரசியலமைப்பில் பொது மொழியாகச் சட்டம் செய்யாமலே, ஆங்கிலம்கற்றும், கற்பித்தும் எல்லாநலமும்பெறலாமே. பொதுமொழியாகச் சட்டம் செய்தாற்றான் இந்த நலம் கிடைக்கும் என்று நீங்கள் கருதினால், நீங்கள் கருதும் அந்த நலம் யாது? கல்வித் திட்டத்தில் இணையற்ற இடம் கொடுத்தும் பெறமுடியாத அப்படிப்பட்ட தனி நலம் யாது? புதுமையாகச் சிந்தனை செய்யுங்கள். சட்டம் வேண்டாம், கல்வித் திட்டமே பெரிது என்ற உண்மை உங்கள் உள்ளத்தைத் தொடுமாயின், தலைவர்களே! ஒத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆங்கிலக் கல்வி கசடற அமைய முன்வந்து வழிகாட்டுங்கள். ஆங்கிலத்துக்கு ஆட்சிச் சட்டம் வேண்டாம்; கல்வித் திட்டம் போதும் என்பது இக்கடிதக் கருத்து.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

அ

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்,

இன்னொரு பெருங் கேள்வி.

ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக வேண்டும் என்பவர் என்றுமே இந் நாட்டிற்கு அதுதான் பொதுமொழியாக இருந்து வரவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றார்களா? அல்லது என்றாவது ஒருநாள் இந்திய மொழியும் பொது மொழியாக வரலாம் என்று கருதுகின்றார்களா? தெளிவு பெறுக.

வட்டார மொழிகள் மாநில அளவில் ஆளும் மொழிகளாக வழங்கட்டும்; இந்தியாயினும் வேறு எந்த இந்திய மொழியாயினும் பொதுமொழி ஆதலாகாது. ஓர் இந்திய மொழியை மத்திய அலுவல்மொழியாக்கின், அம்மொழி பேசுவார்க்குப் பிறப்பிலேயே தனி வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. ஏனே மொழிகள் பேசும் இந்தியர்கட்குப் பிறப்பிலேயே ஒருவகை இழப்பு ஏற்படுகின்றது. நம்

எல்லார்க்கும் வேற்றுமொழியாகிய ஆங்கிலம் முன்போலவே அலுவற் பொதுமொழியானால், ஒரு மொழியாளர்க்குச் சாதகம், இன்னொரு மொழியாளர்க்குப் பாதகம் என்ற முறைக்கேடு இராது. எல்லார்க்கும் சமநலமும் சம வாய்ப்பும் உண்டு. ஆதலின் ஆங்கிலமே எஞ்ஞான்றும் பொதுமொழியாகவேண்டும் என்பது ஆங்கிலக் கொள்கையாளரின் விளக்கம்.

இது அசைக்க முடியாத காரணம். ஒத்த உரிமையும் ஒத்த வாய்ப்பும் வழங்கும் அரசு எதுவோ அதுவே குடியரசு. நம் அரசியலமைப்புப் பாயிரத்தில் இதனை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றோம். இப்போது இயற்றியுள்ள சட்டப்படி இந்தி பொதுமொழியானால் 13 கோடி மக்கட்கு ஒரேயடியான ஏற்றமும், 31 கோடி மக்கட்கு ஒரேயடியான இறக்கமும் ஒரு நொடியில் வரும். இதனைப் புரிந்து கொள்வதில் உள்ளது மொழிச் சிக்கலுக்கு வழி. ஏற்றத் தாழ்வு இல்லை என்று ஒரு சில தலைவர்கள் சொல்லப் புகுவது ஒன்று அறியாமையாக இருக்கலாம், அல்லது வீம்பாக இருக்கலாம்.

பொது மொழிக் கொள்கையில் சமநலக் கொள்கை வேண்டும் என்பது கடைசிவரை கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் ஆகும். ஆனால் அச்சமநலம் ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக இருந்தாற்றான் கிடைக்குமா? நம் மொழியின் உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தாற்றான் சமநலம் உண்டாகுமா? சமநலமும் கெடாது உரிமையும் விடாது கையாளக்கூடிய வேறு வழியில்லாமலா போய்விட்டது? இப்படியும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும். இந்தி பொதுமொழியாயின் 13 கோடியினர்க்குப் பெருநலந்தான், 31 கோடியினர்க்கு நலக்கேடுதான் என்பதற்காக, 13 கோடி மக்களையும்

வரும் வாய்ப்பை இழக்கச் சொல்ல வேண்டுமா? புதிய தொல்லைப்படுத்த வேண்டுமா? இப்பெருந்தொகையினர் மற்றை மொழிமக்களோடு சேர்ந்து ஒருநாடாக இருப்பதாற்றானே, மொழிநலம் கெடுகின்றது. இந்திய நாடாக இல்லாமல், தனி இந்தி நாடாக இருந்தால், சமநல வினாவுக்கு இடனுண்டா?

‘நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்’ என்றபடி உள்ள நலத்துக்கு, உரிய நலத்துக்கு ஊறு இல்லாதபடி புதிய புதிய வழியைக் காணவேண்டும். வழியா இல்லை? இந்திபோலவே ஏனைய மொழிகளையும் பொது மொழிகளாகத் தழுவிக்கொண்டால் எல்லா மொழி மக்கட்கும் ஒத்த வாய்ப்பு, ஒத்த நலம், ஒத்த உரிமை எல்லாம் பிறப்பிலேயே வந்துவிடுமே; இவ்வாறு என் நெஞ்சம் உணர்கின்றது. நம்மவற்றைப் பொதுமொழியாக உயர்த்திக்கொண்டு நம் சமநலத்தை நாமே காப்பதை விட்டுவிட்டு நம்முள் அடித்துக்கொண்டு நம் மொழிகளுக்கு வரும் பதவியை இழக்கச் செய்வதா நாட்டு முன்னேற்றம்? இவ்வாறு என் நெஞ்சம் குமுறுகின்றது. 44 கோடி மக்களையும் மார்புறத் தழுவிக்கொள்ளுமாறு 14 மொழித் தாய்களையும் நெருங்கவிடாது, அத்தனை கோடிமக்களின் தாயன்பையும் அயல்மொழியைப் பொது மொழியாக்கிக் குலைப்பதா? ஆயிரம் உண்டு இங்கு சாதி, எனில் அன்னியர் வந்து புகல் என்ன நீதி? இவ்வாறு என் நெஞ்சம் துடிக்கின்றது.

நம் நாட்டின் மொழியுறவு சிக்கலுக்கு உரியதன்று. இயல்பாகச் சிந்தனை செய்யாமல் வழிபிசகி அதிகமாகச் சிந்தித்ததன் விளைவு இது. இந்திபேசுவோரே மிகுதி என்ற ஓர் எண்ணத்தில் தலைதடுமாறி, வேண்டாத

பாதையில் நெடுந்தொலை போய்விட்டோம். பாரத மக்களை இந்திபேசும் மக்கள், அதுபேசா மக்கள் எனவும், பாரத நாட்டை இந்தி பேசும் பகுதி, அது பேசாப் பகுதி எனவும், பாரதத் தலைவர்களை இந்தி மாநிலத் தலைவர்கள், இந்தியல் மாநிலத் தலைவர்கள் எனவும் பாரத மொழிகளை இந்திமொழி, ஏனை மொழிகள் எனவும், பாரத இலக்கியத்தை இந்தி யிலக்கியம் ஏனை இலக்கியம் எனவும் இவ்வாறே இந்தியைத் தலையாக வைத்து, ஏனையவற்றை அதற்கு மறுதலையாக வைத்து இரண்டிரண்டாகவே பாகுபடுத்தி வருகின்றோம். இதன் முடிவு ஒரு காலத்து எங்குப்போய் நிற்குமோ? அதனாற்றான் ஒரு சில பெருந்தலைவர்கள் இருந்த ஆங்கிலமே இருக்கட்டும் என்று மன்றடுகின்றனர். இந்தியடிப்படையில் எழுத்தும் பேச்சும் விளக்கமும் சிந்தனையும் பாகுபாடும் வருவதுகண்ட அச்சமே, இப்படியே சென்றால், இந்தி ஒருநாள் ஆதிக்கம் செய்து நாட்டைப் பிளவாக்கும் அல்லது அடிமையாக்கும் என்ற அதிர்ச்சியே ஆங்கிலக் கொள்கையின் வேகத்திற்குக் காரணம்.

14 மொழிகளையும் வைத்தால் அதுவே பல பிரிவினைகளுக்கு வழியாகாதா? இது நல்ல கேள்வி. தமிழ் தமிழ் நாட்டளவிலும், தெலுங்கு ஆந்திர நாட்டளவிலும், இந்தி பீகாரளவிலும், பஞ்சாபி பஞ்சாப்பு நாட்டளவிலும், இங்ஙனமே வட்டார மொழிகள் அவ்வம் மாநிலவளவிலும் அமைந்துகிடந்தால், கிடக்க விட்டால், பிரிவுணர்வுக்கு இடமிருக்கலாம். தனிமாநில அளவில் விடாது, குடுமி முடித்தாற்போல மத்திய அரசிலும் அம்மொழிகளுக்கெல்லாம் ஏற்றத்தாழ்வின்றிப் பொதுவுரிமை யிருந்தால் பிரியும் உணர்வுக்கோ, ஆதிக்கவுணர்வுக்கோ, அடிமை யுணர்வுக்கோ இடம்

எங்கே? தலையான இடத்தில் ஒத்த உரிமைகள் இருந்து விட்டால், துணிவாக நம்புங்கள்! இந்தியாவின் ஒருமை ஞாயிறு திங்கள் உள்ளளவும் ஒருமையேயாம். ஒருமை யுணர்வார் இவ்வுண்மையை உணர்வார்.

14 மொழிகளையும் பொதுமொழிகளாகக்கொள்ளும் தத்துவம்சரி; அனைத்தையும் வைத்து ஆட்சி நடத்த இயலுமா? சொல்வது எளிது, சொல்லிய வண்ணம் செய்வது எளிதா என்று பலர்கேட்பார், கேட்கின்றனர்.

ஒன்று சொல்லுங்கள்; உரிமைச் சிக்கல் பெரிதா? ஆட்சிச் சிக்கல் பெரிதா? ஆட்சி எளிமைக்காக உரிமையை மறுக்க முடியுமா? ஆட்சி முறைகள் அனுபவம் ஆக ஆக எளிமையாகும். வயது வந்தோர்க் கெல்லாம் வாக்குரிமைவழங்கினோம். பெண்டிர்களுக்கும் ஒத்த வாக்கு அளித்தோம். முன்னேறிய நாடுகளிற்கூட இத்தகைய வாக்குரிமைப் பெருக்கம் இல்லை. 21 கோடி 30 இலட்ச மக்கள் சென்ற தேர்தலில் வாக்குப் பதிவு செய்துள்ளனர். இவையெல்லாம் எளிய காரியமா? எளிய செலவா? முதலில் நடத்திய பொதுத் தேர்வில் பலசிரமப்பட்டோம். வர வரச் சிந்தித்தோம். இன்னும் சிந்திக்கின்றோம். ஒரேநாளில் முடிவுகளைத் தெரிவிக்கும் அளவுக்கு வழிகள் காண்கின்றோம். எல்லாக் கட்சிகளையும் கலந்து நேரிய விதிகளைக் கண்டுபிடிக்கின்றோம். ஏன் இவ்வளவு பாடுபடுகின்றோம்? மக்கள்உரிமைக்காக.

ஒரு மொழி யாட்சிதான் எளிது, பன்மொழியாட்சி எளிதன்று (என்று கொண்டாலும்) என்பதற்காக 13 மொழிகளின் உரிமையை விடும்படி கேட்கலாமா? 31 கோடி மக்களை மொழித் தியாகம் செய்யும்படி சொல்லலாமா? உரிமைக்குத் திட்டம், உள்ள இயல்புக்குத்

திட்டமே தவிர, எளிமைக்கா திட்டம்? இமயமுதற் குமரிவரை மக்கள் தொகை 10 கோடியாக இருந்தால் நல்லதுதான், மிகச் செழிப்புத்தான், தலைவருமானம் உயருந்தான். இவையெல்லாம் கற்பனை தான். இந்தியாவின் மக்கள் தொகை 44 கோடி என்ற உள்ளதை வைத்துக்கொண்டு, திட்டம் இட்டு இட்டு, நன்மையும் செழுமையும் வருவாயும் பெருகச் செய்யவேண்டுமேயன்றி 44 கோடி மக்கள் பிறந்துவிட்டார்களே? நல்ல திட்டம் காண்பதற்கு இவர்கள் தொகை கோடி கோடி குறையக் கூடாதா? என்று கருதலாமா? 14 மொழிகள் இயல்பின என்று கருதி உள்ளனவெல்லாம் வாடாமல் வளர்ந்து வாழ வழி பார்ப்பதா? ஆட்சி எளிமை என்ற பெயரால், ஒரு பொதுமொழி வைத்து ஏனையெல்லாம் தாமே ஒடுங்கிக் குறைய வழிபார்ப்பதா? முதலிலிருந்தே ஆட்சி எளிமை நோக்கமாயின், உலகமுழுதும் பரந்த ஆங்கிலத்தைப் பொதுமொழியாக வைத்துக்கொள்வது இன்னும் எளிமை யில்லையா? என்று சிலர் கேட்பதில் அப்புறம் தவறு என்ன?

ஆட்சி எளிமை நம்குறிக்கோளன்று. குடியரசு என்ற முறையை என்று கொண்டோமோ, அன்று முதல் உரிமையே—எல்லார்க்கும் ஒத்த உரிமையே—நம் குறிக்கோள். இனி எழுதப் போவதைச் சிறப்பாகச் சிந்தியுங்கள்! மொழிப் பிரச்சினை என்பது உரிமைப் பிரச்சினை, மக்கள் பிரச்சினை. பதினான்கு மொழிகளையும் பொது வாக்கிவிட்டால், மொழிப்பிரச்சினையை மக்கள் எண்ணத்திலிருந்து நீக்கிவிடுகிறோம். பலகோடி மக்கள் பிரச்சினை என்பதுதீர்ந்துவிடுகின்றது. தேர்தல் தோறும் வழிவழிகட்சிப் பேச்சுக்கு இடமில்லாமல் அடங்கி விடுகின்றது. அதன்பின் அலுவலகப் பிரச்சினையாக மாறுகின்றது, குறுகுகின்றது. மொழிச்சிக்கலைச் சிக்கலாக வைத்து

நாட்டை அல்லற்படுத்துவதிலும், கிளர்ச்சிக்கு இடம் வைப்பதிலும், அனைத்தையும் பொதுமொழியாக்கி உரிமைச் சிக்கலை முதற்கண் ஒழிப்பீராக! ஒழித்தால், உரிமைச்சிக்கல் சிறிய அலுவற்சிக்கலாக மாறும். நாட்டுப் பிரச்சினை குறுகிய அலுவற்களப் பிரச்சினையாக மாறும். வினைக்களத்தார் வழிகண்டு கொள்வார்கள். கட்சிகளுக்கு மொழி பற்றிய சிந்தனையிராது.

ஆங்கிலம் பொது மொழியாக நீடித்தால் இன்றே நானையோ இந்தியர் எல்லாரும் போராடுவர். இந்தியொன்றே பொதுமொழியானால், முன்னே பின்னே இந்தி தவிர்ந்த மொழியாளர்கள் பாராளு மன்றத்தையும் தேர்தல்களையும் போராடப் பயன்படுத்துவர். பதினான்கு மொழிகளும் மத்திய ஆட்சிப் பொதுமொழிகளாயின், ஆனவன்றே போராட்டவுணர்வு ஆழப்புதைபட்டுவிடும். தலைவர்களே, மொழிப்பிணி தீர்க்கும் மூலமருந்தைச் சொன்னேன், சொல்லிவிட்டேன். கற்றுத் தெளிந்து எதற்குச் சட்டம் வேண்டுமோ அதற்கு அதனைச் செய்யுங்கள்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

சு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஏழாவதுகடிதத்திற்கூறியதை மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றேன். இன்றியமையாத ஆங்கிலத்துக்குக் கல்வித் திட்டத்தில் இணையற்ற இடம் நல்குவோம்; நல்கி ஆங்கிலத்தின் பல பயன்களைப் பெறுவோம். போதும்.

ஒரு நாட்டின் நிலைபேற்றுக்கு அறிவு வளர்ச்சி மட்டும் போதாது; நாட்டுப் பற்றும் வேண்டும். அப்பற்றுக்கு நாட்டு மொழிகளே நல்ல வாயில்கள். “வடக்கில் இமயமலை பாப்பா, தெற்கில் வாழுங் குமரி முனை பாப்பா” என்ற மொழித் தொடர்கள் உயர்ந்த வீரத்தையும் ஆழ்ந்த அன்பினையும் அருளவில்லையா? நாடு முழுதும் மக்களுக்கு அவரவர் தாய்மொழிவழியாக உரிமையுணர்வை ஊட்டியல்லவா விடுதலை பெற்றோம்? விடுதலை பெற்ற அன்றே விடுதலை தந்த மொழிகளையும் அரியணை ஏற்றியிருந்தால், ஒருமைப்பாடு பதினெட்டாண்டு கழித்தும் பேசுதற்கு இடம் ஏற்பட்டிராது.

நாட்டுப் பற்றை ஊட்டும் மொழியில் ஒரு பற்று உண்டாகவேண்டும் என்றால், அம்மொழிக்கு நன்மதிப்பு வேண்டும். பற்றுக்கு ஒரு மொழி, பண்புக்கு ஒரு மொழி, அறிவுக்கு ஒரு மொழி, ஆட்சிக்கு ஒரு மொழி, வாழ்வுக்கு ஒரு மொழி என்று இருந்தால், நம் மொழியும் நலிந்து நாடும் நலியும். ஆதலின் உரிமை நாடு தன் மொழிகளை அனைத்துக்கும் உரிய வாயில்களாக வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

உரிமை என்பது நாம் வாழப் பெற்ற உரிமை; நம்மொடு தொடர்புடையவெல்லாம் வளர்க்கப்பெற்ற உரிமை; எது தன் வளர்வுக்கு நம்மை நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதோ, நாம் அதனைப் போற்றக் கடமை பூண்டிருக்கின்றோமோ, அதனைக் காவாவிட்டால் நமக்குப் பழிவருமோ அதனைச் செய்வது நம் உரிமை. இக் கடமைகளை ஆற்றுதற்கே உரிமை கேட்டோம், பெற்றோம்.

நன் மருந்துகள் செய்யும் நாடுகள் உண்டு; நுண் பொறிகள் காணும் நாடுகள் உண்டு; நல்லாடைகள் நெய்யும் நாடுகள் உண்டு, எவ்வளவோ நல்ல நல்ல பண்டங்கள் எங்கெங்கோ செய்யப்படுகின்றன. நன்கு செய்யப்பட்ட நாடுகளிலிருந்து நமக்கு வேண்டிய நுகர் பொருள்களை வாங்கிக்கொள்ளலாமே. சுங்கவரி விதித்தும் இறக்குமதித் தடைசெய்தும் வெளிநாட்டுச் சரக்குக்களின் வரவைக் குறைக்கின்றோம், தடுக்கின்றோம். ஏன்? நம் நாட்டகத்துத் தொழில் வளரவேண்டும், அத் தொழில்களை நம்மவர் பழகவேண்டும், தொழில் நுட்பம் நம்மனோர் பெறவேண்டும், தட்டுத் தடுமாறி முயன்று உழன்று நமர் முன்னேற வேண்டும், அதற்குத் தனி வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும். இது நம் வணிகக்

கொள்கை. இதுதான் உரிமைக்கு அடையாளம். இது செய்யாத நாடு அடிமைக்கு அடையாளம்.

வளர்ந்து பரவியமொழி, எத்திசையும் செல்லும் மொழி, நாம் வளர்க்க வேண்டாத மொழி, முன்னரே இருந்த மொழி என்று ஆங்கிலத்துக்கு இனியும் தலைமை கொடுத்து வைத்துக்கொண்டால், நம் மொழிகள் சொந்தநாட்டிலே பரமொழிக்கு அடிமையாய், ஏழை மொழிகளாய், இரண்டாம் மூன்றாந்தர மொழிகளாய், வீட்டுப்படி கடக்கமாட்டாப் பாவைகளாய் எண்ணெய் வறண்ட குத்துவிளக்குப் போல இருக்கும். அம் மொழிகளைக் கற்றவர்கள் படிக்க வேண்டாத வற்றைப் படித்த ஏமாளிகளாக, இன்று போலவே (அவ) மதிக்கப்படுவர்.

ஆங்கிலம் இனியும் பொதுமொழியாயின், அதனைக் கற்ற பலரின் பற்றுக்கு உரிய நாடு இந்நாடாக இராது. பதினான்கு மொழியிருந்தும் பொதுமொழியாக அயன் மொழியைக் கொண்ட இந்நாட்டை முழுவுரிமை நாடாக உலகம் கருதாது. இனிமேலும் நம் மொழிகளைப் போற்றி நாட்டுப் பற்றினைப் பெருக்காவிடின், மீண்டும் அடிமை வாழ்வுக்கு இடங்கொடுத்ததாகும் என்று எச்சரிக்கின்றேன், வன்மையாக எச்சரிக்கின்றேன்.

பாரத அன்னை பதினான்கு மொழிப் பிள்ளைகளைப் பெற்றிருக்க, அப்பிள்ளைகளும் சொத்துரிமை காக்கத் துடிதுடிக்க, வேற்றுக் குழந்தையைத் தலைக் குழந்தையாகத் தத்தெடுத்துக்கொள்வது உண்டா? தாய் உடன் படுவாளா? உடன்படுபவள் தாயாவாளா? சொந்தச் சிறுவர்கட்கு உரிமை காக்கும் வயது வரவில்லையெனின், அதற்காக அதுவரை ஒருவரைப் பிள்ளை கூட்ட

மாட்டோம். காக்கும் வன்மை வரும்வரை, காக்கவல்ல ஒருவரைக் காப்பாளராக உடன் அமர்த்திக்கொள்வோம். இந்நிலைதான் வளரவேண்டிய நம்மொழிகளுக்கும் வளர்ந்த ஆங்கிலத்துக்கும் இனி இருக்கவேண்டிய உறவு. ஆங்கிலத்துக்கு நம் கல்வித்திட்டத்தில் நல்லிடம் அளித்து உறவினைப் பேரற்றிக்கொள்வோமாக!

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

க௦

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஐந்தாவது கடிதத்தில் பொதுமொழிக் கொள்கை ஏழு உள்ளன என்று எண்ணினோம். வடமொழிக் கொள்கை, வடநாட்டுத் தென்னாட்டுக் கொள்கை, நாற்றிசைக் கொள்கை என்ற மூன்றும் நடைமுறைக்கு வருதல் இல்லை என்று உடனே பார்த்துத் தள்ளினோம். நான்கு கடிதங்களாக ஆங்கிலத் தனிப் பொதுமொழிக் கொள்கை பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்தோம். நம்மொழிகளின் வளர்ச்சிக்குத் துணையாக, உரிமையுணர்வுக்கு ஊறுபடாமல் ஆங்கில மொழியைக் கல்வித்துறையில் ஒரு கட்டாய மொழியாகப் பல்லாண்டு போற்றிக் கொள்வோம் என்று ஓர் இணக்கமான வழியைக் கண்டோம். இனி நாம் ஆராயவேண்டிய கொள்கைகள் மூன்று; பின்வரும் இரண்டனை இப்போது ஆராய்ந்து முடிப்போம்.

- 2 இந்தியும் ஆங்கிலமும் சமமான இரு பொது மொழிகளாக இருக்கவேண்டும்.
- 3 இந்தியே இந்தியவரசின் தனிப் பொதுமொழி. தென்னாட்டு மக்கள் விரும்பும்வரை ஆங்கிலமும் துணைமொழியாக இருக்கலாம்.

இவ்விரு கொள்கைகளிலும் ஆங்கில மொழி இணையாகத் துணையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது ஏன்? யாருக்காகச் சேர்க்கப்பட்டது? ஆங்கிலம் இந்தியாவுக்குப் பொதுமொழியாகக் கூடாது எனின், இந்தியாவின் ஒரு பகுதிக்கு அது பொதுமொழியாகலாமா? ஒரு பகுதியாயினும் பொது மொழிப் பதவியை அதற்கு அளிக்கலாமா? அது அப்பகுதிப் பாரத மக்களின் உரிமை யுணர்வுக்குப் பங்கம் செய்யாதோ? ஆங்கிலம் பாரதம் எங்கும் பொதுமொழி யானால் வட்டார மொழிகள் வளரா எனின், ஒரு பகுதியில் அதனைப் பொது மொழியாக்காது அப்பகுதியில் வழங்கும் இந்தி முதலான வட்டார மொழிகள் வளர இடங் கொடுப்பதும், இன்னொரு பகுதியில் அதனைப் பொது மொழியாக்கித் தமிழ் முதலான வட்டார மொழிகள் வளரவிடாது தடுப்பதும் நேர்மையாகுமா?

இவ்வாறு சிந்திப்பதோடு இன்னும் சில சிந்தனை செய்யலாமே. அடிமையாக இருந்த காலத்து ஆங்கிலம் நாடு முழுவதும் இருந்தது. 1965 வரைகூட அம்மொழி நாடெங்கணும் இருந்தது. அங்ஙனம் இருந்த ஒரு மொழியை 1965க்குப்பின் தென்னாட்டு மக்கள் விரும்பும் வரை இணைப்பொதுமொழியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என அப்பகுதி மக்களுக்குமட்டும் தனிச் சலுகை அளிப்பானேன்? அப்பகுதி மக்களுக்கு ஆங்கிலத்தோடு வட நாட்டு மக்களுக்கு இல்லாத தனித் தொடர்பு

என்னவோ? அப்பகுதி மக்களுக்குத் தாய்மொழிகள் இல்லை கொல்?

இவ்வண்ணம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எண்ணும் போது, மொழிச் சிந்தனையில் தலைவர்களின் குறைபாடு புலனாகின்றது. பெருந் தலைவர்கள் தங்களை வட நாட்டுச் சார்பாளர்களாகவே கருதி விட்டனர். நாடு முழுதும் மொழிபற்றி ஒரு முடிவு கூறுதற்குப் பின்வாங்கினர். தென்னாட்டவர்கள் ஆங்கிலம் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டபோது, நேரு முதலிய டெருமக்கள் அங்ஙனம் கேட்டவர்களை நோக்கி, “இந்தி வளர்வது போல உங்கள் மொழிகள் வளரவேண்டாமா? இந்தியாவில் ஒரு சில மொழிகளுக்கு ஆங்கிலத்தினின்றும் விடுதலை வழங்கி, ஒரு சில மொழிகளை ஆங்கிலத்தின் கீழாக்க விரும்பேன்” என்று நாடு முழுமைக்கும் ஒரு கொள்கை அறைந்திருக்க வேண்டும். ஏன் அறையவில்லை? ஆங்கிலம் வேண்டாம் எனின் தென்னாட்டு மக்களைத் திரிபுபடச் சில தலைவர்கள் தூண்டி விடுவார்கள் என்று கருதினர் போலும்.

அண்மையில் பரந்து கிளர்ந்த இந்தி எதிர்ப்பை ஒட்டி அடிகள் வினோபாவே 12—2—65 இல் மூன்று திட்டம் மொழிந்தார். (1) மக்கள் வன்முறையைக் கையாளக்கூடாது. (2) ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்ற மக்கள்மேல் இந்தியைச் சுமத்தக் கூடாது. (3) இந்தி வேண்டும் மக்கள்மேல் ஆங்கிலத்தைச் சுமத்தக்கூடாது. முதற்றிட்டம் எவ்வகையெழுச்சிக்கும் பொதுத் திட்டம், நாகரிகத்திட்டம். அதுவே முதற் கடிதத்தில் நாம் மொழிந்த குறிக்கோள்களில் முதலாவதாகும். இன் முறையே எதற்கும் நாம்

கையாள வேண்டும் நன்முறை. அம்முறை தழுவிச் செய்யும் கிளர்ச்சியே, ஆண்டுபலவாயினும், கொள்கை வெற்றிதரும்.

அடிகள் பாவே இந்தி வேண்டுவார்மேல் ஆங்கிலத்திணிப்புக்கூடாது என்கின்றாரே; ஏன்? அம்மக்கள் தம் மொழிதான் தமக்குப் பொது மொழியாக ஆட்சி மொழியாக இருத்தல் வேண்டும் என்று விழைகின்றனர். ஆங்கிலம் இருப்பின் தம்மொழி தலைதூக்க முடியாது என்று அஞ்சுகின்றனர். அவர்கள் உணர்ச்சி சரி என்பது அடிகள் கருத்து. அவ்வுணர்ச்சியும் அக்கருத்தும் நமக்கும் முற்றிலும்ஒக்கும். ஆனால் ஆங்கிலம் வேண்டும் மக்கள் மேல் இந்தியைத் திணிக்கக் கூடாது என்கின்றனரே அடிகள். இந்தியைத் திணிக்கக்கூடாது என்பது சரி. ஆங்கிலம் வேண்டும் மக்கள் என்பார் யார் கொல்? அவர்கள் நம் மக்கள்தானே. அன்னவர்க்குச் சொந்தத் தாய் மொழிகள் உளவே. சொந்த மொழிகள் உடைய அம்மக்களுக்கு ஆங்கிலம் வேண்டும் என்பதே திணிப்பில்லையா? மொழிச்சிக்கல் தீர்வதும் தீர்ப்பதும் எங்கே சிக்கல், எங்கே திணிப்பு, எங்கே சுழி என்பதைக் கண்டுகொள்வதைப் பொறுத்தது. கண்டு கொள்ள யார் துடிக்கின்றனர்?

பாவே அடிகள் கூறிய திட்டத்திலிருந்து அப்பெரியவரும் தம்மை இந்தி மக்களின் தலைவராகக்கருதிப் பேசுகின்றாரேயன்றி, இந்திய மக்களின் தலைவராகக்கருதிக் கருத்துரைக்கவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. "இந்தி மக்கள் இந்தி பேச வேண்டுவது போல, ஏனைய மக்களும் தத்தம் மொழிகளையே வேண்டுதல் தகும்; ஆங்கிலம் நாட்டின் எம்மொழி மக்கள்மேலும் திணிக்கக் கூடாது" என்று காந்தியடிகள் மாணாக்கராகிய அடிகள் பாவே இனியாவது மொழிவார் என எதிர்பார்ப்போம்.

நாட்டுப் பற்றில் ஒருணர்வு உடைய நம் தலைவன் மார்கள் மொழிப் பற்றில் ஈருணர்வு உடையவர்களாக உளர். இந்தி மக்களுக்கும் இந்தித் தலைவர்களுக்கும் தம்மொழிப் பற்றில் வேறுபாடு இல்லை; தம் மொழியே தமக்குத் தலை மொழி என்ற ஊற்றத்தில் ஒன்றி விட்டனர். தென்னாட்டுத் தலைவர்களின் மனநிலை வேறு, இவர்கள் மக்களின் மொழியுணர்வோடு கலக்கவில்லை; அவர்களின் மொழியுணர்வை வேண்டியவாறு வளர்க்கவும் இல்லை. தென்னாட்டு மொழிகளை இந்திக்கு ஒப்ப விடுதலை செய்து வளர்க்கும் அன்புத் துணிவு இத் தலைவர்களுக்கு வரவில்லை. தம் மொழிகளுக்குத் தலைமை கொடாமல், நாட்டொருமை சுட்டியும் ஆட்சி யெளிமை சுட்டியும் வேலை வாய்ப்புச் சுட்டியும் இன்னொரு மொழிக்கே எக்காலத்தும் தலைமை வழங்கும் அறியாநிலை இத்தலைவர்களிடம் வளர்ந்தோங்கி விட்டது. இந்தித் திணிப்பு என்று எதிரிடும் நாம் நம் மொழிமேல் நாமே ஆங்கிலத்தைத் திணித்துக் கொள்கின்றோமே என்று சிறிதாவது சிந்திக்கின்றோமா? தன்கை குத்திற் றென்று கண் கலங்காதிருக்குமா? தென்னக மொழிகள் வளராது சுருங்கியதற்குத் தென்னிந்தியத் தலைவர்களே பொறுப்பு. இவ்வாறு எதிர்கால வரலாறு பழிக்கும். பழிக்க இப்போதே இடங்கொடாதீர்கள்.

ஆங்கிலம் என்றால் இமயமுதற் குமரிவரை ஆங்கிலம்; தாய்மொழி என்றால் அவரவர் தாய்மொழி. இப்படி நிகராகப் பார்ப்பதே தலைவர்களுக்கு அழகு. பார்க்காத தலைவர்களைப் பார்க்க வைப்பதே தனிப் பெருந் தலைவர்களுக்கு அழகு.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

கக

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஆங்கிலத்தை ஒரு துணைப் பொதுமொழியாகத் தென்னாட்டு இராச்சியங்கள் விரும்பும்வரை வைத்துக் கொள்வதுபற்றியும் அதனைச் சட்டம்செய்வது பற்றியும் தலைவர்கள் மிகவும் மிகவும் ஆராய வேண்டும். நம் அரசியல் அமைப்பின் 1963 ஏப்பிரலில் விதித்த ஆட்சி மொழிச் சட்டப்படி, இந்தியே நாட்டின் தனிப் பொது மொழியாகும். ஆதலின் தென்னக மக்கள் விரும்பும் வரை, காலவரையறையின்றி ஆங்கிலம் துணைப் பொது மொழியாக இருக்கும் எனின், என்ன உட்கோள்? விரும்புவதை விட்டபோது, இந்தி தானே வந்து ஆட்கொள்ளும்.

ஆங்கிலப் பொதுமொழி வேண்டும் என்பவர் நோக்கம் இந்தியை முற்றிலும் தடுத்தல். அந்நோக்கம் நிறைவேற வேண்டின், என்செய்வார்கள்? ஆங்கிலத்தையே என்றும் விரும்பிக்கொண்டிருப்பார்கள். அது

இல்லாவிட்டால் இந்தி திணிக்கப்படும் என்று பரப்பு வார்கள். இதனால் இந்திக்கு ஏதும் கெடுதல் இல்லை. அது தன்னிலப் பரப்பில் வேறொருமொழி ஆதிக்கமின்றி ஒரு குழத்தையில்லம்போலச் செழிப்பு மிக்கு வளரும். மேலும் மத்திய மொழியாகி இந்தியப் பெருநிலத்திலும் ஒருநாள் ஆளுங் குழந்தை என்று அதிகாரத்தோடு வளர்க்கப்படும். சொல்வளம் துறைவளம் நூல்வளம் வினைவளம் முனைவளம் பெற்று நாளொரு விலைமேனியும் பொழுதொரு கலைவண்ணமும் கொண்டு இமயம் போல் ஓங்கிப் பரந்து வளரும். இந்தியின் தன் வளர்ச்சிக்கா ஆங்கிலம் வேண்டும் என்பவர்கள் முட்டுக் கட்டை அடுக்குகின்றீர்கள்? இந்தி வளர்வதைத் தடுத்தாலன்றோ அவர்கள் எண்ணம்ஈடேறும். அதனைத் தடுக்கவும் வேண்டாம்; தடுக்கவும் அன்னவரால் இயலாது. அதனால் தென்னாட்டு மக்கள் விரும்பும்வரை ஆங்கிலம் நீடிக்கும் என்று சட்டம் செய்யின், அச்சட்டத்தைப் பற்றிநின்று இந்திமேல் அச்சத்தால் என்றும் ஆங்கிலம் தென்னாட்டில் நீடிப்பதற்கு உரிய வாய்ப்பையே தேடுவார்கள். இந்தி நாடு முழுதும் பொதுமொழியாதலும் இல்லை, ஆங்கிலம் துணைமொழியாய்த் தென்னாட்டைவிட்டுப் போதலும் இல்லை என்ற அரைகுறைநிலை பாரத நாட்டில் அமைந்துவிடும்.

தலைவர்களே! நாட்டின் வடபகுதி இந்தியாய் நாட்டின் தென்பகுதி ஆங்கிலமாய் இருந்தால், அரசியற் சூழ்நிலைகள் எப்படி உருவாகும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். வெளிப்படையாகச் சிறிது விளம்பினால், இந்திப்பகுதி ஒரு வல்லரசைச் சாரும், ஆங்கிலப்பகுதி இன்னொருவல்லரசை நாடும். இப்பிரிவு பொருளாதாரக் கோடாக, நாகரிகக் கோடாக, சிந்தனைக் கோடாக, தேர்தற்கொள்கைக் கோடாக, பாரதத்தை இரு

பாரதம் ஆக்கும் என அஞ்சுகின்றேன், நனி அஞ்சுகின்றேன். அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தொழிலன்றோ?

அச்சம் தவிர நாம் துணிவாக யாது செய்ய வேண்டும்? செய்ததைப் பன்னிப் பின்னிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது பலனில்லை, நலனில்லை, எதிர்கால ஞானமில்லை. இந்திக்கு அஞ்சி ஆங்கிலப் பக்கம் சாய்கின்றார்கள்; ஆங்கிலச் சாய்வினால் இருவேறு பிரிவு படும் என்று நாம் அஞ்சுகின்றோம். பிரிவச்சத்தைத் தவிர்க்க ஆங்கிலச் சார்பைத் தடுக்கவேண்டும். அச்சார்பைத் தடுக்க இந்திக்கு அஞ்சுவதைத் தடுக்க வேண்டும். அவ்வச்சத்தைத் தடுக்க இந்தி நாடு முழுவதும் ஒரே பொதுமொழியாவதைத் தடுக்க வேண்டும். அதனைத் தடுத்துப் பதினான்கு மொழிகளுக்கும் பொதுமொழிப் பதவி அளிக்க வேண்டும். இதுவே காரண காரியமுறை.

இந்தியல்லா இராச்சியங்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக நீடிக்கும் என்று ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யாதிருப்பார்களா? அத்திருத்தம் செய்தற்கு வேண்டாதபடி, அனைத்துக்கும் மூலமான அரசியல் விதியில் இந்தி ஒன்றே பொது மொழி என்பதற்குப் பதிலாக எட்டாவது அட்டவணையில் எண்ணப்பட்ட பாரத மொழிகள் பதினான்கும் பொதுமொழிகளாம் என்று திருத்தஞ் செய்வார்களா?

இம் மூலத்திருத்தமே நாட்டின் பல நன்மைகளுக்கு ஏற்ற மூலச்சட்டமாகும். அதனை இப்போதே செய்து விடுதல் எவ்வளவு எவ்வளவோ நல்லது. காந்திப் பெருமகன் இன்று இருந்தால்.....

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

க2

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஆங்கிலம் இருக்கட்டும், அதற்குக் கல்வித்துறையில் நல்லிடம் இருக்கட்டும். இந்தி இருக்கட்டும், அதுபொது மொழிகளுள் ஒன்றாக இருக்கட்டும். ஏனைய மொழிகள் இருக்கட்டும். அவை இந்திக்கு நிகராக இருக்கட்டும். எல்லாம் தமக்குரிய நிலைகளில் இருக்கட்டும். இதுவே நாம் கூறும் நல்லுரை.

பொதுமொழிக் கொள்கை ஏழனுள் இதுவரை ஆறுபற்றி ஆராய்ந்தோம். இனி ஆராய எஞ்சி நிற்பது ஒன்றே. அதுதான் பதினான்கு மொழிகளும் பொது மொழிப் பதவி பெற வேண்டும் என்பது. இது குறித்து முன் கடிதங்களில் இடையிடை சில படித்திருக்கின்றோம். இக் கொள்கையே எல்லா வகையாலும் தக்க கொள்கை என்பதற்கு இதுகாறும் சொல்லிய குறிப்புகள் அவ்வளவு போதா, மனந் தொடா. ஆதலின்

சில நாடுகளின் நிலைகளையும் மொழிப்புள்ளிகளையும் ஒப்பிட்டுக்காண்போம். அப்போதுதான் இனவோட்டங்களும் மனவோட்டங்களும் எப்படிச் செல்லும் என்பது புலனாகும்.

நம் பாரத நாடு பழம் பெருநாடு. 1700 கல் அகலமும் 2000 கல் நீளமும் 13 இலட்சச் சதுரக்கற் பரப்பும் உடையது. 544 கிளை மொழிகளும் 179 தலை மொழிகளும் வழங்குவது. இவற்றைப் பேசும் 44 கோடி மக்களைப் பெற்றது. நம் பலமொழிகள் சொந்த எழுத்து வடிவம் உடையவை. சொந்த இலக்கிய வரலாறு பெற்றவை. வீரம்பெற்ற புகழ் மறவர்களையும் காலம் வென்ற இலக்கியப் புலவர்களையும் படைத்தவை. “செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு” என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் மொழிந்தபடி, ஒவ்வொரு மொழியும் தனக்கென்ற பரந்த தனிநிலமும் தன்னை வழங்கும் கோடிக்கு மேலான தாய்மொழி மக்களையும் சாலப்பெற்றவை. ஆங்கிலம் செருமனி முதலான மொழிகள் தோற்றரவு பெறுதற்கு முன்னரே தோன்றி வழங்கி இலக்கியத் தடம் கண்டவை. பன்னூருண்டுகள் தம் எல்லைக்குள் முடி தரித்து அரசோச்சி ஆட்சிமொழிகளாக வீறு சான்றவை.

உலகத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின், இந்தியா பரப்பளவில் ரசியா நீங்கிய ஐரோப்பாவுக்குச் சமம், இப்பரப்பளவிற்குள் ஐரோப்பாவில் 35 தனியுரிமை நாடுகள் உள்ளன. மக்கள் தொகையளவில் நோக்கின் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ரசியா, சீனப் பார்மோசா என்ற ஐந்து வல்லரசுகளின் மக்கள் தொகையைக் கூட்டினால் எவ்வளவு அவ்வளவு நம் தொகை.

இன்ன பழம் பெரும் பாரதத்தை 16 இராச்சியங்களாகவும் 9 மேற்பார்வைக் குறுநிலங்களாகவும் பகுத்துள்ளோம். இராச்சியங்களின் பரப்புக்கள் பின் வருமாறு:

I இந்திய இராச்சியங்கள்

	பெயர்	சதுரப் பரப்பு
1.	மத்தியப்பிரதேசம்	171, 201
2	இராசத்தான்	131, 943
3	மகாராட்டிரம்	118, 883
4	உத்தரப்பிரதேசம்	113, 454
5	ஆந்திரம்	106, 052
6	காசுமீரம்	84, 471
7	மைசூர்	74, 861
8	குசரத்து	72, 154
9	பீகார்	67, 196
10	ஒரிசா	60, 136
11.	தமிழ்நாடு	50, 132
12	அசாம்	47, 089
13	பஞ்சாபு	46, 376
14	மேற்கு வங்காளம்	33, 928
15	கேரளம்	14, 991
16	நாகநாடு	6, 331

II சில நாடுகளின் பரப்பளவு

	பெயர்	சதுரப்பரப்பு
1	பிரிட்டன்	93, 000
2	இத்தாலி	131, 000
3	சுவிச்சர்லாந்து	15, 950
4	போர்ச்சுகல்	34, 500
5	செக்கோசுலோவேகியா	50 000
6	மேற்குச் செருமனி	95, 700

7	கிழக்குச் செருமனி	41, 400
8	டென்மார்க்கு	16, 600
9	பெல்சியம்	11, 775
10	கிரீசு	51, 000
11	கியூபா	44, 000
12	அல்பேனியா	10, 629
13	சீனா (பார்மோசா)	13, 886
14	இலங்கை	25, 000
15	இசுரேல்	8, 000
16	லெபனான்	4, 300

நம் நாட்டின் 16 இராச்சியங்களில் ஐந்து ஒரு லட்சம் சதுரக்கற் பரப்புக்கு மேற்பட்டவை. ஆறு 50000 சதுரக்கற்கு மிகையாய பரப்பின. மூன்று 30000 சதுரக்கற்கு மிஞ்சியவை. இவ்வளவு பெரிய நிலங்கள் இராச்சியங்கள் என்னும் சிறு பெயர் பெற்று ஒரு நாட்டிற்குள் அடங்கியுள்ளன. குறிப்பாக, 16 அயல் நாடுகளின் பரப்பை மேலே தந்துள்ளேன். பிரிட்டன் நம் ஆந்திரத்தினும், இத்தாலி நம் இராசத்தானினும், பெல்சியம் நம் கேரளத்தினும், கியூபா நம் பஞ்சாபினும், லெபனான் நம் நாக நாட்டினும் அளவிற் குறைந்தவை ஐ. நா. வில் 114 நாடுகள் சேர்ந்துள்ளன. இவற்றில் சில நாடுகளின் பரப்போ நம் மாவட்டங்களினும் குறுகியவை. நம் குறுநிலங்களான இமாசலப் பிரதேசம் (10904) அந்தமான் தீவுகள் (3215) திரிபுரா (4116) மணிப்பூர் (8628) முதலியன கூட ஐ. நா. வில் தனிஇடம் பெற்றுள்ள சில நாடுகளிலும் பெரியவை.

நம் அரசியல் அமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணையில் எண்ணிய பதினான்கு மொழிகளைப் பேசுவோரின் தொகையும், அட்டவணையில் சேராத சில மொழிகளைப் பேசுவோரின் தொகையும் பின் வருவன.

III 14 இந்திய மொழிகள்

பேசுவோர் தொகை	கோ. இல
1 இந்தி	13, 34
2 தெலுங்கு	3, 77
3 வங்காளம்	3, 39
4 மராத்தி	3, 33
5 தமிழ்	3, 01
6 உருது	2, 33
7 குசரத்தி	2, 03
8 கன்னடம்	1, 74
9 மலையாளம்	1, 70
10 ஒரியா	1, 57
11 பஞ்சாபி	1. 10
12 அசாமி	0, 68
13 காசுமீர்	0. 20
14 வடமொழி	-----

IV அட்டவணையில் சேராத இந்திய மொழிகள்

பேசுவோர் தொகை	கோ. இல
1 பீகாரி	1. 68
2 இராசத்தாளி	1, 50
3 சாந்தலி	0. 32
4 பிசிலி	0. 24
5 கோண்டி	0. 15
6 சிந்தி	0. 24
7 கொங்கணி	0. 14
8 ஒரோவான்	0. 11
9 குமணி	0. 10
10 நேபாலி	0. 10
11 பகரி	0. 10

V சில உலக மொழிகள்

பேசுவோர் தொகை	கோ. இல
1 செக்கு	1. 00
2 டேனியம்	0. 50
3 பருமியம்	1. 50
4 கிரேக்கம்	0. 80
5 போலிசு	3. 30
6 சிங்களம்	0. 80
7 துருக்கி	2. 60
8 சுவீடிசு	0. 90
9 ருமேனியம்	1. 70
10 அங்கேரியம்	1. 30
11 சுலோவேக்கு	0. 40
12 அல்பேனியம்	0. 20

ஞாலத்து வழங்கும் மொழிகள் மூவாயிரத்துக்கு மேல் என்ப. அவற்றுள் பத்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்டோர் பேசும் மொழிகள் 140 என்று கணக்கிடுவர். நம் நாட்டில் எழுநூற்றுக்குக் கூடுதலான மொழிகள் இருந்தும் கழித்துக் கழித்து 14 மொழிகளையே அட்டவணைப் படுத்தியிருக்கின்றோம். பத்து இலட்சத்துக்கு மேலோர் வழங்கும் 11 மொழிகளைக் கூடக் கணக்கிற்சேர்க்கவில்லை. அவற்றையும் சேர்ப்பின் 25 மொழிகள் தேசிய மொழிகளாகிவிடும். குறிப்பாக, சில அயல் மொழிகள் பேசுவோர் தொகையை மேலே கண்டீர்கள். எவ்வளவு குறுந்தொகை! அவை யெல்லாம் நாடாள் மொழிகளாய்க் கல்வி மொழிகளாய், உரிமை மொழிகளாய் இலங்குகின்றன.

இப்பட்டியற் புள்ளிகளைக் கருத்திற் கொண்டு நம் மொழிச் சிக்கலையும் மொழியுரிமை வேட்கையையும் உலகவுணர்வோடும் மனிதவுணர்வோடும் சிந்திக்க வேண்டும். வருங்கடிதங்களில் அன்ன சிந்தனை செய்வோம்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

௧௩

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஒரு நாட்டில் எவை மாறுவன, எவை மாறுதன, எவை மாறக் கூடாதன என்ற பகுத்தறிவோடு முடிவுகள் காணவேண்டும். நாட்டைக் கவிஞன் படைத்த இலக்கிய உலகம்போலக் கற்பித்துக்கொண்டுகனவுத் திட்டங்கள் போடுவது நனவாகாது.

மனித இனமெல்லாம் ஒரே நிறமாக ஒரே உயர அகலமாக, ஒரே மதமாக, ஒரே பண்பாக இருந்தால்; உலகம் ஒரு நாடாக, ஒரு குடைக்கீழாக, ஒரு அரசாக, ஒரு தலைவன் மேலாக, ஒரு முதலமைச்சன் துணையாக, எல்லா மக்களும் ஒரு நாட்டுக் குடியாக, ஒரு நாணய வழக்காக இருந்தால்; உலகத்தில் ஒரு மொழி ஒர் எழுத்து ஒரு கல்வித்துறை ஒரு பாடநூல் என இருந்தால் நூல் பிடித்தாற் போலச் சிந்தனைக்கு எளிமை தான்; திட்டத்துக்கு நயந்தான்.

நம் பாரதநாடு நாற்புறமும் பெருங்கடல் சூழ்ந்திருந்தால், வெப்பம் இல்லாத குளிர்நிலமாக இருந்தால், மக்கள் தொகை 10 கோடியளவாக இருந்தால், அப்பத்துக்கோடியும் ஒரு மொழி பேசினால், ஒரு மதமாக, ஒரினமாக இருந்துவிடின் கேட்பதற்கும் பார்ப்பதற்கும் நன்று தான்.

இப்படி இருந்தால் நல்லது, அப்படி இருந்தால் நல்லது என்று 'ஆல்' நடையிடுவது உலக நடை ஆகாது. மதம் ஒன்று, மொழி யொன்று, வேதம் ஒன்று பழக்க வழக்கம் ஒன்று என ஒன்றாக இருந்தால் ஒருமை ஒற்றுமை ஒங்கிவிடும் என்பது அநுபவ உண்மையன்று. மதம், வேதம், மொழி, பழக்கம் என அனைத்துமே ஒன்றாக இருக்கும் இனம் அடிக்கடி அடித்துக் கொண்ட அயராப்போர்களை வரலாறு காட்டவில்லையா? "உடன் பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா" என்பது ஒரு முது மொழி.

ஒருமை வேண்டி ஒன்றை இரண்டாக்க வேண்டா; பன்மையை ஒன்றாக்க வேண்டா. உள்ள நிலை போற்றியே ஒருமைநிலை வளர்க்க முயலவேண்டும். பாரதநாடு பன்மைநாடு. மதப்பன்மை, இனப்பன்மை, மொழிப்பன்மை, எழுத்துப்பன்மை, இலக்கியப்பன்மை என்ற பன்மைச் செல்வம் வாய்ந்தது பாரதம். பன்மையில் ஒருமை, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை வளர்ப்பதே நம் கடமை. ஒருமை வளர்ப்பதுவே நம் நோக்கமன்றி, மாவுருட்டினுற்போல ஒன்றாக்குதல் நம் நோக்கமன்று. நோக்கமாயின், பெரும் பெருந்தவருக்கும்.

இந்தியப் பன்மையை அழித்துவிட முடியாது. ஏன்? அப்பன்மை வேறுபாடுகள் அண்மையில் தோன்றியவை யல்ல. நம் மொழிகள் பன்னூருண்டுகளாக

இந்நிலத்தொடு பிறந்து நீள வளர்ந்து இலக்கிய இலக்கணம் நிறைந்து வரலாறு பெற்று அறமும் மறமும் வீறும் கொண்டு மக்கள் நெஞ்சிற் பாய்ந்து பதிந்தவை. இப் பன்மொழி யுணர்வை உண்மையாக மதித்துப் போற்றி வளருமாறு வளர்த்தால், நாட்டொருமை சிறுமையின்றி வளரும். எவ்வகைக் கொள்கையும் மொழிவாயிலின்றிப் பரவாது. தாய்மொழியே நல்வாயில். பலகோடி மக்கள் வாழும் இப் பரந்த நாட்டுக்குப் பதினான்கு மொழிகள் கூடுதல் அல்ல. அடிக்கடி மொழிகள் மிகுதி, மொழிகள் மிகுதி என்று ஒரு குறைவு படுமாறு பேசுதல் அழகாகாது. மொழிச் செல்வங்களை நிகரற்ற பொருளாதாரச் செல்வங்களாகவே கொள்ளவேண்டும்.

நம் நாட்டின் பன்மைத் தன்மையை உணர்ந்து சிக்கலற்ற சில முறைகளை வகுத்துத்தான் இருக்கிறோம். சிறுபான்மைக் குடிகளையும் சமமாகப் போற்றி மதிக்கும் அரசே குடியரசு என்பது. பாரதத்தில் பல மதங்கள் உள.

இந்துமதம்	84. 79
முகமதியம்	9. 93
கிறித்தவம்	2. 40
சீக்கியம்	1. 74
சைனம்	0. 45
பௌத்தம்	0. 06

பிற மதத்தார் 7 கோடி 15 விழுக்காடே. இந்துக்கள் 37 கோடி 85 விழுக்காடு இருந்தும், இந்திய நாட்டில் இந்து சமயத்தை அரசு மதமாக்கவில்லை. அறிவியல் சான்ற மேலைநாட்டரசுகள் கூட அரசு மதம் என்று ஒரு

மதத்தைச் சட்டமாக்கி யிருக்க, நிகரற்ற தனிப் பெரும் பான்மை இருந்தும், 15 விழுக்காடு உடைய சிறுபான்மையினர் உரிமை பாதித்ததாக எண்ணி விடக்கூடாதே என்று அஞ்சி, சமயச்சார்பற்ற அரசாகச் சட்டம் இயற்றிக் கொண்டோம். முசுலீம்கள் மிகுதியாக இருந்த இராச்சியங்கள் பாகித்தானாகப் பிரிந்து ஒரு நாடாயின. பிரிந்தபின் இந்தியாவில் உள்ள எல்லா இராச்சியங்களிலும் இந்துக்களே பெரும்பான்மை. பிரிந்த பாகித்தான் முகமதியத்தை அரசு மதமாக்கியது. பிறையை அரசுக் குறியாக்கியது. அண்மையில் இவ்வளவு நிகழ்ந்திருத்தலின், நாம் இந்து மதத்தை அரசு மதமாகவும், ஓர் இந்துச்சின்னத்தை அரசுக்குறியாகவும் மேற்கொண்டிருந்தால், உலகம் ஒன்றும் கூறிவிட முடியாது. நம்தலைவர்கள் அடிப்படை யுரிமையில் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்ற அளவுகோலைக் கொண்டவர்கள் இல்லை. சமவுரிமை உடையோம் என்ற மன உணர்வே நல்ல குடியரசுக்கு இலக்கணம் என்று கண்டவர்கள். அதனாலன்றே பௌத்தப் பேரரசனாகிய அசோகனது அறவாழியை அரசின் குறியாகவிதித்தனர்.

சமயச்சார்பற்ற அரசியல் தத்துவத்தை மேற்கொண்ட நம்பாரதம் 14 மொழிகள் வழங்கும் இந்நாட்டில் ஒரு மொழியைப் பொதுமொழியாகத்தேர்ந்துகொண்டது அரசியல் வழி என்பது என் கருத்து. மத்தியவரசு சமயத்துறையிற்போல மொழித்துறையிலும் ஒரு மொழிச் சார்பின்மையைத் தழுவவேண்டும். 85 விழுக்காடு இருந்தும் இந்து மதத்தை அரசுச்சமயமாக விதிக்காத பாரதம் 37 விழுக்காடு உடைய இந்தியைப் பொது மொழியாக்குவது எவ்வகையிற் பொருந்தும்? 15 விகிதச் சிறுபான்மையினரைச் சமயத்துறையில் மதித்துப் பொதுமை பேணிய அரசு 63 விகிதப் பெரும்

பான்மையினரை மொழித்துறையில் மதியாமை குடியரசுத் தத்துவத்துக்கு ஒரு முரண் இல்லையா?

நம் நாட்டில் சமயப்பூசல்கள் இல்லை. அதற்குக் காரணம் அரசின் சமயச்சார்பின்மை. மொழிப்பூசல்களும் இந்நாட்டில் இல்லாதிருக்கவேண்டின், மொழிச்சார்பின்மையே நேர்வழி. சிறுபான்மை பெரும்பான்மை என்று மொழிக் கணக்குப்போடுவது கடைபோகாது.

எது சிறு பான்மை? எது பெரும்பான்மை? இதற்கு அளவுகோல் என்ன? 80 கோடிச் சீனத்தொகையை நோக்கி, 44 கோடி இந்தியத்தொகையைச் சிறுபான்மை என்று கூறுவதா? 44 கோடி நம் தொகையைக் கருதி 21 கோடி ரசியர்களைச் சிறுபான்மையினர் என்பதா? எக்கோடி சிறுபான்மை, எக்கோடி பெரும்பான்மை? ஐ. நா. உறுப்புநாடுகளின் அளவை முன் கடிதத்திற்கண்டோம். எல்லாம் ஐ. நா. பேரவையில் ஒத்த வாக்குரிமையுடையன.

சிறுபான்மை என்பது எது? பெரும்பான்மையைச் சார்ந்தாலன்றி வாழ முடியாதது எதுவோ அதுதான் சிறுபான்மை. தனக்கென ஓர் பரப்பான நிலமும் ஆற்றலான மொழியும் அளவான மக்கள் தொகையும் இல்லாதது எதுவோ அதுதான் சிறுபான்மை. இந்தி பேசுவோர் 13கோடியர் என்பதற்காக, இருகோடி, முக்கோடி நாற்கோடி பேசும் மொழியினர் சிறுபாலர் ஆவாரா? வங்காளமோ, தெலுங்கோ, தமிழோ தனித்து வாழ இயலாத சிறுபான்மை மொழிகளா? சிறுகூட்டத்தார் மொழிகளா? சிறுநில மொழிகளா? எவ்வளவு சில இலட்ச மொழிகள் அரசுப் பொதுமொழிகளாய் உள்ளன என்று பன்னிரண்டாவது கடிதத்தில்படித்தோம்.

நூற்றுக்கணக்கான மொழிகள் இந்தியாவில் இருந்தும், 14 மொழிகளைத் தானே தேர்ந்தெடுத்து அட்டவணையாக்கினோம். ஏன் அங்ஙனம் செய்தோம்? அவைகளுக்குத் தனித்தன்மையுண்டு, தனித்து வளரும் ஆற்றல் உண்டு, போதுமான தொகையினர் உண்டு, தனிப்பான்மையுண்டு என்று தேர்ந்துகொண்டபின் சிறுபான்மை பெரும்பான்மை என்று வழக்காடுதல் ஆதிக்க மனப்பான்மை என்றே பொருள்படும். இந் நிலையில் பல்வகையாலும் தன்னிறைவு பெற்ற செம்மொழிக்கெல்லாம் சமவாற்றல் வழங்காது, ஒரு மொழி மாத்திரம் பொதுமொழிப் பதவிபெறுதல் இந்திய நாட்டில் அவ்வொருமொழிக்கே, அம்மொழி பேசுவார்க்கே, அம்மொழியில் எழுதும் எழுத்துக்கே, சுருங்கக் கூறின், அம்மொழிமயத்திற்கே, அம்மொழி ஆதிக்கத்திற்கே பாரதநாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்ததாகும். நாட்டொற்றுமையில் நாட்டமுடைய அன்பர்கள் உண்மையாக இதனைச் செய்யார்கள். ஒரு மொழித் தனிச் செல்வாக்கிற்கு அறிந்தோ அறியாமலோ அரசு இடங்கொடுத்தலாகாது.

உரிமைச்சமமே ஒருமைப் பாட்டுக்கு உயிராவது. அச்சமம் மொழிதோறும், மொழியினர் தோறும், நிலந்தோறும் பரவிக்கிடக்கவேண்டும். சமப்பரவல் இல்லாது ஆதிக்கம் ஓரிடத்துக் குவியின், அதிகாரம் குவியும், அதிகாரம் குவியின் நாட்டும் பொதுப்பற்றுக் குறையும், பற்றுக்குறையின் என்ன அறிவிருந்தும் என்ன பயன்? மீண்டும் மீண்டும் சொல்லுகின்றேன். உரிமைக்காற்றுப் புகாத இடத்தில் பாரதவுயிர் இராது. உரிமைக்காற்று அளவுக்கு விஞ்சிய இடத்தில் பாரதப்பற்று இராது. நீரோட்டமான பரந்த அன்பு யாண்டும் காணவேண்டுமாயின், உரிமை என்னும் காற்றோட்டத்தை,

ஒரு சீராக, ஒரு சமனாக இமயமுதற் குமரிகாறும்
 தென்றல் போலப் பரவவிடுங்கள். அப்பரவல் மொழிச்
 சமம் இன்றி அமையாது என்பதனையும் தெரிந்து
 கொள்ளுங்கள்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

கசு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

பதினான்கு மொழிகளுள் இந்தி ஒன்றையே பொது மொழியாக்க வேண்டும் என்று பல தலைவர்கள் மொழிகின்றனர். அதுவேதனிப் பொதுமொழி யெனச்சட்டமும் இயற்றிவிட்டனர். இந்தி பொதுமொழியாதற்கு என்ன தகுதியுண்டு? என்ன பேரிலக்கிய இலக்கணம் உண்டு? வளமுடைய மொழிகள் பல இருக்க வளம் சிறிதும் இல்லா ஒரு மொழியைப் பொதுமொழி யென உயர்த்தலாமா? என்று எதிர்ப்பு உரைக்கின்ற தலைவர்களும் உளர். இந்தி வேண்டும் என்போர் அது வளஞ்சான்ற தொன்மொழி என்று கூறுகின்றார்களா? மொழி வளத்தில் தமிழ் தெலுங்கு வங்காளம் மராத்தி கன்னடம் முதலிய மொழிகளினும் மிக்கோங்கியது என்று இயம்புகின்றார்களா? வளமற்ற மொழியாயினும் பொதுமொழியாக்கி வளமாக்குவோம் என்பதுதான் வேண்டுநர்கருத்து.

இந்தியை வளமற்றது என்று எதிர்க்குநர் நம் மொழிகளுள் வளமுற்ற ஒரு மொழியைப் பொதுமொழியாக்கிக்கொள்ள உடன்படுவார்களா? “யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்” எனவும் “ஆரியத்திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்” எனவும், “சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே” எனவும் பாரதப் புலவன் பாரதி பாராட்டிய மொழி தமிழ். “உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே” என்று பேராசிரியர் சுந்தரனார் வியந்த மொழி தமிழ். நம் பதினான்கு மொழிகளுள்ளும் தொன்மையதாய் இன்றும் வழக்குடைய மொழி தமிழ். மொழி முட்டறுத்த தொல்காப்பியமும் வழி முட்டறுத்த திருக்குறளும் உடைய மொழி தமிழ். எல்லாப் பெருமதங்கட்கும் காப்பியங் கண்ட மொழி தமிழ். இந்திய மொழிகளுள் கலைக்களஞ்சியம் தொகுத்த மொழி தமிழ். பாரத மொழிகளுள்ளே பல நாட்டிடைப் பரவிய உலக மொழி தமிழ்.

நிகரற்ற தனிச்சிறப்புக்கள் பெருகிய தமிழ் நல்வளம் சான்றதாயிற்றே. அதனை ஒரே பொதுமொழியாக இந்தியாவிட்கு மேற்கொள்ளலாமா? பிறமொழியாளர்கள் ஏதாவது ஒரு காரணம் சொல்லி எதிர்ப்பார்கள். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு வாழும் நான்கூட, அதுவொன்றே பாரதப் பொதுமொழியாதலை உடன்படமாட்டேன்; அதுவும் ஒரு பொதுமொழியாதல் வேண்டும்; அதுபோல் உடன்பிறப்பினைய ஏனைப் பதின்மூன்றும் பொதுமொழியாதல் வேண்டும் என்றுதானே வலியுறுத்துவேன். பதினான்கும் பொது ஆகாது, எதுவொன்று பொதுவானாலும் மொழிச்சமனிலை, உரிமைச் சமனிலை கெடும், கெடும் என்று சுட்டுதற்கன்றோ இத்துணைக் கடிதங்களும் வரைகின்றேன்.

இந்தி எழுத்துக் குறை, சொற் குறை, இலக்கியக் குறை எனவாங்கு பல குறைபாடுகள் உடைய மொழி என்று சிலர் எதிர்த்து எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின், மொழிதோறும் சிறப்புத் தன்மையும் குறைத் தன்மையும் வெளிப்படும். ஒப்பிட்டுப் பாரா நிலையில் சிறப்பும் வெளிப்படாது, குறைவும் வெளிப்படாது. ஒரு மொழியை எங்ஙனம் பார்க்கவேண்டுமெனின், அம்மொழி பேசும் மக்கள் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்தற்குப் போதிய ஆற்றல் தங்கள் தாய்மொழிக்கு இல்லையே என்று வருந்துகின்றார்களா? என்று தாய்மொழியாளர் நிலையில் வைத்துக் காணவேண்டும். தன் வீட்டுணவு தன் வயிற்றுப் பசி தீர்க்கப் போதுமாப் போல, அவரவர் தாய்மொழியும் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்தப் போதுமானதே. குறைகள் இருப்பின் களைவது தாய்மொழியாளர் கடன். ஆதலின் ஒருமொழி குறைமொழி என்று ஏதிலார் ஏச்சுரைக்க வேண்டாம். குறைபாடு இல்லா மொழி ஒன்று சுட்டுங்கள்.

இந்தி நம்மொழிகளில் ஒன்று. அது நன்றாக வளரட்டும், வாழட்டும். இன்று வளரவில்லை என்பதற்காகவா அது பொதுமொழியாதல்கூடாது என்கின்றோம்? பின்னர் வாணுற ஒங்கி வளம்பல பெறினும் இந்தி கூடாது என்றுதான் கூறுவோம். ஒரு தனி மொழியில் நமக்கு இனிப்பும் கசப்பும் இல்லை. பன் மொழி வழங்கும் பாரத நாட்டில் ஒரே ஒரு மொழிக்குப் பொது முடி அளித்தலாகாது. எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்றது போல, அம்மன்னர்களின் மொழிக்கெல்லாம் முடியணி வேண்டும் என்பதுவே இக் கடிதங்களின் உள்ளோட்டம்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

கரு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

இந்தியே பொதுமொழியாகல் வேண்டும் என்போர் விடாது கூறிவரும் ஒரே ஒரு காரணம் இந்தி பேசுநர் தொகை மிகுதி என்பதாகும். 44 கோடி மக்களில் 13 கோடியினர், அஃதாவது 37 விழுக்காட்டினர் இந்தியினர் என்று குடிக்கணக்குக் கூறுகின்றது. இத் தொகை ஒரு கட்டுக்கதை எனவும், இந்தி என்பது ஒரு தனி மொழியன்று, அது பல்வேறு மொழி எனவும், பஞ்சாபி, இராசத்தானி, பிலி, மேற்குப்பகரி, மத்தியப்பகரி, கிழக்கிந்தி, போசுபுரி, மாகதி, மைதிலி என்ற பல மொழிகளை யெல்லாம் சேர்த்து வேண்டுமென்றே இந்திப் பெயர்ப்படுத்துகின்றனர் எனவும், இன்று பொதுமொழியாக்க எண்ணும் இந்தி தில்லி வட்டாரத்து ஒரு கோடியினர் பேசும் கரிபோலி என்னும் மிகச்சிறு மொழியே எனவும், ஒரு மாநிலத்தார் பேசும் இந்தி என்னும் மொழி மற்றொரு மாநிலத்தார்க்குப் புரிவதில்லை எனவும்

எதிர்ப்பாளர் இந்தி பற்றிப் பல்வேறு குறிப்புக்களை வெளியிடுகின்றனர்.

இந்தி பேசுநர் 13 கோடி என்பது கட்டிய மிகை என்றாலும், ஏனை இந்திய மொழிகளை நோக்க, இந்தியினர் தொகை கூடுதல் என்பதனை ஒத்துக்கொள்ளலாம். தெலுங்கு பேசுவோர் 3 கோடி 80 இலட்சம், வங்காளம் பேசுநர் 3 கோடி 39 இலட்சம், தமிழ் பேசுபவர் 3 கோடி 1 இலட்சம். இந்தியினர் இன்னும் சில கோடிகள் கூடுதலாக இருக்கலாம். 13 கோடியர் என்றே வைத்துக் கொண்டாலும், இந்தியினர் மொழிப் பெரும்பான்மையினர் என்று கூறமுடியுமா? 37 விழுக்காடுதானே இந்தி மொழியினர். 31 கோடி அஃதாவது 63 விழுக்காட்டினர் இந்தி மொழியல்லாதவர் ஆயிற்றே.

ஓரவையில் 44 உறுப்பினர்கள், அவருள் 13 ஒரு கட்சி, 31 பலகட்சி. இந்நிலையில் பதின்மூவர் ஒருமந்திரி சபை அமைக்க முடியுமா? குடியரசில் தனிப்பெரும்பான்மையே காலாடும் போது, சிறு பெரும்பான்மைக்கு என்ன வாழ்வு உண்டு? கேரள அரசியலில் இந்நிலையா மையைத்தானே காண்கின்றோம். 37 விழுக்காடு உடைய இந்தி யொன்றே பொதுமொழியானால் மத்திய அரசியல் கேரளமாகிவிடும் என்று அஞ்சுகின்றேன்.

பொதுமொழி வேண்டும் என்று எண்ணும்போது, நாட்டில் இந்திய மொழிகள் எங்ஙனம் பரவிக்கிடக்கின்றன என்ற அமைப்பைப் பார்க்கவேண்டும். பாரதம் பன்மொழி நாடு என்று கூறுங்கால், பன்மொழி நிலங்கள் கொண்ட கூட்டுநாடு என்பதுவே பொருள். ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வொரு நிலப்பாகம் உண்டு. அப்பாகத்து அம் மொழிவழக்கே தனிப் பெரும்பான்மை. அதனாலன்றோ மொழிவாரி மா நிலப்பகுப்பு எளிதாயிற்று.

விரல்கள் சேர்ந்த கைபோன்றது நம் நாட்டமைப்பு. தமிழ் நிலம் ஒருதனிப் பகுதி, தெலுங்கு நிலம் ஒருதனிப் பகுதி, இந்திநிலம் ஒருதனிப்பகுதி என்றவாறு மொழிநிலங்கள் வரம்புபட்டுக் கிடக்கின்றன. இந்தி பேசுவோர் தொகை மிகுதி எனின் அத்தொகையினர் ஒரு திசையினர் என்பதை மறக்கலாகாது. இந்தியை நடு விரலுக்கு ஒப்பிடலாம். அதுவே கையாகி விடுமா? சுண்டு விரலும் பெருவிரலும் சிறியனவாயினும் கைக்கு இன்றியமையாத விரல்கள் அல்லவா?

இந்தி நாடு முழுதும் பரவி வழங்கும் மொழியன்றது தலின், ஏனைய மொழிகள் போலவே ஒரு வட்டாரமொழியாதலின், இந்தி பேசுநர் எண்ணிக்கை 13 கோடி கிடக்க 31 கோடியாக இருந்தாலுங் கூட அது வொன்றே பொதுமொழி யாதல் நிலவமைப்புக்கு ஒத்துவராது; ஒருமைப் பாட்டுக்கும் உறுதிதராது. இதனையுணராது வட்டாரமொழியான ஒரு திசை இந்தியை எத்திசைக்கும் பொதுமொழி யாக்குவது இயல்பான மொழிநில ஒழுங்கைக் கலைத்துக் கெடுக்கும் சூழ்ச்சியாகவே கருதப்படும். ஆதலின் மொழிகளைக் கிடந்தாங்கு போற்றிப் பதினான்கையும் பாரதப் பொதுமொழி என ஏற்றலே செங்கோல் ஆகும்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

கசூ

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு ஒரு மொழி தேவை தேவையை நிறைவு செய்யும் தகுதி இந்திக்கு உண்டு என்று பலர் கூறுவர். நல்லது.

தலைவர்களே, நான் ஒன்று தங்களைக் கேட்கின்றேன், நாம் என்ன இப்போது ஒற்றுமை குறைந்திருக்கின்றோமா? எடுத்ததற் கெல்லாம் ஒற்றுமை, ஒற்றுமை என்று மூச்சுவிடாது சொல்லும் தலைவர்களின் வாய்ப்பழக்கத்தைக் கண்டு வருந்துகிறேன். நம் உள்ளத்தில் என்றும் ஒற்றுமை ஓட்டமும் நாட்டமும் உண்டு என்பது சீனன் வரவால் உலகிற்குக் குன்றின்மேல் இட்ட குத்துவிளக்குப்போல் அழகாக விளங்கிவிட்டது. ஒரு சாராரிடை இருந்த பிரிவினையுணர்வு கூடச் சீனப் படையெடுப்புக்குப்பின் செத்துவிட்டது. எந்நாட்டிலும் சிலபல பிரச்சினைகள் இருக்கும். அதுவும் இந்தியா போன்ற பெருநாட்டில், உரிமைப் புதுநாட்டில் ஓயாத

தொல்லைகள் உள்ளும் புறமும் கிளம்பிக் கொண்டுதான் இருக்கும். குடியரசு நாட்டில் சிலர் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். இவற்றை வாழ்வுப் போராட்டம் என்று கருதவேண்டுமேயன்றி, ஒற்றுமைக் கலைவு வேற்றுமை விளைவு என்று சொல்லித் திரிதல் தலைவர்களுக்கு வேண்டா. பிரச்சினைகளை நேரடியாகத் தெளிவாகத் துணிவாக எளிதாகச் சமமாகத் தீர்க்கப் பாருங்கள். ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு, நம்மில் ஒற்றுமைநீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வு என்று விடுதலைப் போராட்டத்தில் முழங்கிய பழைய அறவுரையைக் கண்டதற்கு எல்லாம் கழற வேண்டாம்.

நம் நாட்டில் வேண்டிய ஒற்றுமைக்குக் குறைவில்லை. இந்தியைப் பொதுமொழியாக்குவதால், ஒற்றுமை முன்னையினும் கூடினும் என்று எதிர்பார்க்க கிறீர்களா?. குறைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையா? எப்போது அடிப்படை யுரிமையிற் கைவைக்கிறோமோ அப்போது நாட்டொற்றுமையிற் கைவைப்பதாகப் பொருள். உரிமையிற் கைவையாதவரை ஒற்றுமைக்கு ஊனம் இல்லை. ஆங்கிலத்துக்குப் பொதுமொழிப் பதவியளிப்பதால் உரிமையை இழக்கின்றோம். இந்தி ஒன்றைமட்டும் பொதுமொழிப்படுத்துவதால் ஏனை மொழிகளின் உரிமையிற் கைவைக்கின்றோம். பதினான்கு மொழிகளையும் பொதுமொழி யாக்குவதால் உரிமையைக் காக்கின்றோம். ஒற்றுமைக் கட்டிடத்தை வலுப்படுத்துகின்றோம்.

இந்தி பொது மொழியானால் உள்ள நல்ல ஒற்றுமையும் கெடும் என்பதனை இப்போது தலைவர்கள் உணர்ந்து விட்டார்கள். எது ஒற்றுமை மிகுக்கும் என்று எண்ணினோமோ அதுவே வேற்றுமை செய்யுமாயின், விட்டுவிட

வேண்டியதுதான் என்ற அளவுக்குச் சிலர் தெளிந்து விட்டனர். தெளிந்தவர்கள் பெருகுக. இது பாரத நாட்டின் நற்காலம்.

நீங்கள் நன்றாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஒற்றுமை வேண்டும் என்று தலைவர்கள் பலமாகச் சொல்லிய இடங்கள் இரண்டே. ஒன்று சீனப்படைத் தாக்கம். தலைவர்களின் வேண்டுகோளை எதிர்நோக்காமலே “நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று நீரினும் ஆரளவின்றே” என்றபடி, மக்கள் எல்லாம் பொன்னும் மணியும் உயிரும் ஈந்து எரிமலைபோல் பொங்கிப் புறம்போந்தனர். இது இயற்கையொற்றுமை.

ஒற்றுமை வேண்டிய மற்றோர் இடம் பொது மொழிப் பிரச்சினை. இப்பிரச்சினை வரும்போதெல்லாம் பாராளுமன்றத்தின் அகத்தும் புறத்தும் ஆரவாரங்கள் எழுகின்றன. 1949 இல் அரசியல் அமைப்பவையில் ஆட்சிமொழி மசோதா வரும்போது 300க்கு மேற்பட்ட திருத்தங்கள் வந்தன எனவும் இதற்குப்போல், காங்கிரசுக்குள்ளே வேறெதற்கும் எதிர்ப்பு இருந்த தில்லை எனவும், அவைத் தலைவர் தன்வாக்குரிமை ஒன்றை அளித்தே மசோதாவைச் சட்டமாக்கவேண்டிய இக்கட்டானநிலை ஏற்பட்டது எனவும் அறிகின்றோம். 1963 ஏப்பிரலில் மீண்டும் ஆட்சிமொழி மசோதா வந்த போது இருந்த பன்முனை எதிர்ப்புக்கள் நாம் அறியாதவையல்ல. 1965 சனவரியில் தென்னகத்தில் நடந்த இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிக்குப்பின் கூடிய பிப்பிரவரிப் பாராளுமன்றக்கூட்டத்தில் மொழிப்பிரச்சினைபற்றி உறுப்பினர்கள் வேகமாகவும் ஆர்வமாகவும் கொதிப்பாகவும் சொல்லாடியதை அறிவோம். மே வரை நடந்த பாராளுமன்றத்தில் மொழித்திருத்த மசோதா வரும் வரும்

என்று தென்னகத்தார் ஆவலோடு எதிர் பார்த்தனர். கட்சு எல்லையில் பாகித்தானின் படை யெடுப்பைச் சுட்டிக்காட்டி மொழியுரிமைப் பிரச்சினையை இப்போது தள்ளிவைத்திருக்கின்றோம். இதிலிருந்தே எல்லைப் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிகரான உள்நாட்டுப் பிரச்சினை மொழிப்பிரச்சினை என்பது விளங்கவில்லையா? இதனைத் தள்ளி வைக்கலாமே யன்றித் தடுக்க முடியாது. விரைவில் தீர்ப்பது மக்கள் உணர்ச்சிக்கு நல்லது; நாட்டுப் பற்றுக்கு நல்லது.

நாட்டுப் பெருந்தலைவர் பாராளுமன்றத்தில் ஆங்கிலத்தில் உரை நிகழ்த்தும் போதும், ஆளுநர்கள் மாநில மன்றங்களில் ஆங்கிலத்தில் உரை நிகழ்த்தும் போதும் படுகின்ற அவமதிப்புக்களை நாம் பாராதவர்கள் அல்லர். கூக்குரலிட்டும் இடை மடுத்தும் வெளிநடந்தும் வேறுபல செய்தும் மன்றத்தைத் தெருக்கூத்துப் போலச் சிறுமைப் படுத்துகின்றனர் சில மொழி வெறியினர். சீனா படைமெடுத்தொன்று, தென்னகச்செய்தித் தாள்களில் மத்தியவரசே மொழிபற்றி ஒரு விளம்பரம் ஒருநாளன்று, பன்னாள் செய்தது நினைவிருக்கும். தென்னாட்டு மக்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலமும் இணை மொழியாக இருந்துவரும் என்பது அவ்விளம்பரம். ஏன் இந்த விளம்பரம் அரசு செய்ய வேண்டும்? இந்திமொழி காரணமாக எங்கே தென்னக மக்களின் ஒத்துழைப்பு சீன எதிர்ப்புக்குக் குறைந்துவிடுமோ என்ற அச்சமே அரசு விளம்பரத்தின் அடிப்படை.

இங்ஙனம் வழிவழிக் குழப்பத்துக்கும் அவமதிப்புக்கும் அச்சத்துக்கும் ஏதுவான இந்தி பெரிய புதிய ஒற்றுமையைச் செய்துவிடும் என நினைப்பதுபேதைமையாகும். உள்ள நல்ல ஒருமைப்பாட்டைக் குலைத்துவிடல்

ஆகாது. கனவுப் பொன் கருதி நனவுச் சோற்றை இழந்து விடலாகாது. ஒருதிசை இந்தி எத்திசையிலும் பரவுவது எப்பொழுது? எவ்வாறு? அதனைப் பரப்ப முடியுமா? பரவும் நாள்வரை உள்ள ஒற்றுமை உலையாது இருக்குமா? இந்தி மொழியா பொது என்று எண்ணும் போதே வேறுபட்ட உணர்வுகள் தோன்றுமாயின், அதனைக் கொண்டு ஒற்றுமைக்கு என்ன செய்ய ஒல்லும்? எல்லா மொழியிலும் விடுதலை யுணர்வு ஊட்டி உரிமை பெற்றோம். அங்ஙனமே எல்லா மொழிகளையும் பொது மொழிகளாக்கி உரிமை காப்போம்.

செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும்; செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

௧௭

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

நம் மத்திய அரசு இந்தி பரப்புவதை ஒரு மதம் போலப் பின்பற்றுகின்றது. சமயச் சார்பற்ற அரசுக்கு இந்திச் சார்பு இவ்வளவு எதற்கு? மதமாற்றத்திற்கு இந்நாட்டில் இடமில்லை. ஆனால் மொழி மாற்றத்துக்கு அரசு வழிகோலுகின்றது.

மத்திய அரசுக்கு வருவாய் எது? எல்லா மொழி மக்களின் வரிதான் வருமானம். அவ்வருமானத்திலிருந்து இந்தியைப் பரப்புதற்குக் கோடிகோடி செலவாகின்றது. எவ்வளவு செலவும் செய்யத் தயார் என்கின்றது மத்திய அரசு. இந்தியல்லா மாநிலங்களில் இந்தி நூல்கள் இனாமாக வழங்கப்படுகின்றன. இந்தியாசிரியர்கள் மத்திய வரசுப் பணத்திலிருந்து நியமிக்கப்படுகின்றனர். இந்தியல்லா மாநிலங்களில் இந்திமொழி படிக்கும் கல்லூரி மாணவர்கட்கு ரூபாய் 50, 75, 100

என்ற வகையில் மாதந்தோறும் சம்பளம்போல் உதவித் தொகைகள் அளிக்கப் படுகின்றன. இந்தி மாநிலங்களில் இந்தித் தாய் மொழி யல்லாதோர் இந்தி படிப்பார்களாயின் ரூபாய் 80, 105, 125 என்ற தரங்களில் மாதந்தோறும் உதவித் தொகைகள் வாரி இறைக்கப் படுகின்றன. உதவித் தொகையில் இவ்விரு வேறு பாட்டின் நுட்பம் என்னவோ?

மாநிலங்களில் மத்திய அரசின் பொது அலுவலகங்கள் உள்ளனவே; அங்கெல்லாம் இந்தியாசிரியர்கள் உள்ளனர். தென்னிந்திய மொழியாளர்க்கு இந்தியில் பிரபோத்து என்றதேர்வும் மராத்தி குசரத்தி வங்காளம் முதலிய மொழியினர்க்கு பிரவீண் என்றஇந்தித்தேர்வும், பஞ்சாபி உருது முதலான மொழியவர்க்கு பிரக்கியா என்ற இந்தித்தேர்வும் மத்திய வரசால் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுக்குப் பல அலுவலகங்களில் வகுப்புக்கள் நடக்கின்றன. வகுப்புக்களுக்கு வராமலும் தேர்வுகள் எழுதலாம். தேர்வுத் தகுதிகளுக்குச் சான்றிதழ் மட்டும் அன்று. பணமாகப் பரிசுகள் தரத்திற்கு ஏற்ப உண்டு. அவற்றோடு இத்தகுதிகள் தொழிற் பதிவேட்டில் குறித்துக் கொள்ளப்படும். இதனால்வேலையில் உயர்வு கிடைக்கும். நாட்டின் பல மாநிலங்களில் உள்ள 15 இந்திப் பள்ளிகள் நடத்தும் தேர்வுகளை மத்திய அரசு ஒப்புக் கொள்கின்றது. மேலும் பல பள்ளிகளுக்கு இலட்சக் கணக்காக மானியம் வழங்குகின்றது. 125 இடங்களில் நடத்திய தேர்வுகளில் மத்திய அரசின் அலுவலகர் ஒரு இலட்சம்பேர் இந்தி கற்றிருக்கின்றனர். இன்னும் மூன்றுலட்சம் பேர் கற்பதற்கு உள்துறை யமைச்சு வழி செய்திருக்கின்றது. இந்தி ஆசிரியப் பயிற்சிக்கு மாநிலங்களில் எல்லாம் பயிற்சிப் பள்ளிகள் நடக்கின்றன.

இந்தியைப் பரப்பும் கொள்கையில் மத்திய அரசுக்கு அறிவுரை கூறுதற்கென இந்தி சிட்சை சமிதி என்ற ஒரு பெருங் கழகம் உள்ளது. மேலும் மத்தியக் கல்வித் துறையில் ஓர் இந்தி இயக்ககம் உண்டு. இந்தியைப் பரப்புதல், சொல்லாக்கஞ் செய்தல், மொழிபெயர்த்தல், எல்லாவகை அரசியல் தாள்களையும் இந்திப் படுத்தல், பெரும் பெரும் நூல்களாக்கல் என்ற பொறுப்பெல்லாம் இந்தி இயக்ககத்தைச் சாரும். 1961ஆம் ஆண்டுவரை மூன்று இலட்சம் சொற்கள் ஆக்கப்பட்டுவிட்டன எனவும் தொழில், மருத்துவம், சட்டம், பொறி, தற்காப்பு முதலான பெரும் பெரும் அறிவியற்றுறைகளில் எல்லாம் நூல்கள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன எனவும் அறிகின்றோம். தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்துக்கு வேண்டும் பயிற்சி நிலையங்கள் நாடெங்கும் உள. 40000 பேர் பயில இடமுண்டு.

இந்தியைப் பரப்புதற்கு எல்லா வானொலி நிலையங்களும் மத்தியவரசுக்குப் பெருந்துணை செய்கின்றன. வானொலியில் இந்தி வகுப்புக்கள் நிகழ்கின்றன. அடிக்கடி தில்லி அஞ்சல்கள் வருகின்றன. இந்திப்பாடல்கள், இந்தி நாடகங்கள் மிகுந்து இடம் பெறுகின்றன. வானொலி நிலையம் விவிதிபாரதி என்னும் ஒரு நிகழ்ச்சி முறையை அமைத்துக்கொண்டு, 675 மணித்துளிகளில் 540 மணித்துளிகள் இந்திக் கலைக்கே செலவிடுகின்றது என்று ஒருவர் கணக்கிட்டுக் காட்டுகின்றார். தலைவர்களின் இந்திப் பேச்சுக்கள் அப்படியே கேட்கப்படுகின்றன. மத்திய உள்துறை யமைச்சும் கல்வித்துறை யமைச்சும், தற்காப்புத்துறை யமைச்சும், மும்முனையாக இந்திப்பரவலில் போட்டியிடுகின்றன.

பட்டி தொட்டி சின்னஞ் சிறு ஊரில் எல்லாம் அஞ்சல் நிலையப் பெயர்ப்பலகையில் இந்தி ஓர் இடம் பெறுகின்றது. அஞ்சல் முத்திரைகளில், தலைகளில், தாள்களில் இந்தி. சிறு பெரு நாணயங்களில் இந்தி. பொதுப்பலகை, பொது நிலையங்களில் எல்லாம் இந்தி. வேலைக்கும் வேலைக்காப்புக்கும் வேலையுயர்வுக்கும் இந்தி. இந்தி நூல்கள், இந்திப் படிப்புக்கள், இந்தியா சிரியர்கள், இந்திப் பயிற்சிகள், இந்திப் டள்ளிகள் எல்லாம் இனும். பொருள்காட்டி வேலைகாட்டி வாழ்வுகாட்டி எனை வகையுண்டோ அனைவகையெல்லாம் மத்தியவரசு வரிந்து கட்டி இந்தி மொழி பரப்புவதை உன்னும்போது, ஒரு மதத்தைப் பரப்புவதற்குப் பழைய அரசுகள் என்னென்ன கையாண்டனவோ அவையெல்லாம் ஒரு பொதுமொழியைப் பரப்புவதற்குப் பாரதவரசு மேற்கொள்வதாக நமக்குப்படவில்லையா?

பாரத நாட்டில் இந்தி பேசுநர் தொகை மிகுதி ஆதலின் இந்தி மொழி இயல்பாகவே பரவத்தான் செய்யும். இன்னொன்று நினைத்துப் பாருங்கள். இந்தி மிக அண்மையில் தோன்றிய மொழி. 13 கோடி அதற்கு எப்படி வந்தது? மிகத்தொன்மையுடைய தமிழைப் பேசுநர் 3 கோடிதான். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தித் தோன்றிவழங்கும் கன்னடம் தெலுங்குவங்காளம்ஓரியா பேசுவோர் சில கோடிதான். இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுக் குழவிப்பருவம் உடைய இந்தி மொழிக்கு இவ்வளவு கோடி எங்ஙனம்? இந்தி படைமொழி, ஆதிக்கமொழி என்பதுதான் காரணம்.

இயல்பாகவே தன்னைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்த இந்திமொழி ஏற்கனவே நான்கு மாநிலங்களின் வட்டார மொழிகளாக இருக்கின்றது.

இந்தியாவின் முதலமைச்சர்கள் அந்நிலத்தவர்களாகவே வருகின்றனர். இது மரபாகும்போலும் இம்மாதிலங்கள் 5 இலட்சம் சதுரக்கற் பரப்பினவை, 1000 கோடி வரவு செலவுத் திட்டம் உடையவை. இதுவே போதும் இந்தி பரவுதற்கு. இப்பெருஞ் சூழ்நிலைக்கு மேலும் இந்தி ஒன்றையே பொதுமொழியாக்கி 2500 கோடி வருவாயுடைய மத்தியவரசும் இமயமுதற் குமரிவரை பரப்புகின்ற கடன் பூனுமாயின், ஏனை மொழிகள் என்ன கதி ஆகும்?. 100 கோடி வருவாயும் அரை லட்சம் ஒரு லட்சம் பரப்பும் உடைய மற்றை மொழிகள் நசுங்காவா? தொட்டிப் பூப்போலச் சுருங்காவா? இந்தி ஒன்றே பொது மொழியாயினும் ஏனை மொழிகள் பாதிக்கப்படா, வளரும் என்று சொல்வார்களாயின், அச்சொல்லை என் உயிருள்ளவரை நம்பேன், நம்பேன். கண்கூடாகக் காண்கின்றோமே. இந்தி வந்த பின் தென்னாட்டில் வடமொழி கற்கும் மாணவர் தொகை சுருங்கிவிட்டது. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் கல்லூரிகளில் வடமொழிவகுப்பு எடுபடலாம். வடமொழி யாசிரியர்கள் வேலையிழக்கலாம். முன்னறிவுடைய சில வடமொழிப் பண்டிதர்கள் இந்திப் பட்டம் பெற முயன்றுவிட்டனர். இக்கதியை ஏனை மொழிகளும் அடைய வேண்டுமா?

வடக்கே வாழ்ந்த முண்டாப் பெருமொழி என்ன ஆயிற்று? அதன் கிளைகளான சந்தாலி, முண்டாரி, சவேரா, கரியா முதலிய மொழிகளின் கதி என்னே? வடக்கில் வழங்கிய ஒரோவான், மால்டோ, கோந்து, கோலமி, பிரகூய் முதலான திராவிடமொழிகள் கூம்பிச் சுருங்கிக் குன்றி யொடுங்கி வேறாக் காரணம் என்னை? இவற்றை வட இந்திய மொழிகள் தன்மயமாக்கிக் கொண்டன, இவற்றைப் பேசியோர்க்கு வட இந்திய மொழிகள் நாளாவட்டத்தில்தாய்மொழிகளாகிவிட்டன.

முன்சொல்லியபடி இன்று நம் பாரத நிலவமைப்பு மொழி மொழியாக உள்ளது. இந்தி ஒரு திசை வழக்கு, தமிழ் ஒரு திசை வழக்கு, மராத்தி ஒரு திசை வழக்கு. இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாய், மத்தியவரசின் வளர்ப்பு மொழியாயின், அம்மொழி எல்லா மாநிலங்களிலும் இடைப்புகுந்து கலக்கும். வட்டாரங்களில் எல்லாம் அதன் வழக்குப் பெருகும். எல்லா மாநிலங்களிலும் இந்தித் தாய்மொழியாளர் என்ற புதுவினம் இடையிடையே முளைக்கும். இந்துக்கள் முகமதியர்கள் கிறித்தவர்கள் எல்லா மாநிலங்களிலும் இருப்பதுபோல மற்றை மொழியாளர்கள் இந்தித் தாய்மொழியாளியாக மாறி எங்கும் காணப்படுவர். இந்தி ஒரு திசை வட்டார மொழி என்னும் இற்றைத் தன்மை யொழிந்து, பரந்து வழங்கும் பாரத மொழியாகி விடும். அரசுக்கு எது மதமோ அதுதான் நாடெங்கும் பரவும். அரசுக்கு எது மொழியோ அதுதான் நாடெங்கும் ஆதிக்கம் செய்யும். அரசுக்கு எது சின்னமோ அதுதான் நாடெங்கும் சிறக்கும். இது வரலாறு காட்டும் வழக்கு. இந்திஒன்றே பொது மொழியாயின், நல்ல மனத்தொடு யார் கூறினாலும், அப் பொதுமொழி ஏனை மொழிகளை மிகச்சிறுமொழி, குறுமொழியாக்கிவிடும், நண்டுவளை மொழியாக்கிவிடும். இது கற்பனையன்று. காரணம் காட்டும் அச்சம் ஆதலின் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பு செய் என்ற முதுமொழிப்படி, எல்லாம் வாழ்ந்து ஓங்கி வளர வேண்டும் என்ற நல்ல நாட்டன்பினர் பன்மொழி களையும் பாரதப் பொது மொழியாக்க முன்வருக. முன்வருவாரைப் போற்றுக.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

க௨

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஒரு முக்கியமான கருத்தை, இதுவரை எழுதாத கருத்தை இக்கடிதத்தில் விளக்கமாக விரும்பு முறையில் வரைகின்றேன்.

குடியரசின் தலையான இலக்கணம் பேச்சுரிமை, கருத்தை வெளியிடும் உரிமை. பேச்சுரிமை யுண்டாம், அதனை வெளியிடுதற்கு உரிய மொழியுரிமை இல்லையாம். இது அரசியல் முரண். உண் என்று கையில் உணவு தந்து வாயைத் தைக்கலாமா?

பாராளுமன்றத்தின் ஈரவைகளிலும் 750 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இவர்கள் இந்தி அல்லது ஆங்கிலத்திற்குள் உரை நிகழ்த்த வேண்டும். தமிழ், தெலுங்கு, குசரத்தி, மராத்தி முதலான மொழிகளில் பேச விரும்பின், முன்னரே அவைத் தலைவருக்கு அறிவித்து

அவர் இசைவு பெற்றுப் பேசலாம் என்பது விதி. நம் அரசியல் அமைப்பு ஒப்புக்கொண்ட தேசிய மொழிகளுள் ஆங்கிலம் இடம் பெறவில்லை. பெருதிருந்தும், தேசிய மொழியல்லாத ஆங்கிலத்துக்குப் பாராளுமன்றத்தில் சம இடமுண்டு. என்ன வியப்பு! தேசிய மொழிகளான பதின்மூன்று மொழிகளுக்கு வாய்ப்பூட்டு. இது மதிப்பா? அவமதிப்பா? பன்னாட்டுத் தலைவர்கள் பாரதத்துக்கு வரும்போது தத்தம் மொழியில் பாராளுமன்றத்தில் உரை செய்கின்றனர். நம் மக்களின் உறுப்பினர்கள் நம் மொழியில் நம் மன்றத்தில் உரை செய்ய வழியில்லை. குடியரசுக்கு எவ்வளவு தலைகீழ்.

எல்லா வட்டாரங்களிலிருந்தும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். 21 வயது வேண்டும் என்பதுதான் வரம்பு. வேறு கல்வி வரம்போ மொழி வரம்போ இல்லை. மக்கள் பெரும்பாலோர் விருப்பம் என்பதுவே முடிவான வரம்பு. இங்ஙனம் குடியரசு முறையில் பரந்த நோக்கில் தேர்தல் இலக்கணம் செய்தபின், பாராளுமன்ற மொழி இந்தி அல்லது ஆங்கிலந்தான் என்றால் என்ன பொருள்? இம்மொழி தெரிந்தவரைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று மறைமுகக் குறுகிய கட்டுப்பாடு புகுத்துவது போல் ஆகாதா? இந்தியும் ஆங்கிலமும் பிற மாநிலத்தார்க்குத் தாய்மொழிகள் அல்ல. கற்றுத்தான் அவற்றைத் தெரிய வேண்டும், பேச எழுத வேண்டும். அப்போது இம்மொழிகளைக் கற்றவரே பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்குத் தகுதியினர் ஏனே மொழியினர் தகுதியிலர் என்பது தெளிவாக வில்லையா? இந்தி மாநிலங்களில் இத்தகுதி தேவையில்லை. பாராளுமன்ற மொழி பிறப்பிலேயே அந்நிலத்தார்க்குத் தாய் மொழி. கல்லாதாரும் தேர்தலுக்கு நின்று வென்று

பாராளுமன்றத்துக்குச் சென்று அவைத் தலைவர் இசைவு வேண்டாமலே தன் வீட்டிற் பேசுவது போலப் பேசலாம். அவர் வீட்டுக்கும் சொந்த மாநிலத்துக்கும் மத்திய மன்றத்துக்கும் மொழிப்படி ஒன்றே. அவர் தம் வட்டார மக்களின் கருத்தை இந்தி மொழிவாயிலாகவே அறிவார். அறிந்த மொழியிலேயே பாராளுமன்றத்து எடுத்தியம்புவார். இயம்பிய மொழிப்படியே இந்தி மாநிலச் செய்தித் தாள்கள் வெளியிடும். தேர்ந்தெடுத்த மக்கள் தம் சார்பாளர்களின் கருத்துச் சொற்களைப் பட்டாங்குப் படிப்பர். இது குடியரசின் ஒழுங்கு.

சான்றாக, தமிழ் நிலத்தை வைத்துப் பார்ப்போம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தேர்தல் நடைபெறுவதாகக் கொள்வோம். தமிழ் தெரிந்த ஒரு தமிழரும் இந்தி தெரிந்த ஒரு தமிழரும் தேர்தலுக்கு நிற்கின்றனர். தேர்தல் முழக்கம் எப்படி யிருக்கும்? கொஞ்சம் எண்ணிப் பாருங்கள். இந்தி தெரிந்தார் பக்கம் பேசுபவர் பேசுவார்:-

‘தமிழ் ஒன்றே தெரிந்த நம் அன்பர் தமிழ் நாட்டுச் சட்டசபைக்கு நின்றால் அதுசரி. ஏன்? சட்ட மன்றத்தில் தமிழில் பேசலாம். பாராளுமன்றத்துக்கு இவரை நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினால், உங்கள் கருத்தை அங்கு எடுத்துச் சொல்லமுடியுமா இவரால்? இவர் தமிழிற் பேசினால் அங்கு யாருக்கு விளங்கும்? தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்ற பிற உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டுமானால் விளங்கலாம். நமக்குள் விளங்குவதற்காகவா இவரை அங்கு போகச் சொல்லுகின்றோம்? தமிழிடத்து எனக்கு நல்ல பற்று உண்டு. வழி வழியாக என் முன்னோர்கள் நற்றமிழ் வல்லவர்கள். தமிழ்வாழ் வேண்டும் வளரவேண்டும் என்ற என் ஆசைக்குக் குறைவில்லை. தமிழ் வளம் வேறு தமிழ் நாட்டு வளம்வேறு. மற்றை மாநிலங்களுக்குச் சமமாக

நாம் தலை தூக்கித் திசியவேண்டும் என்றால், இந்தி தெரிந்தவர்கள் உள்ளத்துப் பதியும்படி இந்தியிலேயே எடுத்துச் சொல்ல வல்லவரைத் தேர்ந்து அனுப்பவேண்டும். எம் சார்பாளர் நன்றாக இந்தி தெரிந்தவர். இந்தித் தாய் மொழியாளர்கூடப் பேச்சில் இவரிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும். இவர் இந்தியைத் தமிழ் நாட்டில் படித்த வரில்லை. பீகாரில் பல்லாண்டு தங்கி அம்மக்களோடு ஒன்றிப் பெரும் பெரும் பேராசிரியர்களிடம் இந்திப் பாடங்கேட்டவர். இவர் இலண்டன் திரும்பி என்பது போலப் பீகார் திரும்பி. இவரைப் போன்றவரைத் தேர்ந்து பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்புங்கள் தமிழ் நாட்டுப் பொருளாதாரம் எவ்வளவு பெருகின்றது பாருங்கள்.

இவ்வாறு இந்திச்சார்பாளர்கள் மேடை தமிழகத்து முழங்கும். எது குடியரசு முறை? மக்கள் எம்மொழியில் யாரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர், அம்மொழியில் அவரை எம்மன்றத்தும் பேசவிடுவதே நல்லுரிமை. இந்தியுறுப்பினர்களுக்கு மாத்திரம் தம் மொழியிற் பேசலாம் எனப் படிமுறையான உரிமை வழங்கிவிட்டு, ஏனை மொழி யுறுப்பினர்களுக்கு அதனை மறுப்பது பற்றி, என்ன சொல்லலாம், மொழித்தண்டனை என்றே சொல்லலாம். இவ்விடத்தைத்தான் இந்தியின் பெரும் புகுத்தல் என்று நான் கருதுகிறேன். வேறு மொழிகளுக்குப் பாராளுமன்றத்து வீற்றிருக்கும் வாய்ப்பில்லை என்று வாய் கட்டிவிட்டால், ஏனை மொழிமக்கள் எந்த வட்டாரத்தும் இந்தி தெரிந்தவர்களையே தேர்ந்தெடுக்க முற்படுவர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக வர வேண்டுமென்று விழையுநர் எல்லாரும் இந்தி தானே கற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்பது தான் உட்கோள். இதனையே இந்தியின் மறைமுக ஊடுருவல் என்று கருதுகிறேன்.

எவ்வளவு பேர் இந்தி கற்கவேண்டி வரும் தெரியுமா? பிற மாநிலப் பாராளுமன்ற உறுப்பிடங்கள் ஏறக்குறைய 450. இவ்வீடங்கட்கு 2000 பேராவது பிற மாநிலங்களில் போட்டியிடுவர். இது ஒரு தேர்தற் கணக்கு. இப்படி ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை தேர்தல் வரும் போதெல்லாம் வழி வழி எவ்வளவு பேர் போட்டி யிடுவர்? இவ்வளவு பேராளரும் எப்படி இந்தி கற்பது? இந்திப் பகுதிகட்கு வந்து படிக்க முடியுமா? இந்தி உயர்நிலைப்பள்ளிகள், இந்திக் கல்லூரிகள், இந்திப் பல்கலைக் கழகங்கள் ஏனை மாநிலங்களில் நிறுவ வேண்டும். திடீரெனப் பாராளுமன்றத்தில் இந்தி உரையாற்ற முடியுமா? மனையிற் பேசிப் பழகினாற்றினே மன்றத்துப் பேச முடியும்? ஆங்கிலம்போல் இந்தி எல்லா மாநிலத்தும் ஊடுருவி வல்லிருப்புப் பெற்றரு லன்றிப் பாராள்மன்றம் இந்தியில் இயங்காது. ஒன்று தெளிவாகச் சொல்லுவேன். இந்தி ஒன்றே பொது மொழியாயின், ஆங்கிலம் இருந்த இடமெல்லாம் இந்தி இருக்கும். பாராள் மன்றத்தில் என்ன? மாநிலச் சட்ட சபைகளிலும் இந்தி வந்து விடும். இச் சட்டசபைகளில் யாரேனும் இந்தியிற் பேசினால் தடுக்க முடியுமா? அவைத் தலைவரைக் கேட்டுப் பேசவேண்டுமென்று விதிக்க முடியுமா? பொது மொழி என்றால் எங்கும் புகத்தக்க மதிப்பு மொழி என்பதுதானே கருத்து. தடுத்தால், இந்தியவரசை அவமதித்த சட்டக் குற்றம் ஆகாதா? ஈருங்கக் கூறின் இந்தி எல்லா மன்றத்தும் தலைமையோடு செல்லுபடியாகும். ஏனை மொழிகள் தன் மன்றத்தும் வரவரத் தள்ளுபடியாகும்.

முறையாது, செங்கோன்மையாது எனின், எல்லா மாநிலங்களிலிருந்தும் உறுப்பினர்கள் பாராள்மன்றத் தில் இடம் பெறுதல் போல, அவ்வுறுப்பினர் தம் மொழி

கள் எல்லாம் இடம் பெறுதலே முறை. இந்தியவரசுக் கெனத் தனி நிலம் இல்லை, தனிக் குடிமக்கள் இல்லை. பாராள் மன்றத்துக்கெனத் தனிமொழி யில்லை. மாநிலங்களின் கூட்டே இந்தியவரசு என்பது. மாநிலங்களின் மக்கள் தொகுதியே பாரதக் குடிகள் என்பது. அது போல் மாநிலங்களின் மொழிகளே பாராள்மன்ற மொழிகள் ஆதல் வேண்டுமன்றோ?

இந்தி பேசுநர் தொகை மிகுதியெனின், அதனால் இந்தியே பாராள் மொழியாக வேண்டுமெனின், மேலும் ஒன்று செய்திருக்கலாமே; இந்தி மாநிலத்தார்க்கே பாராள்மன்ற உறுப்பினர் ஆகும் தகுதியுண்டு, பாரத அமைச்சர் ஆகும் தகுதியுண்டு என்கூட வரையறுத்திருக்கலாமே. உறுப்பினர்க்குச் சமவுரிமை உண்டென்று சொல்லி, அவர்தம் மொழிக்கு அவ்வுரிமை இல்லையென்றால் அவ்வுறுப்பினர்கள் பாராள்மன்றத்துச் சென்றபின் செவிடர்களாய் ஊமையராய் உறுப்பிலிகளாய் ஆக்கப்படுகிறார்கள் என்று சிற்றறிவுடையவனுக்கும் பெருஞ் சினந் தோன்றாதோ? பீகார், மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப்பிரதேசம் முதலியவற்றின் சட்டசபைகள் இந்தியில் நிகழும். அதுபோல் பாராள்மன்றமும் இந்தியில் நிகழும் எனின், அதுஒரு சட்டசபையாக, இந்திப் பாராள்மன்றமாகக் கருதப்படுமே யன்றி, இந்தியப் பாராள்மன்றமாக விளங்காது. இந்தியப் பாராள்மன்றமாக உள்ளார்க்கும் வெளியார்க்கும் காட்சியளிக்கவேண்டுமெனின், பன்மொழிப்பாராள்மன்றமாக, எல்லாச் சட்டசபைகளின் மொழிகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் நடுநிலை மன்றமாக இயங்க வேண்டும். இதற்குமேல் என்ன சொல்வது?

“பன்மொழி வைத்து எப்படி நடத்த முடியும்? ஒரே குழப்பமாக அல்லவா இருக்கும்? கருத்துக்குச் சரியா

யினும் காரியத்துக்கு உதவாது" என்று சிலரென்ன பலர் சொல்லத்தான் செய்கிறார்கள். அதனைக் கேட்டுத் தான் இதனை எழுதுகிறேன். ஒரு மொழி இருந்தால் வைத்து ஆளுதல் முற்றும் எளிது என்பதை நாம் மறுக்க வில்லை. ஆனால் ஒரு மொழி இந்தியாவில் வைப்பது ஒரு நூருண்டாயினும் எளிதா? பன்மொழி நாட்டுக்குச் சிவணிய இயற்கையா? நீள ஒத்து வருமா?

ஒரு நாடு என்பது முக்கியமா? ஒருமொழி காண்பது முக்கியமா? உள்ளத்து முழுதும் சிந்தியுங்கள்! இந்திய நாட்டோடு இந்தி மொழியை இரண்டற அத்துவிதமாக இணைக்காதீர்கள், இணைக்காதீர்கள் என்று தொழுது வேண்டுகின்றேன். இணைக்க முயல்வார்க்கு இசையாதீர்கள், இசையாதீர்கள் என்று அழுத்தமாக அறிவுறுத்துகின்றேன். இணைத்தால் என்னாகும்? ஆதிக்கம் தலையெடுத்து இந்தியினரும் பாரத நாட்டைக் கெடுத்துக் கொண்டே யிருப்பர். உரிமை குன்றிச் சினந்து ஏனை மொழியினரும் பாரத நாட்டை இராவணன் ஆண்டாலென்ன, இராமன் ஆண்டாலென்ன என்று மனம்போன டோக்கில் நடக்கத் தொடங்கி விடுவர். எச்சாராரும் நாட்டுப்பற்றுக்குறைவர். நம்நாடு அலைகடற் பட்ட கப்பல் போலவும், தூறு மழுங்கிய உண்குவளை போலவும் ஒருநிலையின்றித் தடுமாறும். இதுவா நாம் வேண்டுவது?

நல்லதன்று, நாட்டுக்கு உகந்ததன்று, நடப்பதன்று என்று நல்லறிவுக்குப் பட்ட பின்னரும், கிளிப் பிள்ளை போல் முப்பதாண்டுகட்குமுன் உரிமை கனவாக இருந்த காலத்துச் சொல்லியதையே சொல்லிக் கொண்டும், உரிமை பெற்றுப் பதினேழாண்டுகளாகச் செய்து கொண்டிருக்கும் குழப்பத்தைத் தீர்ப்பதுபோற் காட்டி

மேலும் குழப்பிக்கொண்டும் இராமல், புதிதாகச் சிந்திக்க வாருங்கள் ! பதினான்கு மொழிக்கும் பொது மொழி உரிமை தாருங்கள் ! சிக்கல் தானே விலகிச் செல்வதைப் பாருங்கள் ! தொடங்குங்கால் துன்பமாய்த்தோன்றினும், எவ்வளவு எளிது, இனிது, முறையானது என்று தெளியுங்கள் !

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

கக

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

முன் கடிதத்திற் சொன்ன புதிய சிந்தனை எது? நமக்குப் புதிய சிந்தனை: ஆனால் ஞாலத்தில் உள்ள சிந்தனை.

ஐ. நா. பேரவை உலகிலேயே மிகப் பெரிய பொது அமை. பன்மொழி நாடுகள் அவ்வவையின் உறுப்புக்கள். ஆங்கிலம், சீனம், பானியம், ரசியம், பிரெஞ்சு என்ற ஐந்து மொழிகள் அவ்வையின் நடைமொழிகள். ஆங்கிலத்திற் பேசினால் ஏனை நான்கு மொழிகளிலும் உடனுக்குடன் மொழி பெயர்க்கப்படும். இவ்வைந்தல்லாத ஏனை மொழிகளில் பேசக் கூடாது என்ற தடையில்லை. பிற மொழியிற் பேசுபவர் ஐந்து மொழிகளில் ஏதாவது ஒன்றில் மொழி பெயர்க்க ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதுவே விதி.

ரசியப் பெருநாடு ஒரு கட்சிப் பொதுவுடைமை நாடு. 15 அகக்குடியரசுகள் உடைய நாடு. ரசிய மொழி பெயரளவில் ஒரு பொது மொழி. உக்கிரேனியன், சியார்ச்சியன், ஆர்மீனியன், வெள்ரசியன், ஊரல் அல்டாயிக்கு முதலிய மொழிகளுக்குச்சமவுரிமைஉண்டு. மாசுகோ தலைநகரில் உள்ள தலைமைப் பாராள் மன்றம், தலைமை நீதி மன்றங்களில் எம்மொழியிலும் பேசலாம், கேட்கலாம். இவ்வளவு பரந்த வழித்திறப்பு பொதுவுடைமை நாட்டில் இருப்பக் காண்கின்றோம்.

சுவிச்சர்லாந்து 16000 சதுரக்கற் பரப்புடைய ஒரு குடியரசு நாடு. பரப்பளவில் நம் கேரள மாநிலத்துக்கு ஒப்பிடலாம். கேரளம் ஒன்றரைக் கோடி மக்கள் கொண்டது. சுவிச்சர்லாந்தோ அறுபது இலட்சம்மக்கள் தொகையது. இந்நாட்டில் நான்கு மொழிகள் உள்ளன. அவற்றைப் பேசுவோர் விழுக்காடு பின்வருமாறு:—

செருமன்	73%
பிரெஞ்சு	21
இத்தாலி	5
உரோமான்சு	1

இந்நான்கும் கூட்டரசின் சம மொழிகள். ஒருவிழுக்காடு கொண்ட அறுபதினாயிரம் மக்களுக்குக்கூட மொழிச் சமம் உண்டு அங்கு. உரோமான்சு மொழிக்கும் ஏனை மூன்று மொழிகள் ஒப்ப உரிமை அளிக்க வேண்டுமா என்று வாக்கெடுத்த காலே, 99% மக்கள் ஆம் என்று வாக்களித்தனர். இனைய காரணத்தால் அன்றே உலகிலேயே தலைசிறந்த பழங்குடியரசு என்று சுவிச்சர்லாந்து புகழ் பெறுகின்றது. செனிவா என்பது இந்நாட்டின் பெருநகரங்களில் ஒன்று. முதலுலகப் போருக்குப் பின்

அமைத்த உலக நாடுகளின் குழு செனிவாவில் நிறுவப் பெற்றது. ஐ. நா. அவையைக்கூட இந்தகருக்கு மாற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. பெரும் பெரும் அரசியல் மாநாடுகள் இந்நகரில் குழுமுவதை நாம் படிக்கின்றோம். காரணம் என்ன? சுவிச்சர்லாந்தில் எல்லாவகையானும் சமவுரிமை பொலிகின்றது.

நேரு பெருமகன் 1954இல் காங்கிரசுப் பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்தும்போது, யூகோசுலேவியாவின் ஆட்சிமொழிகள் பற்றிப் பின்வரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார் :-

“யூகோசுலேவியா நாட்டிலிருந்து வந்த இரு பெரியவர்களிடம் இன்று நீண்டநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவருள் ஒருவர் பழைய அமைச்சர். இந்தியாவின் மொழிக் கொள்கை குறித்து அவர் வினவத் தொடங்கினார் நம் மொழிக் கொள்கை பற்றிச் சிலவற்றை அவர்க்குச் சொல்லியபின், அவர் நாட்டு மொழிக் கொள்கையை நான்கேட்டேன் யூகோசுலேவியாவில் மூன்று தலைமை மொழிகளும் இருவகை வரிவடிவங்களும் உள்ளன. இரு வடிவங்களில் எழுதப்படும் இம் மும் மொழிகளும் நாட்டின் தேசிய அலுவல் மொழிகளாகும். ஒவ்வொரு சட்டமும் ஒவ்வொரு அரசியல் இதழும் இவ்வனைத்திலும் வெளியிடப்படுகின்றன.”

“இம்மொழிகளில் ஒன்று செர்பியன் மொழி. இதனைப் பேசுவோர் தொகையே மிகுதி. பயன்படுவதிலும் இம் மொழியே மிகுதி. நாளடைவில் இதன் செல்வாக்கு மற்றறை மொழியாளர்களிடப் பெருகக்கூடும். இவ்வாறு கூறிய அவ்வமைச்சர் செர்பியனே தலையான முதன்மொழி என்ற உணர்ச்சியும் ஏனை மொழிகள் அதனைப்போல் அவ்வளவு சிறந்தவையல்ல என்ற உணர்ச்சியும் வந்துவிடாதபடி விழிப்போடு நடக்கின்றோம் என்றார். கல்விமொழி அவ்வப்

பகுதியில் வழங்கும் மொழியே, வேறில்லை. எல்லாப் பகுதியிலும் செர்பிய மொழியைக் கட்டாயம் ஆக்கவில்லையா என்று நான் கேட்டபோது, இரண்டாவது மொழியாகக் கூடக் கட்டாயமாக வைக்கவில்லை எனவும், ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தான் வளர முழுவுரிமையுண்டு என்ற நல்லெண்ணம் நிலவவேண்டும் என்பதற்காகவே செர்பியனைக் கட்டாயம் ஆக்கவில்லை எனவும் விளக்கினார். இதனால் கண்ட நன்மை என்ன? செர்பியன் மொழி தானே பரவுகின்றது”

“அரசுப் பணித்துறையில் வேலை செய்ய விரும்புவார்க்கு எல்லா மொழியிலும் தேர்வா? ஏதாவது ஒரு மொழியிற்றான் தேர்வா? என்று கேட்டேன். கட்டாயமொழி எதுவுமில்லை. தங்கள் தங்கள் மொழியிலேயே தேர்வெழுதுவர் என்று அமைச்சர் விடையிறுத்தார்”.

பத்தாண்டுகட்குமுன் பெருமகன் நேரு தெரிவித்த உரையாடல் இன்றும் மிகவும் சிந்திப்பதற்கு உரியது. யூகோசுலேவியா ஒரு இலட்சம் சதுரக்கற் பரப்புடைய நாடு. 2 கோடி மக்கள் கொண்டது. இங்கு செர்பியன், சுலோவேனியன், மேசிடோனியன் என்ற மும்மொழிகளும் நிகரான ஆட்சி மொழிகள். கிரிலித்து, இலத்தின் என்னும் இரு எழுத்து வடிவங்களும் ஆட்சிமொழி வடிவங்கள். யூகோசுலேவியாவைவிட நம் இந்தியா எவ்வளவு பெரியபரப்பு, எவ்வளவு நிறைந்த மக்கள் தொகை! 13 இலட்சச் சதுரக் கற் பரப்பும் 44 கோடி குடித்தொகையும் கொண்ட பாரதத்துக்கு 14 ஆட்சிமொழி பாரமா? அம்மொழிகள் ஏற்கனவே தொல்வரலாறும் வேண்டிய நிலப்பரப்பும் எண்ணிறைந்த மக்கள் தொகையும் ஆட்சித் தகுதியும் பெற்றுள்ள மொழிகள் அல்லவா? யூகோசுலேவியா ஒரு பொதுவுடைமை நாடு. வேண்டும் என்றால் ஒரு பொது மொழியை எல்லா மக்கள் மேலும்

சுமத்த முடியும். இருந்தும், மொழிச் சமத்தை அங்குக் காண்கின்றோம். குடியரசு நாடாகிய இந்தியாவில் ஒரே ஒரு பொது மொழியை, ஒரு பக்கத்து மொழியை, ஏனே மொழிகளினும் வளர்ச்சி குறைந்த மொழியை, ஏற்கனவே பல எதிர்ப்புக்கு உரிய மொழியை, கடுஞ்சட்டத்தாலும், மத்திய ஆட்சியின் பொருள் துணையாலும் படைத் துணையாலும் எல்லா மக்கள் மேலும் வழிவழிச் சுமத்த முனைகின்றோம். இது இந்தியாவின் அவல நெறி, அல்லல் நெறி, அழிவு நெறி.

இனந்தோறும் நிலந்தோறும் மொழிச்சமம் இல்லையென்றால், சுருங்கச் சொல்லுகின்றேன், பொருளாதாரச்சமம், மதிப்புச்சமம், ஆற்றற்சமம், உரிமைச்சமம், நாட்டுணர்வுச்சமம் எல்லாம் இரா. குடியரசு என்பது எல்லா மக்களும் நாட்டங்கொள்ளும் முழுக்குடியரசாக வளராது. எம் மொழி பொதுமொழியோ அம்மொழி மக்கள் மட்டும் ஆர்வங்காட்டும் குறுங்குடியரசாகவே வரவரப் போய்விடும். உண்மையில் எது கூடாது என்று நாம் நினைக்கின்றோமோ, அது நம் முறைப்பிசகால் கூடிவிடலாகாது. ஒரு நாடு என்பதே நம் குறிக்கோள். ஒரு மொழி நம் குறிக்கோளன்று. இதனை உங்கள் உயிர் உள்ளவரை, இந்திய நாட்டுக்கு ஒருயிர் வேண்டும் என்பதுவரை நினைக. மாறாக நினையற்க.

தென்னாப்பிரிக்காவில், அயர்லாந்தில், கானடாவில், பின்லாந்தில் எல்லாம் பன் மொழி ஆட்சிகள் நிலவுகின்றன. அரசியலமைப்பில் விதிகளும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. நம்மிற் பிரிந்த பாகித்தான் உருது, வங்காளம் என்ற இருமொழிகளையும் ஆட்சி மொழிகளாகக் கொண்டுள்ளது. அங்ஙனம் கொண்டு மொழிக்கிளர்ச்சியை முனையிலே களைந்து விட்டது. சிங்களத்தோடு

தமிழையும் ஆட்சிமொழிகளாகக் கொள்ளுவது எளிதாக இருக்கவும், கொள்ளாமையினாலும், தமிழினம் முழுமைக்கும் மொழியுரிமை அளிக்காமையினாலும், இலங்கை தேர்தல்தோறும் அல்லற்படுவதை நாம் அறியாமல் இல்லை. மலேயா நடைமுறையில் மலாய், சீனம், தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற நான் மொழிகளையும் கையாளுகின்றது. மிகச்சிறுபான்மையினரின் மொழியாகிய தமிழையும் சமமொழியாகக் கருதுகின்றது மலேயா அரசு. வங்காளம் இந்தியாவில் வட்டாரமொழி; பாகித்தானில் மத்திய ஆட்சி மொழி. தமிழ் தான்பிறந்த நாட்டில் வட்டார மொழி. கடல்கடந்த மலேயா நாட்டில் பொதுவாட்சி மொழி; என்ன வேடிக்கை! இந்தியா தமிழைச் சமமொழியாக மதிக்காமையால் அன்றோ, இலங்கை தமிழைப் புறக்கணிக்கத் தொடங்கிவிட்டது, இருந்த நிலையிலிருந்து இறக்கிவிட்டது. தமிழைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தியா இலங்கைக்குக் காட்டிய தீவழி இது. என் செய்வது? இந்தியா தமிழை இங்குச் சமமொழியாக்கி இலங்கைக்கும் நல்வழி காட்டுமாகுக.

1937 இல் இந்தி சாகித்திய சம்மேளனத்தார் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினர். அது வருமாறு:—

‘காங்கிரசிலும் அனைத்திந்தியக் காங்கிரசுக் கூட்டத்திலும் காரியக் குழுவிலும் இந்தி-இந்துத் தானியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் ஆம்மொழியில் தங்கள் கருத்துக்களை அறிவிக்க முடியாத உறுப்பினர்கள் தத்தம் மாகாணமொழியிற் பேசலாம். அவ்விதம் பேச விரும்பின் அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் பேச்சை இந்தி-இந்துத்தானியில் மொழிபெயர்க்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆங்கிலத்திற் பேச விரும்பின் அங்ஙனம் பேச விரும்புகின்றவர் தலைவரின் இசைவு பெற்றுப் பேசலாம்.’

இத்தீர்மானத்தைக் காந்தியடிகள் வரவேற்றுப் போற்றினார் என்று அறிகின்றோம். இன்றுள்ள நிலைமை என்ன? பாராளுமன்றத்தில் தமிழ், தெலுங்கு, குசரத்தி முதலான நாட்டுமொழிகளில் பேச வேண்டும் என்றால், அவை நாயகர் முன்னிசைவு வேண்டுமாம். காந்தியின் உள்ளத்திலிருந்து எவ்வளவு தள்ளிப் போயிருக்கின்றோம் என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

தலைவர்களே, பதினான்கு மொழிகளுக்கும் ஒத்த வளர்ச்சி, ஒத்த மதிப்பு, ஒத்த வழக்கு இருக்க வேண்டும் என்பது உங்கள் கருத்தா? இல்லையா? கருத்தாயின் பதினான்கு மொழிகளையும் பாராள் மன்ற மொழிகளாகும் ஒத்த உரிமை அளியுங்கள். பாரத முடியைப் பதினான்கு மொழிகளுக்கும் அணியுங்கள். ஏனைய மொழிகளுக்குக் குறுநில முடியை வைத்து, இந்தி ஒன்றுக்கு மட்டும் பாரத அரசுத் தலைமுடி வைப்பதைக் கட்டாயம் தவிருங்கள். பாராள் மன்ற மொழியாகாத ஒரு மொழி, நீங்கள், வளரும், வாழும், கெடாது போகாது என்று என்னதான் கூறினாலும், தலையான ஆட்சி மொழிக்கு உரிய ஆற்றலை அறிந்தவர்களும், பிறமொழிகளை மெல்ல மெல்ல ஒதுக்கவும், ஒடுக்கவும், நசுக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல அதன் ஆற்றலை அறிந்தவர்களும், பிறமொழியாளர்களுக்கு வேலை மோகமும் பொருளாதார மோகமும் புகழ் மோகமும் காட்டி ஊட்டி மயக்கவல்ல அதன் இன்பவலை வீச்சை அறிந்தவர்களும் உடன்பட மாட்டார்கள்.

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்றபடி, வாழ்வின் வாய்ப்புக் குறைந்த மொழிகளை அம்மொழி மாந்தர்களே, அம்மாந்தர்களின் இளைஞர்களே கைவிட்டு விடுவார்கள். செல்வரைப் புறஞ்சுற்றித் திரிவது போல, அதிகாரம் படைத்தவர்களை அண்டிக்

கிடப்பது போல, வேலைப்பெருவாய்ப்புக்கும் அதிகார விரிவுக்கும் செய்தித்தாட் புகழுக்கும் வெளிநாட்டுச் செலவுக்கும் உரிமையாக்கிய இந்திப் பொது மொழியையே, அகத்தும் புறத்தும் பட்டியிலும் பட்டணத்தும் பள்ளியிலும் பல்கலைக் கழகத்தும் மோகமாகவும் வேகமாகவும் படிப்பர், பரப்புவர், பயன் உண்டென்று விளம்புவர். ஆதலின் பாரதப் பங்கு எல்லா மொழிக்கும் இருக்குமாறு, பாரதப் பற்று எல்லா மொழி மக்கட்கும் பிறக்குமாறு, பாரத எண்ணம் எல்லா மொழி நிலத்தும் படியுமாறு, பாராள் மன்றம் பதினான்கு மொழி மன்றமாக ஆங்கிலத்தையும் பல்லாண்டு தழுவிப் பதினைந்து மொழி மன்றமாக இயங்க வேண்டும் என்பதுவே என் எதிர் பார்ப்பு.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

20

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

பன்மொழி வைப்பு பலகுழப்பத்தைத் தரும் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லாதீர்கள். ஒரு மொழி வைப்புத் தரும் ஒற்றுமைக் குழப்பத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் சிந்தியுங்கள். நாட்டொருமையை எண்ணும் முறையில் மக்களைப் பண்படுத்துங்கள். செயற்கையான மொழியொருமையை, நாட்டொருமை கெட்டாலும் கெடுக என்று மயங்கிப் புகுத்த எண்ணவே எண்ணாதீர்கள். என்னனையார் சொல்லுக்குச் செவிசாயுங்கள்.

பன்மொழி ஆட்சி தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும். தொடங்கிவிட்டால் தோன்றாத பல வழிகள் துலங்கும். உரிமை கொடுத்து வழிகாணுங்கள். வழிகாணத் தயங்கி, ஒத்த உரிமையை மறுக்கவோ குறைக்கவோ செய்யாதீர்கள். ஒரு சில வழிமுறைகளைப் பரவலாக ஈண்டுக் காணலாம்.

1. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் இலக்குமணசாமி முதலியார் 1951இல் பாராளுமன்றத்தின் அவை நாயகராக இருந்த திரு. மாவ்லங்கருக்கு ஒரு நற்கடிதம் எழுதினார். ஐ. நா. அவையில் ஒரே சமயத்துப் பன்மொழி நடப்புக்களை மொழி பெயர்க்கும் கருவிகள் உள எனவும், அக்கருவிகளை நம் மன்றத்திலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் இதற்கு மூன்று இலட்ச ரூபாய் இருந்தாற்போதும், சபையின் நடப்புக்கள் உறுப்பினர் எல்லாருக்கும் புரியும் எனவும் எழுதினார் டாக்டர் இலக்குமணர். இதற்குத் தலைவர் மாவ்லங்கர் இவ்விதம் செய்தால் இந்தி பரவுமா? பரப்ப உதவியாகுமா? என்று பதில் தந்தாராம். இதனால் நாம் அறிவதென்ன? ஒருமொழி மோகம் உண்மை விழியை மறைக்கின்றது. பாராள் மன்றத்துக்கு வழிவழி நிற்கும் ஆயிரக்கணக்கான உறுப்பினரெல்லாம் தம் தாய்மொழியின் மேலும் இந்தி கற்று இந்தியிற் பேச்சுக்கலை பயின்று வருதல் எளிதா? மொழிபெயர்ப்புக் கருவி அமைத்து, மொழிபெயர்ப்புச் சிறுதுறை அமைத்து, ஒரு சில மொழிபெயர்ப்பாளர்களை நியமித்து பாராள் மன்ற நடவடிக்கைகளை நடத்திக்கொண்டுபோதல் எளிதா? எது இனிய எளிய உரிய முறை? அறிவியல் முறை? இன்றைய உலகியல்முறை? ஒரு சில மொழிபெயர்க்கு நர்களை நியமித்து, எம்மொழியிலும் உறுப்பினர் பேசுக, கருத்துக்களைத் தாம் கற்ற, சிந்தித்த மொழியிலேயே புலப்படுத்துக என்று மொழியுரிமை வழங்குதலே குடியரசு முறை.

2. பன்மொழி வைப்பு நம் நாட்டிற்கு எளிது, ஏற்றது. ஏன்? ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனி நிலம், தனி மக்கள், தனி வளர்ச்சியுண்டு. மத்தியவரசுக்கோ பாராள் மன்றத்துக்கோ வேண்டிய மொழி நடவடிக்கை

களையும் அச்சுக்களையும் பதிப்புக்களையும் மாநிலங்களிடம் ஒப்படைத்துவிடலாம். இவைபற்றிய செலவினங்களை மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும். மத்தியவரசுக்குப் பெரும் மொழிச் செலவு இராது, ஒரு மொழிச் சார்வு என்ற மாகம் வராது. மாநில ஆட்சி முழுவதும் வட்டார மொழிகளில் நடக்கும்போது, அப்படியே அம்மொழிகளை மத்திய ஆட்சிமொழிகளாகவும் தழுவிக்கொள்வது தானே படிமுறை? அதனால் மேலும் எளிமைக்கும் சிக்கனத்துக்கும் இடமுண்டல்லவா? மத்திய ஆட்சி என்பது தனியாட்சியன்று, மாநிலவரசுகளின் கூட்டாட்சி. பாரதம் என ஒரு தனி நிலம் இல்லை, மாநிலங்கள் கூடிய பரப்பே பாரதம். பாரதமொழி என ஒன்று இல்லை, ஒன்றை உருவாக்குவதும் உருப்படியாகப்போவதில்லை. மாநிலமொழிகளே பாரதமொழிகள். இங்ஙனம் சிந்திப்பதே இயற்கைச் சிந்திப்பு. ஆதலின் வீட்டுமொழி, வட்டாரமொழி, பாரதமொழி என்று மொழிப்பிரிவினை செய்யாது, முத்தன்மையும் எல்லா மொழிக்கும் கிடைக்குமாறு மொழியுரிமை அளிப்பதே குடியரசுமுறை.

3. பாராள்மன்ற உறுப்பினர்கள் - தத்தம் தாய் மொழியில் உறுதி மேற்கொள்கின்றார்கள். இது இன்று உள்ள நன்முறை. இவ்வகையில் பன்மொழித் தன்மையைப் பாராள்மன்றம் முன்னரே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. உறுதிமேற்கொண்ட மொழியிலேயே உள்ளத்துப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லவும் கேட்கவும் மேலும் வழிசெய்ய வேண்டாமா? எண்ணிய கருத்தைத் தாய்மொழியிலே வெளியிடுதற்குப் பெருவன்மை வேண்டிய நிலையில் பிறிதொரு மொழியைக் கட்டாயப் படுத்தல் பாராள்மன்ற முறையாகாது. ஆதலின் பன்மொழிக்கும் மொழிபெயர்ப்பு வைப்பதே குடியரசு முறை.

4. அஞ்சலகம், வருமானவரியகம், உயிர்க்காப்பகம், புகைவண்டி நிலையம், வானொலி நிலையம் முதலான பல பொதுத்துறைகள் ஒவ்வொரு மாநிலத்தும் உள்ளன அல்லவா? இம் மத்தியத் துறைகளில் மாநில மொழிகள் ஆட்சி செய்யவேண்டும். தமிழ்நாட்டின் உயிர்க்காப்பகத்திலிருந்து வரும் கட்டணச்சீட்டுக்கள் தமிழில் உள்ளன. இம்முறையைத்தான் விரும்புகின்றேன். விரிவடைய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றேன்.

5. அஞ்சலகத்து ஒவ்வொரு தாளிலும் பதினான்கு மொழிகள் இருத்தல் வேண்டும் என்பதில்லை. காட்டாக, பணவிடைத்தானை எடுத்துக்கொள்வோம். தமிழில் ஒரு இலட்சம், இந்தியில் இரண்டு இலட்சம், தெலுங்கில் ஒரு இலட்சம் எனத் தனித்தனியாக அச்சடிக்கலாம். இவ்வாறே அஞ்சலட்டை முதலானவும் அடிக்கலாம். உலகப் பொதுவெண் வடிவங்களை நாம் தழுவிக்கொண்டதுபோல வேற்று மாநிலங்கட்கும் வேற்று நாடுகளுக்கும் செல்லும் தாள்களில் உரோமன் எழுத்தைத் தழுவிக்கொள்ளலாம். இது சிக்கலற்ற ஒரு முறை.

6. குடிமொழிகளை மதிப்பதே குடியரசு முறை. தாயை அவமதித்து அவள் பெற்ற மக்களை மதிக்கின்றோம் என்றால் நெறியாகுமா? அஞ்சலகத்தார் குத்தும் முத்திரையில் ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலுமே ஊர்ப்பெயர்கள் உள்ளன. தமிழ்நாட்டார் இடம் முத்திரையில் தமிழ் ஊர்ப்பெயர்கள் தமிழிற்கூட இடம் பெறவில்லை. தென்னாட்டவர்களுக்கு ஆங்கிலம் பொது மொழி என்று சொல்லி ஆங்கிலத்திலும், இந்திய நாட்டுக்கு இந்தி பொதுமொழி என்று சொல்லி இந்தியிலுமே முத்திரை போடுகின்றனர். இந்த இரட்டையாட்சியால் தமிழ் தன் எல்லைக்குள்ளே தொலைகிறது.

ஏனே மாநில மொழிகளின் கதியும் இதுவே. காரைக்குடி அஞ்சலகத்தார் காரைக்குடி எனத் தமிழில் முத்திரை குத்தும் முறையில்லை என்றால் தமிழுக்கு இவ்வுலகில் வேறெங்கு இடமுண்டு? தமிழ் முத்திரையைத் தமிழ் நாட்டிற்கூட எம்கண்கள்காணவிட்டால் எங்குப்போய்க் கண்டு மகிழும்? இந்தியக் குடியரசில் ஒருமொழி தான் பெறவேண்டிய இடமெல்லாம் பெற்றாக வேண்டும். அதற்கு உரிய இடத்தில் அதனை அப்புறப்படுத்திவிட்டு இன்னொன்றை இருக்கவைத்தல் சாலாது. இருப்பின் ஆதிக்கம் ஆகும். ஆதலால் மாநில அஞ்சல் நிலையங்கள் மாநில மொழிகளில் முத்திரையிடுக.

7. இந்திய அரசு என்பது மாநிலங்களின் கூட்டரசு. இம்மாநிலங்கள் பிரிவினை நிலங்கள் அல்ல. ஆட்சி எளிமைக்காக வகுத்துக்கொண்ட உறுப்பு நிலங்கள். இவை தொன்றுதொட்டு ஒருவகைத் தன்னிறைவு உடையவை. சிற்சில வகையில் சிறப்பான பண்பு உடையவை. இவற்றைப் போற்றி ஒவியமாக வளர்த்தலே இந்தியப் பண்பாடு என்பது. மாநிலப் பண்பாடுகள் இந்திய ஒருமைக்கு முரணாக இல்லாதிருக்கும் எனின், அவற்றை ஏன் காத்தல் கூடாது? கரத்தல் வேண்டும். வானொலியில் காலைச் செய்தி கூறும்போது ஆண்டும் திங்களும் நாளும் கூறுவதைக் கேட்டிருப்பீர்கள். சகவருடம் பல்குனமாதம் எனவும், சகவருடம் சிரவண மாதம் எனவும் இவ்வாறு ஒவ்வொரு வானொலியிலும் சொல்லிவருப. தமிழ்ச்செய்தி கூறும்போது தமிழ் ஆண்டுகளையும் தமிழ்மாதங்களையும் கூறலாம் அல்லவா? இவ்வாறே ஒவ்வொரு மொழியிலும் வானொலிச்செய்தி உரைக்குங்காலை, அம்மொழியில் வழங்கும் ஆண்டினையும் திங்களையும் கூறவேண்டும். இதுவே மொழிக்காப்பும் ஆகும், பொதுமக்கட்குப் புரிவதும் ஆகும்.

8. இரட்டைப் பொதுமொழி யாட்சியால் தென்னாட்டுப் பொதுமக்களுக்கு நன்மையில்லை. இயல்பாக அறிவு நலம் பெறும் வாய்ப்பில்லை. எவ்வளவுக்கு மக்கள் மொழியைப் பரப்புகின்றோம், அவ்வளவுக்குக் குடியரசு பரவுகின்றது என்பது பொருள். ஒவ்வொரு திரைப்படத்துக்கு முன்னும் செய்திச் சுருள் காட்டப் பார்க்கின்றீர்கள். இச் செய்தி வாசகங்கள் இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலுமே இருக்கவும் பார்க்கின்றீர்கள். ஏன் தமிழில் இல்லை? பிற மாநில மொழிகளில் இல்லை? இல்லாதபோது இந்நிலப் பொதுமக்கட்கு என்ன பயன்? திரைப்படம் என்பது குழந்தை பெண்டிர் முதலான எல்லா நிலையினர்க்கும் வாழைப்புழத்தில் ஊசிபோல எளிதில் மொழி யுணர்ச்சி ஊட்டும் வழியாகும். இப்படங்களில் மாநில மொழிகளின் இடங்களை இந்தியும் ஆங்கிலமும் பறித்துக்கொள்கின்றன. இது குடியரசு முறையன்று. இயல்பான தாய் மொழி யுணர்ச்சிக்குப் பெருந்தடையாகும். தமிழ் நாட்டிற் காட்டப்படும் ஒவ்வொரு செய்திப் படத்திலும் தமிழ் வாசகங்கள் திரையில் இடம் பெற வேண்டும். ஏனை மாநில மொழிகளும் அவ்வந் நிலத்து இடம் பெறவேண்டும். எல்லாம் பன்மொழியில் வெளியிடுவது செலவு மிகாதா என்றால், ஒவ்வொரு மாநிலமும் பெரிதாகலின் மிகாது என்பது என் கருத்து. மிகுமாயினும், மொழித் துறை என்பது உரிமைத்துறை அறிவுத் துறையாதலின், அச்செலவைக் குடியரசு நாடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே. மொழி யுரிமை கேட்கும் போது மாத்திரம் செலவு மிகுதி என்று சுட்டுகின்றீர்கள். மாநிலந்தோறும் ஆளுநர், இரு சட்ட சபைகள், மந்திரிகள் பலர்கொண்ட அமைச்சு இருப்பது பெருஞ் செலவில்லையா? பாராள்மன்றம் பல மாதங்கள் நடப்பது செலவில்லையா? தேர்தல் முறைகள் எல்லாம் பெருஞ் செலவினங்கள் இல்லையா? இவையெல்லாம்

குடியரசுக்கு வேண்டுவன என்றால் கருத்தை வெளியிடும் மொழிச் செல்வு ஒரு சுமைச் செலவா? ஒவ்வொரு மாநிலமும் தன்னிறைவும் பரந்த மொழி வழக்கும் உடையதாதலின், மொழிச்செல்வு பெரிதாகாது என்பது சிறிது நீளச் சிந்தித்தால் தெளிவாகிவிடும்.

9. ஒவ்வொரு மாநில அரசுக்கும் தனிச் சின்னம் உண்டு. காட்டாக, தமிழ்நாட்டு அரசுச் சின்னத்தில் பாரதச் சிங்கப் பொறியும் தமிழ்நாட்டுக் கோபுரமும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் தமிழ் மொழி இடம் பெற்றுள்ளதா? இடம் பெற்றுள்ள மொழி தமிழா? தமிழுக்கு அங்கு ஓர் இடம் வேண்டாவா? நம் எண்ணத்தில் மாசில்லை எனினும் இத்துறையில் நாம் சிந்திக்கவில்லை. ஒவ்வொரு மாநில அரசுச் சின்னத்திலும் மாநில மொழி விளங்க வேண்டும் என்பது என் ஆசை. எத்துறையிலும் எவ்விடத்திலும் மாநிலமொழிகளின் உரிமையைத் தியாகஞ் செய்ய வேண்டாம். மொழித் தியாகம் குடியரசுக்கு நல்லதன்று. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்துக் கூடச் சில நல்லிடங்களை நாட்டு மொழிகள் பெற்றிருந்தன. நாம் உரிமை பெற்ற பின், என்ன வியப்பு, அவ்விடங்களை நம் மொழிகள் மெல்ல மெல்ல இழந்து வருகின்றன. சொல்வார் யார்? கேட்பார் யார்? புகைவண்டிச் சீட்டில் கட்டணங்கள் தமிழ் என்களால் இருந்தமையை நீங்கள் ஒரு காலத்துப் பார்த்திருப்பீர்கள். இது ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

10. இந்திய நாடு பன்மொழி நாடாதலின், அப் பன்மொழியும் நிகரான வளம்பெற்று வாழ வேண்டும் என்பது நம் விழைவாதலின், செய்ய வேண்டுவது என்ன? ஒவ்வொரு மாநிலத்தும் இந்தி என்னும் ஒரு மொழி மட்டுமன்றிப் பன்மொழி பரவுதற்கு

‘அடிகோல் வேண்டும். பன்மொழி நிலையங்கள் பன்மொழி பெயர்ப்பாளர்கள், பன்மொழிச் சிறுநூல்கள் எல்லாம் நகரங்கள் தோறும் பேரூர்கள் தோறும் பரவ வழி காண வேண்டும். பன்மொழிக் காற்று இமய முதற் குமரிவரை நாலாறு திசையிலும் வீச வேண்டும். இக் காற்று வீசினால், நம் பாராள் மன்றம் நாலைந்து மொழியளவில் இயங்கும் மன்றமாக விளங்கக் காண்பீர்கள். மத்திய அலுவலர்கள் சில முக்கிய மொழிகளைக் கற்றிருக்கக் காண்பீர்கள். குடியரசி என்னும் கோடாச் செல்வி இந்தியக் கோல் ஏந்தி எளிய இனிய நடைபயின்று எங்கும் உலாவி வரக் காண்பீர்கள்.

11. என் நல்ல பேராசை, மத்திய அலுவலகங்கட்கும் மாநில அலுவலகங்கட்கும் இந்தியப் பொதுமக்கள் எத்திசையிலிருந்து எம்மொழியிற் கடிதம் எழுதினாலும் எழுதிய மொழியிலேயே பதில் பெற வேண்டும் என்பது. அப்போதுதான் எந்நிலமும் பாரதநிலம் என்ற நாட்டுணர்வு நரம்புணர்வாக வளரும். இக்கருத்து அலட்சியம் செய்தற்கு உரியதன்று. வாக்குரிமையுடைய மக்களின் எழுத்துரிமையை மதிப்பதே குடியரசு முறை.

12. பன்மொழி ஆட்சிமொழிகளாக உள்ள சுவிச்சர்லந்து, அயர்லந்து, பின்லந்து, காண்டா, யூகோசுலோவியா, ரசியா, மலேசியா முதலான நாடுகளுக்கும் ஐக்கிய நாட்டவைக்கும் மொழிக் குழுக்களை அனுப்பி ஆட்சி நடை முறைகளைப் பார்த்து வரச் செய்ய வேண்டும். இதனை விரைந்து செய்தால், நம் பன்மொழி ஆட்சி முறையை விரைவில் எளிமையாக்கலாம்.

உலகப் பொருள்களை அறிதற்குக் கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை. அது போல நாட்டுப் பற்று உயிரிற்

படிவதற்கு மொழியிற் சிறந்த வழியில்லை. “பாரத தேசம் என்று பெயர் சொல்லுவார்” என்ற தமிழ் என் உயிரிற் புகுவதுபோல எம்மொழியிற் சொல்லினும் புகமாட்டாது. ஏனைய மொழி வாயிலாக நாட்டுப் பற்று ஊட்டுவோம் என்பது கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள்போல ஆகிவிடும். இவ்வொரு உண்மையை யேனும் உணர்ந்தவர்கள் நாடு மொழி என்ற இரண்டனையும் உயிர்மெய்யாகவே போற்றுவார்கள். நாடுபெரிது மொழிசிறிது எனப்பிரிவினை பேசார்கள்.

உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
 திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேவும் மாட்டார்
 உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தேன்
 உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே

என்றார் திருமூலர். உடம்புக்கும் உயிருக்கும் என்ன தொடர்போ அத் தொடர்புதான் மொழிக்கும் நாட்டுக்கும். இந்திய வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள் சிறந்த பேரரசனது ஆட்சிக் காலத்து மொழியும் உடன் வளர்ந்தது என்பதனை. மொழிமேகம் உணர்ச்சி நீரை நாட்டு நிலத்துப் பொழிந்து பற்றுவளம் அறிவு வளம் ஆண்மைவளம் எல்லாம் தரும்.

மொழியார் அழியின் முடியார் அழிவர்
 விழியார் குறையின் ஒளியார் குறைவர்
 மொழியை வளர்க்கும் முழுமை அறிந்தேன்
 மொழியை வளர்ப்பேன் முடிவளர்ப் பேனே

இம் மொழி ஞானம் கல்வித் தலைவர்கட்கும் கட்சித் தலைவர்கட்கும் எத்துறைத் தலைவர்கட்கும் வேண்டும், வேண்டும். தாய் மொழியைப் பழிப்பது வீரமன்று, விதியன்று, ஈரமன்று.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

உக

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

மொழிச்சிக்கல் பற்றி நல்ல சிந்தனைகள் இப்போது உருவாகி வருவது கண்டு மகிழ்கின்றேன். நம் நாடு ஒற்றுமையாக உரிமையாக மேலாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை எல்லாரிடமும் தூய்மையாக வளர்வது கண்டு மகிழ்கின்றேன். “அருமை யுடைத்து என்று அசாவாமை (தளராமை)வேண்டும்” என்றார் வள்ளுவர். நெஞ்சத் தூய்மையும் நேரிய முயற்சியும் இருந்தால் தீர்க்க இயலாத சிக்கலென ஒன்று உண்டா? உரிமை பெற்ற இப்பதினெட்டு ஆண்டிலும் மலைபோலவும் அலை போலவும் வந்து விழுந்த எத்தனையோ சிக்கல்களைத் தீர்த்துத் தீர்த்துப் பழகிப்போன நமக்கு நம் மொழிச் சிக்கல் ஒரு சிக்கலா? ஐந்நூறு குற்றரசுகளையும் ஆரவார மின்றி இணைத்த ஒரு செயல் போதுமே நம் ஆற்றலுக்குச் சான்று.

என்றோ மொழிச் சிக்கல் தீர்ந்திருக்க வேண்டியது. தீராததற்கு ஒரு காரணம் கல்வியாளர்கள் தம் ஒத்துழைப்பு இல்லை. பெரும்பாலும் கற்றோர்க்கு வேலைப் பற்றும் வெளிநாட்டுப் பற்றும் உண்டேயன்றி நாட்டுப் பற்றுக் குறைவு; அதனைவிட மொழிப்பற்றுக் குறைவு. மேலாட்டுக்கு மேற்படிப்புக்கு நாம் அனுப்பிவைக்கும் பெருமாணவர்கள் எத்துணைப்பேர் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி வர விழைகின்றனர்? திரும்பி வந்து இந் நாட்டுக்கு ஏற்ற ஊதியம் பெற்றுத் தொண்டு செய்ய நினைக்கின்றனர்? சிலர் குடும்பத்தோடு சென்று அந் நாட்டுக் குடிகளாகவே பதிவு செய்துகொண்டு விடுவதைப் பார்க்கின்றோம்.

கல்வி அறிவூட்டினால் மாத்திரம் போதாது; நாட்டுப் பற்றோடு அறிவூட்டவேண்டும். கற்றவர்கள் அறிஞர்களாக இருந்தால் மாத்திரம் போதாது. “நரகம் புகினும் எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப் பெறின் இறைவா” என்ற திருவாசகத்தின்படி, எந்நிலையிலும் நாட்டுப் பற்று விடாத அறிஞர்களாக இருத்தல் வேண்டும். தாய் மொழி தகுதியில்லை என்று பறைசாற்றுவதும், தாய் மொழி உயர்கல்விக்கு உதவாது என்று இகழ்வதும், தாய் மொழியிற் கற்றால் என்ன வாழ்வு கிடைக்கும், என்ன அறிவு வரும் என்று இளைஞர்களை அச்சுறுத்துவதும், வெளிநாட்டிற் படிப்பதற்கு உன் தாய்மொழிக் கல்வி பயன்படுமா? என்று மருட்டுவதும் கற்றார் பலரின் கழிபோக்காக உள. இவர்கள் ஒருவகை உட்பகை எனலாம். நாட்டின் கல்வித் திட்டத்தைக் கற்றவர்களிடம் விட்டுவிடுவதுதான் முறையென்றாலும், நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை அன்னரிடம் விடுவது கல்விக்குக் கேடு ஒருபுறம் இருக்க, நாட்டுக்கேகேடாகும். ஏன்? கல்விக்குச் சரியான வாயில் தாய்மொழியே

என்பதைக்கூட உரிமை பெற்ற பின்னரும் அறியாத இவர்களிடம் கல்வித் திட்டத்தை முழுதும் ஒப்படைக்கலாமா? அதனாற்றான் இந் நாட்டில் அரசியற்கட்சிகள் மொழிபற்றிப் பேசவேண்டிய சூழ்நிலை வந்தது. இன்னும் பல கல்விமான்கள் தாய்மொழிமாற்றத்துக்குத் தடையாக உள்ளனர். தாய்மொழி என்று சொல்லும் போதெல்லாம் கல்வித்தரம் பேசுகின்றனர். தாய்மொழியைப் பல்கலைக் கழகம்வரை வைத்தால் நாடு அறியாமைக் காடாகிவிடும் எனவும், இந்தியா உலகம் தெரியாத குழந்தையாகிவிடும் எனவும், தரம் உயரவும் நாடு உயரவும் உலகம் தெரியவும் ஆங்கிலமே பயிற்று மொழியாக இருந்துவரவேண்டும் எனவும் சொல்லிக் கொண்டேயுள்ளனர். இது ஒரு சாபக்கேடு.

1965 பிப்பிரவரியில் கூடிய தமிழகக் காங்கிரசுச் செயற்குழுவும் அனைத்திந்தியக் காங்கிரசுச் செயற்குழுவும் நல்ல மொழிச் சிந்தனையை நாட்டிற்குக் காட்டியுள். பதினான்கு மொழியும் மத்தியப் பணித்துறைத் தேர்வு மொழிகள் ஆகவேண்டும் என்று தமிழகக் காங்கிரசு துணிந்து செய்த தீர்மானத்தைப் பணிந்து வரவேற்கின்றேன். இத்தீர்மானத்தைச் செய்தித் தாளிற் கண்டவுடனேயே மொழிப்பிரச்சினை தீர்தற்கு உரிய ஒளி துலங்கிற்று என்று எண்ணிக் கொண்டேன். அனைத்திந்தியக் காங்கிரசுத் தலைவரும் இத்தீர்மானம் செய்யுங் காலை உடனிருந்தார் என்று படித்ததும், எண்ணினேன், அனைத்திந்தியக் காங்கிரசுச் செயற்குழுவும் இத்தீர்மானத்தை அடுத்த கூட்டத்திற் செய்யும் என்று. அப்படியே நடக்கவும் கண்டோம்.

1965 சூன் 2உ தில்லியிற் கூடிய காங்கிரசுச் செயற்குழு கூடியவரை நீடிய சிந்தனை செலுத்தி இதுவரை இல்லாத புதிய தீர்மானங்களை அமுத்தம் திருத்தமாக

வெளியிட்டுள்ளது. அதனாற்றான், 'நல்ல சிந்தனைகள் இப்போது உருவாகி வருவது கண்டு மகிழ்கின்றேன்' என்று இக்கடிதத்தின் முதற்பத்தியில் மொழிந்தேன். எட்டாவது அட்டவணையில் உள்ள நம் தேசிய மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் மத்திய அரசுத்துறைத் தேர்வுகள் நிகழவேண்டும் எனவும், விரைவில் நிகழ்த்த வேண்டும் எனவும் ஒரு தீர்மானம் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றது. இந்திய மொழிகளின் வரலாற்றில் இத்தீர்மானம் மிக முக்கியம் வாய்ந்தது. நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கும் நல்ல அடிப்படை செய்வது. பதினான்கு மொழியையும் மேற்கொள்வதால் நாடு பிரிந்துவிடும் எனவும், ஆட்சித்தரம் குறைந்து ஆமை வேகந்தான் இருக்கும் எனவும், தரம் ஒன்றுபோல இராது எனவும், கேள்வி குறிப்பது திருத்துவது எல்லாம் ஒத்து வராது எனவும், செலவு மிகும் எனவும் ஒரு சார் கற்ற உலகம் எதிர்ப்புச் செய்யும். இப்படித் தரம் குறைந்துவிட்டது, அப்படித்தரம் குறைந்துவிட்டது எனவும் ஒரு மொழி யிருந்த காலத்துத் தரம் மிகமிக ஓங்கி இருந்தது எனவும் ஒருசார் கற்றவர் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே இருப்பார். அதற்காக வேதாளம் பழையபடி முருக்கமரம் ஏறிக்கொண்டது என்னுமாப் போல, மீண்டும் முன்போல் மத்தியத் தேர்வு எம்மொழியாயினும் ஒரே ஒரு மொழியில் நிகழக்கூடாது. நிகழ விடக்கூடாது.

தாய்மொழி கல்வித்தரத்தைக் குறைக்குமா? குறைக்கும் என இந்நாட்டுக் கல்வியாளர்கள் சொல்வது ஒரு விந்தை. மேனாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவர் இந்நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு 'விஞ்ஞானத்தைக்கூட வேற்று மொழியில் கற்பிக்கின்றார்களே' என்று வருந்தினார். கல்வியை வேற்று மொழியில் கற்பிப்பது விஞ்ஞான

முறையன்று; அதுவும் விஞ்ஞானத்தை அங்ஙனம் கற்பிப்பது முறையே யன்று என்பது அவர் கருத்து. தரங்குறைவதற்குச் சமையான பாடத்திட்டம் காரணம், செரிக்கவிடாமை காரணம், முழுதும் தேர்வு நோக்கம் காரணம், தொழுப்போல வகுப்புப் பெரிதாக இருத்தல் காரணம், எல்லாவற்றையும் கல்வித்திட்டத்திற் சேர்த்து இள நெஞ்சங்களின் சிந்தனையைத் தூர்த்தல் காரணம். தாய்மொழியை எல்லா நிலையிலும் வையாமை காரணம். ஒரு வகுப்பு இருபது மாணவர்கள் கொண்டதாக இருந்தால், இந்த ஒரு சீர்திருத்தத்தை யாவது கல்வித் தலைவர்கள் கொண்டுவந்துவிட்டால், தரம் பந்தின் உயர்ச்சிபோல விரைவில் மேலோங்குவதைப் பார்க்க கலாம். பாடவளவு, கற்பிக்குமுறை, வகுப்பளவு வயதளவு என்றவற்றில் பெருங்கவனஞ் செலுத்தாது, நம் நாட்டுக் கல்வித்தலைவர் சிலர் என்றும் தாய் மொழியை முறைமொழியைத் தடுத்துக்கொண்டே உள்ளனர். தாய்மொழியை இகழ்வது நம் நாட்டுக்கல்விமான்களின் நாகரிகம். இந்நிலையில் அரசுக் கட்சியான காங்கிரசு பல்கலைப் படிப்பும் பணித்துறைத் தேர்வும் எல்லாம் தாய்மொழிவழியே விரைவில் நடக்கவேண்டும் என்று ஆற்றலோடு தெளிவுபடுத்தியிருப்பது என்போல்வார் மனத்தைக் குளிர்வித்தது.

பதினான்கு மொழியும் மத்தியத் தேர்வுக்கு இருந்தால் நாடு வேற்றுமைப் பட்டுவிடும் என்று சிலர் கருத்துரைப்ப. அயன்மொழி யிருந்தால் நாடே அடிமைப் பட்டுவிடாதா? இந்தி என்னும் ஒரு மொழி யிருந்தால் ஏனை மொழிகளும் மொழி நிலங்களும் அடிமைப்பட்டு விடாவா? முன் ஒரு கடிதத்தில் கூறியபடி, ஒவ்வொரு மொழியையும் அந்தந்த மாநில வளவில் வைத்தாற்றுவன் பிரிவுணர்ச்சியும் இந்திமேல் நிலையான வெறுப்புணர்ச்சி

சியும் தோன்றும். அரசியல் கட்சிகளுக்கும் தேர்தல் தோறும் மொழியுணர்ச்சியூட்டவாய்ப்புக்கிட்டும். மாநில மொழிக் கெல்லாம் மத்திய அரசில் இடம் இருந்தால் மாநில எண்ணம் மறைந்து பாரதம் ஒரு நாடு, நம் நாடு என்னும் பெரிய நாட்டெண்ணம் விளையும். மத்தியப் பாராளுமன்றத்துக்கு மாநிலங்களிலிருந்து உறுப்பினர் களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதுபோலவும், மத்திய அமைச்சுக்கு மாநிலங்களிலிருந்து தக்கவர்களைச்சேர்த்துக் கொள்வது போலவும், மத்தியப்படைக்கு மாநிலங்களிலிருந்து ஆட்களைத் தேர்ந்து பயிற்சி கொடுப்பது போலவும், மத்திய நிதிக்கு மாநிலங்களிலிருந்து வரி வாங்குவது போலவும், மத்திய அரசுக்கு மாநில மொழிகளைப் பொது மொழிகளாக மேற்கொள்வதே முற்றும் சரியான முறை. ஆதலின் காங்கிரசுச் செயற்குழு மேற்கொண்ட தீர்மானம் என் அறிவுக்கு நிறைவு, மனத்துக்கு உவப்பு. மேலும் இம்முறையைத் தொடர்ந்து வளர்க்க நல்வாய்ப்பு.

மத்தியப் பணித்துறைத் தேர்வுக்கு மொழியொன்று வினாத்தாள் ஒன்றாக இருந்தாற்றான் திருத்தம் சீராக இருக்கும், தரம் காணமுடியும் என்று இற்றைக் கல்வியாளரிற் சிலரென்ன, பலர் கழறக்கூடும். அவர் சொல்லுக்கு இசைந்து ஒருமொழிப் பாதையில் செல்ல வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்வேன். ஏன்? வரவர என்ன சொல்லுவர் தெரியுமா? பல்கலைக் கழகந்தோறும் வேறுவேறு மொழிகள் இருத்தலால், பட்டாதாரிகளின் தரத்தைக் கணிக்கமுடியவில்லை; பல்கலைக் கழகங்கட்கு இடையே பேராசிரியர்களின் பரிமாற்றத்துக்கு இடனில்லை; பல்கலைக் கழகங்கள் தம்முள் தொடர்பில்லை என்றெல்லாம் கூறுவர்; ஆங்கிலமோ இந்தியோ ஒரு

மொழி என்னும் அமிழ்து எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இருந்தால் தரக்குறைவு. என்னும் நஞ்சும் இராது என்பர். குருடி வேறு கதவு காணமாட்டாது பழகிய பழைய கதவையே திறந்துகொண்டிருந்தாள் என்பது போல, எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களும் ஒரு மொழி மயமானால், கல்லூரிகள் அம்மொழி மயமாகும், உயர்நிலைப்பள்ளிகளும் அம்மொழி மயமாகும். சுருங்கச் சொல்லின் மாநில மொழிகள் மறைமொழிகள் ஆகிவிடும். ஆதலால் பதினான்கு மொழிகளையும் மத்தியத் தேர்வு மொழிகள் ஆக்கிய காங்கிரசின் புரட்சிச் சிந்தனையை மீண்டும் மீண்டும்பாராட்டுவேன். ஒருமைக்குக் கண்ட இப்பெரு நெறியைப் பின்வாங்காதீர், சட்டம் ஆக்கத் தயங்காதீர் என்று வேண்டுவன்.

தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்துணைவேந்தர் டாக்டர் தேசமுகனார் வைப்பு வங்கியின் ஆளுநராக, மத்திய நிதி மந்திரியாக, பல்துறை ஆட்சியாளராக இருந்தவர்; பன்மொழி யறிஞர்; பன்னாடு கண்டவர்; மகாராட்டிரம் வேண்டி மந்திரிபதவி துறந்தவர்; பல மொழிகளிலும் மத்தியப் பணித்துறைத் தேர்வு எழுதலாம் என்பது இவர்தம் மொழிக் கொள்கை. இவ்வறிஞரின் கருத்து காங்கிரசின் தீர்மானத்துக்கு ஓர் அரண் என்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

22

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

காங்கிரசின் அண்மைத் தீர்மானத்தை முன் கடிதத்தில் பாராட்டினேன், வாழ்த்தினேன், வரவேற்றேன். ஏன்? அத்தீர்மானம் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக நான் சிந்தித்துத் தெளிந்த மொழிக் கருத்துக்கு ஒரு புடை ஒத்துளது மாத்திரமன்றி மேலும் ஒழுங்கான சிந்தனைக்கு வழி காட்டியுளது.

தலைவர்களே! என் கடிதத் தொடரை இன்னும் மூன்று கடிதத்தில் முடித்துக்கொள்வேன் அதனால் மேலும் தெளிவாக்க வேண்டிய சில கருத்துக்களை எழுதி விடுகின்றேன். நம்நாட்டு மொழியாயினும் ஒரே ஒரு பொதுமொழி இந்தியாவுக்குக் கூடவே கூடாது. அது இந்தியாயினும் சரி, பிறமொழியாயினும் சரி. ஏன்?

இந்தி ஒன்றே பொது மொழியாயின், ஏனை மொழி மக்களுக்கு நாட்டுப்பற்று மாநில அளவில் குறுகி இருக்குமேயன்றிப் பரந்த பாரத அளவுக்கு உயராது. பங்கு உள்ள இடத்துத்தான் பற்று இருக்கும். இதனைத் தலைவர்கள் முதலாவது சிந்திக்க. நாட்டுப்பற்று எல்லா மொழி மக்கட்கும் பிறப்பிலே வருதற்குப் பிறப்பு மொழியான பதினான்கு மொழியையும் பாரதப் பொதுமொழிகளாகச் சட்டஞ் செய்யுமின்! உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது இது. இந்தி யொன்றே பொதுமொழியாயின், எங்கள் மொழி நாடு என்ற மிகையான தனிப்பற்றும் ஆதிக்கத் தடிப்பும் இந்தி நிலத்தார்க்கும் இந்தி மொழியார்க்கும் தோன்றிவிடும். இவ்வுணர்ச்சிகளை வேறு எவ்வகையிலும் குறைக்க முடியாது. பொருளாதாரத்தில் சமம் காணமுயலும் நாம், ஏற்கனவே உள்ள பொருள் மேடுகளைச் சமம் செய்யச் சட்டஞ் செய்யும் நாம் அதிகாரத்திலும் ஆதிக்கத்திலும் மக்களிடை சமனினை காணவேண்டாமா? ஆதிக்க அதிகாரமே செல்வப்பொருளினும் சிறந்த பொருள். பாரத ஆதிக்கத்தை எங்கும் பரவல் நிரவல் செய்ய வேண்டுமே யன்றி, வடநாட்டின் ஒரு பகுதியில் ஒரு மொழி மக்களுக்கு மட்டும் பிறப்பாதிக்கம் உண்டாகுமாறு, அவர் தாய்மொழியை மாத்திரம் பாரத மொழியாக உயர்த்தலாகாது. வெளிப்படையாகப் புரியும் மொழியிற் சொல்லுகின்றேன். பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள், ஒரே ஒரு மொழியைப் பொதுமொழியாக்கினால், ஏனை மொழிகள் அப்பொது மொழியின் வால் பிடிக்கும் தாழ்வுணர்ச்சியே ஏற்படும். ஏனை மொழியாளர்க்கும் அத்தகைய கீழுணர்ச்சியே ஏற்படும். இன்றைய நிலையை ஒப்பிட்டுப்பார்க்க. தமிழைத் துறந்து ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர் உளர்; தமிழோடு ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர் உளர். தமிழே கற்ற தமிழர் உளர். இவர்கட்குச் சமுதாய மதிப்பு என்ன?

வேலை மதிப்பு என்ன? தமிழை வீட்டிலும் பேசாது ஆங்கிலத்திலேயே மனைவியொடும் மக்களொடும் வருவார் போவாரொடும் பேசிப் பயின்ற ஆங்கிலத் தமிழர்களே தமிழகத்திலும் நாடு முழுதும் வேலை வாய்ப்பும் அதிகாரமும் பெற்றிருக்கின்றனர். ஏன்? மத்திய ஆட்சிமொழி ஒரே ஒரு மொழியாக, ஆங்கிலமாக இருத்தலின்.

இந்தியொன்றே பொதுமொழியானால் ஏனை மொழிகள் தேவையில்லை என்ற நிலை நாளாக ஆக வரும். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இந்தியுயர்நிலைப் பள்ளிகள் இந்திக்கல்லூரிகள் இந்தி ஆசிரியப் பயிற்சிக்கல்லூரிகள் இந்திப் பல்கலைக் கழகங்கள் அமைப்பதையும் பெருகுவதையும் தடுக்கமுடியுமா? மத்திய அரசினர் சம்பளம் இல்லாமல் இந்திபடிக்கலாம் என்பர்; இப்பள்ளி நிலையங்களிற் படிப்பார்க்குத் தனியூதியம் அளிப்பர்; வேலைப்பட்டியலில் முன் சேர்ப்பர்; இந்தியை ஒரு மதம்போல எவ்வாறெல்லாமோ பரப்புவர். மத்திய அரசு இங்ஙனம் செய்தால், தலைவர்களே! நீங்கள் எதிர்ப்பீர்களா? எதிர்ப்பு நிற்குமா? இவ்விந்திப் பள்ளிகளில் நம்மக்கள் ஒடோடிச் சேர்வர். யார் தடுப்பார்? தடுப்பது அவர்கள் வாழ்வைத்தடுப்பதாகும். நாம் எல்லோரும் இன்று ஆங்கிலப் பள்ளியிற் சேர்ப்பதுபோலத்தான் இந்திப்பள்ளியில் நம் குழந்தைகளைச் சேர்ப்போம். தம் குழந்தைகளைச் சேர்க்குமாறு பிறர்க்கும் கூறுவோம். தாய்மொழிப் பற்றுக் குறைவினாலா இப்படிச் செய்கின்றோம்? தாய்மொழி வயிற்று மொழியாகவில்லை, மாநில அளவிலும் ஏற்றம் தரவில்லை, தில்லியை எட்டிப்பார்க்க முடியவில்லை, என்மொழி என்பயன்? வாழ்வுக்கு வழிசெய்யவில்லையே என்ற உவர்ப்பு வந்துவிடுகின்றது.

இந்தியொன்றே பொதுமொழியாயின், அவ்வொன்றைப் படித்தாற் போதுமே, தன் மாநிலத்திலும் பெரியவேலை கிடைக்கும், பிற மாநிலங்களிலும் வேலை கிடைக்கும், மத்திய அரசிலும் வேலை கிடைக்கும். மதிப்பு உயரும், பொருள் உயரும், பதவி உயரும், அதிகாரம் உயரும். இப்படி எண்ணுவதுதான் உலகியல், இப்படிப் போவதுதான் உயிரியல், இப்படித் துணிவதுதான் வாழ்வியல். தமிழ் ஒன்றே பொதுமொழியானாலும் ஏனை மொழியாளர் நிலையும் இதுதான். எந்த ஒன்று பொதுமொழியானாலும் ஏனை மொழிகளின் கதி, ஏனை மொழிப் பள்ளிகளின் கதி, ஏனை மொழி மக்களின் கதி இப்படித்தான் இருக்கும். தலைவர்களே! நன்றாக எண்ணிப் பார்மின். பொறியியற்பட்டம் ஒருவன் தமிழிற் பெற்றிருக்கின்றான். அப்பட்டத்தை இன்றொருவன் இந்தியிற் பெற்றிருக்கின்றான். வேலை மதிப்பு எப்படி? தமிழிற்பட்டம் பெற்றவன் தமிழ்நாட்டளவில் வேலைக்கு விண்ணப்பம் செய்வான். இந்தியிற் பட்டம் பெற்றவன் தமிழ்நாடு, ஆந்திரம், கேரளம், மகாராட்டிரம், பீகார் முதலான எல்லா மாநிலங்களிலும் மத்திய அரசு நிலையங்களிலும் வேலைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வான். எல்லா மாநிலங்களிலும் விண்ணப்பஞ் செய்யும் தகுதி இந்திப் பட்டதாரிக்கு எப்படி வந்தது? பெற்ற அறிவில் வேறுபாடா? இல்லை. பெற்ற மொழியில் வேறுபாடு. இந்தியைப் பாரதமொழி யாக்கியதால் வந்த வேறுபாடு. அதனால் என்ன மனப்பான்மை இளைஞர்க்குத் தோன்றும்? வேலைவாய்ப்பை எங்கும் தரும் இந்திப் பட்டதாரி ஆவதையே எல்லாரும் விரும்புவர். வரவரத் தமிழிற் சொல்லிக்கொடுக்கும் பொறியியல் கலையியல் மருத்துவ இயல் எல்லாம் அணிலாடு முன்றில்போல மாணவர்தொகையின்றி எடுபட்டுவிடும். தமிழிற்கு ஆள் வரவில்லையே, மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் விரும்ப

வில்லையே, தமிழ்ப்பற்று இல்லையே என்று இன்றுபோல் அரசு ஒப்பாரி வைக்கும் நிலை மீண்டும் வரவேண்டுமா? ஏன் விரும்பவில்லை? தமிழ்க் குற்றமா? படிப்பவர் குற்றமா? இல்லை, இல்லை. தமிழுக்குப் பாரத மதிப்புக் கொடாத குற்றம், பாரதமதிப்பை இந்தி ஒன்றுக்கே உரிமையாக்கிய குற்றம்.

மேலும் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. தமிழகத்தில் ஐந்தாறு பொறியியற் கல்லூரிகள் உள. எல்லாக் கல்லூரியிலும் ஆங்கிலமே பயிற்றுமொழி. சென்ற ஆண்டு திருச்சிராப்பள்ளியில் வட்டாரப் பொறியியற் கல்லூரி ஒன்று ஏற்பட்டது. அங்கும் ஆங்கிலமே பயிற்றுமொழி. பாடத் திட்டத்தில் வேறுபாடில்லை. எனினும் இவ்வட்டாரப் பொறியியற் கல்லூரியில் சேர நல்ல பல மாணவர் விண்ணப்பித்தனர். காரணம் என்ன தெரியுமா? இக்கல்லூரி மத்தியவரசைச் சார்ந்தது என்பதுதான். இங்குப் படித்துப் பட்டம் பெற்றால் வேலைக்கு முந்தி எடுத்துக்கொள்வர். வேலையும் பல இடங்களில் கிடைக்கும் என்பது மாணவர்கள் நம்பிக்கை. ஒரே மொழி பயிற்று மொழியாக இருந்துங்கூட மத்திய அரசு நேரடியாக வைத்த கல்லூரி என்பதனால் மாணவர்கள் முதற்கண் அங்கு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர். மத்திய அரசுக் கல்லூரியாகவும் மத்திய அரசு மொழியாகிய இந்திக் கல்லூரியாகவும் இருந்துவிட்டால், மாநில அரசுக்கு உட்பட்ட தமிழ்க் கல்லூரிக்கு எத்தமிழன் வருவான்? இந்தி ஒன்றே பொது மொழியானால் இவ்வவல நிலை ஏனை மொழிகள் எல்லாவற்றிற்கும் வரும். வாராமுன் காக்க ஒரு வழி உண்டேல் சொல்லுங்கள்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாயின் இந்திப் படிப்பே இந்திய நாட்டுப்பற்றுக்கு அடையாளம்

என்றாகும். இந்திக்குப் புறம் பேசுபவரும் அழுத்தமான தாய்மொழிப் பற்றுடையாரும் நாட்டுக் கேடிகளாக ஐயப்பட நேரிடும். ஆதலால் இந்தியை இந்திய நாட்டோடு இணைத்துப் பேசாதீர்கள். பன்மொழியையும் இணைத்துப்பேசுங்கள்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாயின், பாரத அரசு கோடி கோடிப் பொருள் செலவிட்டு அதிகாரத்தோடு மூலை முடுக்கெல்லாம் பரப்பும். அதனால் பழைய மத மாற்றம் போன்று புதிய மொழிமாற்றம் ஏற்படும். ஏனை மொழியினர் வாழ்வு நச்சி இந்தியைத் தாய்மொழியாவே தழுவும் நிலை வரும். வந்தால் அஞ்சத்தக்க விளைவுகளும் கொடுமைகளும் உண்டாகும். உண்டானால் நாடு எஞ்ஞான்றும் கலவரம் உடையதாகத் தடுமாறும். எல்லா மொழிக்கும் ஒரு சீரான சமமான முன்னேற்றம் வரவேண்டுமாயின், பன்மொழிச் சட்டம் செய்வதே தகும். மத்திய அரசு ஒருமொழிக்கே பெருஞ் செலவு செய்வது, ஒரு மொழியையே மிகவும் பரப்புவது, ஒரு மொழிக்கே பெருவேலை கொடுப்பது, ஒரு மொழிக்கே வானொலியை வயப்படுத்துவது எல்லாம் முறையன்று. ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு முலையிலிருந்து பாலும் பிற குழந்தைகளுக்கு மற்றொரு முலையிலிருந்து நீரும் அளிப்பதாகும்.

இந்தி ஒன்றே மத்திய அரசுமொழியானால், ஏனையவை மாநில அரசு மொழிகளானால், சமமான மதிப்போ, சமமான அதிகாரமோ, சமமான பொருளாதாரமோ, சமமான விருப்பமோ மாநில மொழிகளுக்கு இரா. அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி என்றபடி, பொதுமொழி எம்மொழி அம்மொழிப்படியே நாடு இயங்கும், மனம் பற்றும். இன்று பார்க்கின்றோமே.

ஒரே ஊரில் மத்திய அரசைச் சார்ந்த அலுவலகங்கள் உள்ளன. மாநில அரசைச் சார்ந்த அலுவலகங்களும் உள்ளன. இவற்றிற்கிடையே ஏற்ற இறக்கம் எப்படி? சம்பளத்தரம் எப்படி? பஞ்சப்படி எப்படி? ஒருவன் எந்த அரசுப் பணியாளனாக இருக்க விரும்புவான்? ஒரே ஊரில் ஒரே மாதிரி வேலைக்கு இருவகைச் சம்பளத்தரம். இந்திய நாட்டில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் போட்டியான இரண்டு அரசுகள் இருப்பதுபோல் படவில்லையா? ஆதலின் வேலையாட்கள் மாநில வேலையைவிட்டு மத்திய வேலைக்கு ஆசைப்படுவது இயல்புதானே. இந்தி ஒன்றை மட்டும் பொதுமொழியாக்கி உயர்ந்த வேலைக்கு உரியதாக்கினால், மக்கள் மோகம் இந்திமேல் இருக்குமேயன்றி, மாநில மொழிமேல் இரா. இவை ஏழை மொழிகளாகவே மனத்தில் எண்ணப்படும்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாயின், மாநிலங்களில் உள்ள அரசு நிலையங்களிலும் தனியார் நிலையங்களிலும் இந்தி வீற்றிருக்கும். இந்தியறிந்தோரே வரவேற்கப்படுவர். இந்தித் தட்டெழுத்துக்களே விரற்படும். தமிழ் முதலான மாநிலத்துள்ளும் கடிதப் போக்குவரத்து இந்தியிற்றான் நடக்கும். ஒவ்வொரு மாநிலத்தும் மாபெரும் இந்திச் செய்தித்தாள்கள் வெளிவரும். அவற்றுக்குத்தான் விளம்பரங்கள் கிடைக்கும். இன்னும் இந்தி பரவாத நிலையில் பலர் இந்தித் திரைப்படம் எடுக்க முனைகின்றனர். இந்தி நடிகர் நடிகையராய்த் திகழப் பலர் விழைகின்றனர். மாநில எழுத்தாளர் எல்லாம் இந்தி யெழுத்தாளராகப் பாரத எழுத்தாளராகப் பாடுபடுவர். ஏன்? இந்தியில் வெளியிட்டால், பதினாயிரக்கணக்கான படிகள் விற்பனையாகும், வருவாய்கூடும், நாடு முழுதும் பெயர் பரவும், மத்திய அரசின் கண்பார்வை விழும். ஒருமொழி நாட்டில் இவ்வாசைகள்

இயல்பான மனித ஆசைகளே. காந்தி போலத் தன் நூலை முதற்கண் தன் தாய்மொழியில் எழுதுவார் யார்? உலகப் பற்று அற்ற அக் காந்திதான் அவ்வாறு செய்ய முடியும்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாயின், தமிழன் தெலுங்கு கல்லான், தெலுங்கன் தமிழ் கல்லான், கன்னடன் மகாராட்டிரம் படியான், மகாராட்டிரன் குசரத்துப் படியான். இந்தி ஒன்று பேசத் தெரிந்து விட்டால் எம்மாநிலத்தவரும் தம்முள் உரையாடிக் கொள்ளலாம் அல்லவா? எவனுக்கும் இந்தி தவிர ஏனை நாட்டுமொழி தெரிந்துகொள்ளத் தேவையில்லை. இந்தி என்னும் ஒரு தனிப் பெருங்குடையை விரித்த பின்பு, ஏனை மொழிக் குடைகளைச் சுருக்கிக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகக் கொண்டபின், வேறு குடையை விரும்புவார் உண்டோ? அரச மரத்தின் விரிநிழலில் வேறொன்று வளராததுபோல ஒரு பொதுமொழியின் பக்கத்து எம்மொழியிருந்தாலும் சின்னாள் வளர்வது போலத் தோன்றுமேதவிர, முடிவில் வாடிச் சாம்பிப் பட்டுவிடும். அரசவெய்யிலும் பொருள்நீரும் வாழ்வுரமும் இல்லாத மொழிப் பயிர்க்கு என்ன வளர்ச்சி யுண்டு?

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாயின், தமிழன் வீட்டிலும் தமிழொலி குறையும், தெலுங்கன் இல்லிலும் தெலுங்கொலி குன்றும். இந்தியிற் பேசிப் பழகுவதற்கு இந்தியாட்களா கிடைக்கும்? மக்களும் மனைவியும் மைத்துனனும் அண்ணனும் தம்பியும்தான் அருகிற் கிடைப்பர். தமிழர்கள் தமக்குள் ஆங்கிலத்திலேயே பேசி எழுதிக்கொள்வது போல, சில குடும்பங்கள்

முழுக்க முழுக்க ஆங்கிலமே பேசுவதுபோல, எல்லாம் இனி இந்தியில் நடக்கும். இந்தியில் உரையாடுவது அறிவாகவும் அழகாகவும் நாகரிகமாகவும் தேசியமாகவும் போற்றப்படும். இவை கற்பனையல்ல. அல்லவேயல்ல. ஆங்கிலச் செல்வாக்கை எண்ணிப் பார்த்தால் பளிச்சென்று தெரியும். அப்படியெல்லாம் வந்துவிடுமா? உரிமை நாட்டில் வரவிடுவோமா? என்று சொல்வாரைப் பற்றி யாதும் சொல்ல நாணுகின்றேன். இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியானால் ஊர்ப்பட்ட கேடுகள் வரும் என்பதனைப் பாரதியார் வாக்கின்படி நாற்பதினாயிரம் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழி, தென்னக மக்கள் விரும்பும்வரை ஆங்கிலமும் இணைமொழியாக இருக்கும் என்பீராயின், மக்கள் என்ன எண்ணுவர், தெரியுமா? எப்படியும் சட்டப்படி ஒருநாள் இந்தி பொதுமொழியாக வரப்போகின்றது, மத்தியவரசும் வேண்டிய வழிதுறைகளை விரித்துச்செய்கின்றது, நாள் தள்ளிப்படிப்பதை விட இப்போது படிக்க முந்திக்கொண்டு விடுவோமே என்று எப்படி எப்படியோ படிக்கத் தொடங்கிவிடுவர். குழந்தைகளையும் படிக்கச் சொல்லுவர். ஆதலால் ஆங்கிலம் இணைமொழி என்பது இந்தி படிக்க அவகாசம் அளிக்கும் இடைக்காலம் என்பதுவே கருத்து. இவ்விடைக்காலத்து ஆங்கிலம் அழுக்கிக்கொண்டிருக்குமாதலின் மாநில மொழிகள் வளரா. ஆங்கிலம் அகலும் போது அவ்விடத்தை இந்தி கைப்பற்றுமாதலின் என்றும் மாநில மொழிகள் வளரா. இவற்றுக்கு ஒரு நாளும் சுதந்திரம் என்பது இல்லைகொல்? தனிவளர்ச்சி என்பதில்லை கொல்? இவற்றின் சுதந்திரதாகம் என்று தணியுமோ? ஆங்கிலம் இணைமொழியாக இருப்பது கண்டு ஏமாற்றிக்கொள்ள வேண்டா, மொழி

பதினான்கிற்கும் பொதுமொழிச் சமம் வழங்கினால்லது, சட்டஞ் செய்தால்லது மொழிச் சிக்கலுக்கு நிலையான தெளிவான உய்தியில்லை.

பாரதம் ஓர் குடியரசு நாடு. குடியரசு என்பது அதிகாரப் பகுப்பரசு. எந்த ஒரு மொழிக்கும், எந்த ஒரு நிலத்துக்கும், எந்த ஒரு இனத்துக்கும், எந்த ஒரு மதத்துக்கும் பாரத முழுவதிகாரத்தை நடைமுறையிலோ சட்டத்தாலோ அளித்துவிடக் கூடாது. ஒருக்காலும்கூடாது. அளித்தால் அவ்வொன்றை நோக்கியே எல்லாம் சாயும். அவ்வொன்று எல்லாவற்றையும் தன்னடிக் கீழ்ப்படுத்தும். “சென்று நாம் சிறு தெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம் சிவபெருமான் திருவடியே சேர்ப்பெற்றோம், ஒன்றினாற் குறையுடையோம் அல்லோம்” என்றார் அப்பர் பெருமான். சிவன் என்னும் முழுப்பெருமுதல்வனைச் சேர்ந்த நாங்கள் ஊர்ச் சிறு தெய்வங்களை மதித்துத் தொழுவோமா? தொழுது என்ன பயன்? எவன் ஒருவன் எல்லாவற்றையும் தருவானோ அவனைச் சேர்ந்துவிட்டோமே என்பது தேவாரப் பெருமிதம். இந்தியொன்றே பாரத முழுமொழியாயின், அவ்வொன்றனைக் கற்றவர்கள், அது இமயமுதற் குமரிவரை செல்லாத இடமில்லை என்ற செல்வாக்கை அறிந்தவர்கள் ஏனைச்சிறுநில மொழிகளை ஏன் படிக்கவேண்டும்? மதிக்கவேண்டும்? படித்தாலும் மதித்தாலும் உலகில் வாழத் தெரியாப் பைத்தியம் என்பர். ஏன்? எல்லாப்பொருளும் இந்தியாற் கிடைக்கும். அதனாற் கிடைக்காத பொருள் என்பது ஒன்றில்லை. ஆதலின் ஏனை மொழிகள் படிப்பது வீண் என்றாகும்.

பாரதம் பன்மொழி நாடு. அப் பன்மொழிகளையும் தம் குழந்தைகளாக மத்திய அரசு போற்றி வளர்த்தாற்றான் நாடு நெறியான தடத்தில் இயங்கும், மக்கள் மனம்

பற்றுக வளரும், அச்சமும் துச்சமும் அடிமையும் இன்றி நடையுடைவினை நினைவெல்லாம் இருக்கும். இந்தி என்னும் ஒரு கால் வைத்துப் பாரதத் தேரை இயக்கி விடலாம், வரவரச் சரியாகிவிடும் என்று, தலைவர்களே! இளங் குடியரசைப் பதம்பார்க்க வேண்டா. முயற்சிக்கு ஓர் எல்லையுண்டு. விட்டுக்கொடுத்தற்கு ஒரு கட்டுக் கோப்பு உண்டு. ஒரே ஒரு மொழி வைத்து இப் பன்மொழிப் பாரதத்தை உரிமையோடு ஆண்டுவிடலாம் என்று திட்டமிடுவது வடவிமயம் தென்னிமயம் ஆனாலும், தென்குமரி வடகுமரியானாலும் நடவாது. இஃது என் எண்ணத் தெளிவு. ஆதலின் அன்பினால் துணிந்து சொல்லுகின்றேன். நாடு கெடினும் உரிமை கெடினும் மக்கள் அடிமைப்படினும் வருவது வருக என்று ஒரே ஒரு மொழியை, இவ்வளவு கடிதங்கள் படித்த பின்னும், பொதுமொழியாக்கத் துணிகின்றீர்களா? ஒருமொழித் துணிவு வேண்டா வேண்டா. வேண்டுங்கள் பன்மொழித் துணியை என்று பாரதத் தாயின் திருவாய் மொழியாக இரக்கின்றேன்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

௨௩

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

இதுவரை விளக்காத ஒரு கருத்தை இக் கடிதத்தில் காணப் போகின்றீர்கள். மாறுபாடாகத் தோன்றினும் அன்பர்கள் மனம் வைத்துச் சிந்திக்கவேண்டும். நல்லதாகத் தோன்றினால் இதுகாறும் நீங்கள் சொல்லி வந்ததை மாற்றிக்கொள்ளத் தயங்கக்கூடாது. நாட்டு நலமே நம்அறிவின் நோக்கம். என் எழுத்தின்நோக்கம்.

சூன் 2௨ கூடிய காங்கிரசுச் செயற்குழுவின் தீர்மானத்தை முன் கடிதத்திற் பாராட்டினேன். பதினான்கு மொழியும் மத்தியப் பணித்துறைத் தேர்வுக்கு உரியன என்ற தீர்மானம் புதிய நல்வழி காட்டியது என்று வரவேற்றேன். ஒவ்வொரு மாநில மொழியும் ஆட்சி மொழியாகவும் பல்கலைக் கழக மொழியாகவும் விரைவில் செயற்படவேண்டும் என்ற தீர்மானம் பழைய தாயினும் புதிய வேகத்தது என்று போற்றினேன். அன்று அக்குழு செய்த வேறு சில தீர்மானங்களை நான்

மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாகச் சிந்தித்துத் தெளிந்த உரைகல்லில் உராய்ந்து பார்த்தேன். சில மச்சம் குறைந்தனவாகப்பட்டன. மச்சம் குறையாத பசும்பொன் தீர்மானங்களாக எங்ஙனம் உயர்த்தலாம் என்று ஆராய்ந்தேன். மீண்டும் மீண்டும் மொழிப் பிரச்சினை பற்றியே நாடு முழுதும் பேசிக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்தினால், என்ன உருப்படும்? என்ன நிலையாகச் செய்ய முடியும்? வேர் வளர்ந்திருக்கின்றதா என்று நீர் ஊற்றும் போதெல்லாம் தோண்டிப் பார்த்தவன்கதையாகிவிடும்.

ஒரு நாட்டின் எல்லா ஆதாரத்திற்கும் மொழியே அடிவித்து. பற்றுக்கும் படிப்புக்கும் அறத்துக்கும் மறத்துக்கும் நடைக்கும் படைக்கும் தொழிலுக்கும் எழிலுக்கும் எண்ணத்துக்கும் எழுத்துக்கும் வணிகத்துக்கும் எல்லா அகப்புற வாழ்வுக்கும் மொழியே மனித மூலம். இந்த மொழி கல்வி மொழியாகலாமா? பல்கலைக் கழகப் படிப்பு மொழியாகலாமா? மாநில ஆட்சிமொழியாகலாமா? மத்தியத் தேர்வு மொழியாகலாமா? பாராளுமன்ற மொழியாகலாமா? கலை மொழியாகலாமா? அறிவியல் மொழியாகலாமா? ஒரு மொழி போதுமா? இருமொழி போதாவா? பன்மொழி வேண்டுமா? என்பது பற்றி உரிமை பெற்றுப் பதினெட்டு ஆண்டு ஆகியும் இன்னும் நாம் தீர்ந்தநேரிய ஒரு முடிவைக் காணவில்லையென்றால், வெட்கம் வெட்கம் என்று நாமே சொல்லி நம் தலையைக் குனிவித்துக் கொள்வது தவிர வேறு தண்டனையில்லை.

மொழிப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு காணாமையால் இன்னும் எத்துறையிலும் நாடு ஒழுங்காக ஓடவில்லை. கற்றார் கற்பார் மனங்கள் எல்லாம் அறிவு நிலையில்

ஒரு நிலைப்படவில்லை. முடிவாக எண்ணுமின்! நான் சொல்லுகின்றேன் என்று வருத்தப்படாதீர். இந்தி என்னும் ஒரு மொழிச் சிந்தனையாற்றான் நாடு உருவாக வரவில்லை. ஒரே ஒரு பொது மொழி என்ற சிந்தனை மேலும் ஓடினால் ஒரு நாளும் இப்பன்மொழி நாட்டையாரும் உருவாக்க முடியாது. உருவாக்கு முறையில் இனியாவது சிந்திப்போம். பதினான்கு மொழியிலும் மத்தியவினைத் தேர்வு என்ற தீர்மானம் நல்ல சிந்தனைகளை உருவாக்கும் தீர்மானம் என்பதனாற்றான் அடிக்கடி பாராட்டுகின்றேன். இத் தீர்மானம் வெற்றியாகுமாறு முடித்தல் தீர்மானஞ் செய்த குழுவின பொறுப்பு.

தலைவர்களே! மும்மொழித் திட்டம் பற்றி எழுதுவதற்குத் தான் இக்கடித்தைத் தொடங்கினேன். ஒரு நல்ல கூறு அண்மையில் காங்கிரசுசெய்த தீர்மானத்தில் புதிதாக இடம் பெற்றிருக்கின்றது. இந்தி படிக்க வேண்டும் என்பது ஏனை மொழியாளர்க்கு ஒரு கட்டாயமாக இருந்தது. இந்தி மொழியாளர்க்கோ ஏதாவது ஒரு தேசியமொழி படித்தாற் போதும் என்பது வேண்டுகோளாக இருந்தது. ஏனை மொழியாளர் இந்தி கட்டாயம் படிப்பது போல இந்தியினரும் எட்டாவது அட்டவணையிற் கண்ட ஒரு மொழியைக் கட்டாயம் கூடப் படிக்கவேண்டும் என்பது இப்புதிய தீர்மான முடிவு. இதனால் தாய் மொழியிலும் கூட ஒரு நாட்டு மொழியைப் படித்தல் எல்லார்க்கும் கட்டாயம் ஆயிற்று; எல்லார்க்கும் ஒத்த முயற்சி, ஒத்த கல்வி என்ற நீதி உண்டாகின்றது; வடகோடும், தென்கோடும் சமநிலை பெறுகின்றன. நீதி நேர்மை என்ற நோக்கோடும் பாரத மக்கள் எல்லார்க்கும் கூட ஒரு மொழி தெரிதல் வேண்டும் என்ற கருத்தோடும் இப்புதிய மும்மொழித் திட்டம் அமைகின்றது. எனவே இந்தியினர்க்கு, (1) இந்தி

(2) குசரத்து, ஆந்திரம், தமிழ் முதலான ஏனைப் பதின் மூன்று மொழிகளில் ஒன்று (3) ஆங்கிலம் என்ற மும்மொழிப் படிப்பு அவர் கல்வியில் இடம் பெறும். தமிழர் முதலாயினார்க்கு (1) தம் மாநில மொழி (2) இந்தி (3) ஆங்கிலம் என்ற மும்மொழிப் படிப்பு அவர் கல்வியில் இடம் பெறும்.

இத் திட்டத்தை மேலும் ஆராய்வோம். எல்லார்க்கும் கட்டாயம் என்ற தன்மையைக் கண்டு சிக்கல் தீர்ந்தது என்று பலர் மனமகிழ்ச்சியடையலாம். எல்லார்க்கும் ஒத்த பாரம் என்று பலர் மனங்குளிரலாம். என் நாட்டுக்கண் காணும் பார்வை வேறு. ஐந்து கருத்துரைகளைத் தந்து இக்கடிதத்தை முடிப்பேன்.

1. மும்மொழித் திட்டம்பற்றிய என் முதற் கருத்து. எவ்வகையானும் ஒரே ஒரு நாட்டு மொழிக்கு ஆதிக்கம் இருக்கலாகாது. அவ்வாதிக்கத்தை மறுபடியும் இத்திட்டத்திற் காண்கின்றேன். இந்தி யொன்றே பொதுமொழி என்ற பழைய சிந்தனைத் தடத்தில் இத்திட்டம் வரையப் பெற்றுள்ளது. இந்தி யல்லா ஏனை மொழியினர் இந்தி படிக்கவேண்டும். இந்தியினர் தேசிய மொழிகளுள் ஏதாவது ஒன்றைப் படிக்க வேண்டும். இந்தி யல்லாதோர்க்கு இந்தி யொன்றையே படிக்கவேண்டும் என்ற மொழி வரம்பு ஏன்? இந்தியினர்க்கு எத்தேசிய மொழியையும் படிக்கலாம் என்ற மொழிச் சலுகை ஏன்? அவ்வரம்புக்கும் இச்சலுகைக்கும் சரியான காரணம் கூற முடியுமா? ஒரே ஒரு காரணந்தான் உண்டு. அதாவது இந்தி யொன்றே பொதுமொழி; அதனை எப்படியும் நாடு முழுதும் பரப்ப வேண்டும் என்ற பழங்கொள்கை. நான் கேட்பது ஒன்றுதான். இந்தி மொழியினர்க்கு அளித்த சலுகையை

ஏனை மொழியாளர்க்கும் ஏன் அளிக்கக் கூடாது? இந்தியாளி, பஞ்சாபி, தமிழ், மராட்டி என ஏதாவது ஒன்று கூடப்படிக்கவேண்டும் என்பது போல ஆந்திரன் மலையாளம், இந்தி, குசரத்து, தமிழ் என ஏதாவது ஒன்று கூடப்படிக்கவேண்டும் என்று ஒத்த சலுகை ஏன் அளிக்க வில்லை? அளிக்க வேண்டும். இதுதான் நேர்மை என்பது மட்டுமன்று, இப்பெரு நாட்டுக்கு நன்னலம் ஆகும். எது நாட்டுக்கு நல்லதோ அதுதான் என் கடிதங்களில் இடம்பெறும். இந்தி ஒன்றே பொது மொழி என்ற கொள்கையைச் சிந்தனையிலிருந்து விடும் நாள் எந்நாளோ அந்நாள் இந்தியாவுக்கு விடுதலை நாள். பன்மொழிகளும் பொது மொழிகளாம் என்று சட்டம் செய்யும் நிமிடம் எந்த நிமிடமோ அந்த நிமிடம் நாட்டுப்பற்றுக்கு நல்ல நிமிடம். பன்மொழி என்னும் அகலப் பாதையைக் கடைப் பிடிக்காதவரை செய்யும் தீர்மானம் எதுவும் மேல் திருத்தத்துக்கு உரியதாகவே இருக்கும். இந்தி மொழியினர், ஏனை மொழியினர் என்று நம்மைப் பிரிவினை செய்து கொள்ளாமல், இந்திய மக்கள் தம் தாய் மொழியோடு இன்னொரு நம் மொழியையும் கற்க வேண்டும் என்று எல்லார்க்கும் ஒப்ப இத் தீர்மானம் புதுப்பிக்கப்படுமானால், என்போலும் நாட்டன்பிகளின் வரவேற்பு எப்பிறவியிலும் இருக்கும். இது ஒரு நாள் புதுப்பிக்கப்படும் என்று நம்பியிருக்கின்றேன்.

2. மும்மொழித் திட்டம் பற்றிய என் இரண்டாவது கருத்து. பல்கலைக் கழகம் வரை எல்லோரும் மும்மொழி களையும் படிக்கவேண்டும் என்றால், (மாநிலமொழி-இன்னொரு நம்மொழி - ஆங்கிலம் என எந்த மும்மொழி களாக இருந்தாலும்) கல்வித் திட்டம் கேவலம் மொழிக் கூட்டம் ஆகுமேயன்றி அறிவுத் திட்டம் ஆகாது. பள்ளி

கள் மொழிப் பள்ளிகள் ஆகவும் பல்கலைக் கழகங்கள் மொழிக் கழகங்கள் ஆகவும் காட்சி யளிக்குமேயன்றி அறிவு நிலையங்கள் ஆகா. ஒரு வாரத்திற்கு 28 மணி நேரம் படிக்கும் மாணவன் 15 அல்லது 18 மணி நேரம் மொழி படிப்பதாக முடியும். ஒரு மொழியிலும் செம்மை வாராது என்பது என் ஆசிரிய அநுபவம். இந்தியா அறிவுத் தரத்திலும் அறிவியல் தரத்திலும் கீழான நாடு கட்டும் கீழாகி விடும் என்று அஞ்சுகின்றேன். விண் வெளிச் செலவைக் காணமாட்டாது மும் மொழிச் செலவையே கண்டு கொண்டிருப்பதாக முடியும். காலவறிவு குன்றி இளைஞர்களும் முன்னேற்றம் குறைவர். நாடு வழி வழி எல்லா வகையாலும் மிகப் பின்தங்கும் ஆதலால் நம் மொழித் திட்டங்களுக்குக் கல்வி நிலையங்களை அளவாகவே பயன்படுத்தவேண்டும். அறிவுக்கு உரியனவாகவே பயன்படுத்த வேண்டும். மொழி வெள்ளம் அறிவுப் பயிரை அழித்துவிடலாகாது.

என்கருத்தைத் தவறாகப்பிரிந்துகொள்ளவேண்டா. ஒவ்வொரு இந்தியனும் தன்மொழி யல்லாத ஓர் இந்திய மொழியைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை நான் உடன்படுவது மட்டுமன்று, இமயத்தின் உச்சி யேறிப் பறைசாற்றவும் செய்வேன். ஏன்? நம்நாடு பன்மொழி நாடு. எவ்வளவு மக்களை நாம் பன்மொழி மக்கள் ஆக்குகின்றோமோ அவ்வளவுக்கு நாட்டில் ஒருமைப்பாடு உரம்பெறும். இது நாம் கட்டாயம் செய்ய வேண்டியது. இதனை நீங்கள் பள்ளிக்கூட வழி செய்ய நினைப்பது தான் பெருந்தவறு. எண்ணிய பயனையும் இழப்போம், கல்விப் பயனையும் இழப்போம். இரண்டுங் கெட்டான் ஆவோம். கல்வி நிலையங்கட்குப் புறம்பாகத் தான் மக்களிடை பன்மொழி பரப்புவதை மேற்கொள்ள வேண்டும். இன்னொரு தேசிய மொழியை எல்லாக்

கல்வி நிலையங்களிலும் சுற்றுக் கொடுப்பதானால் எத்துணைக்கோடி செலவாகும்? எவ்வளவு காலம் செலவாகும்? என்ன பயன் வரும் என்று ஒரு கணம் எண்ணுமின்! கோடிகோடி செலவாவது பற்றி நம் பெருநாடு கவலைப்படவேண்டா. பயனின்றிச் செலவழிக்கக்கூடாதல்லவா? அறிவுத் தரம் குறையச் செலவழிக்கலாகாது அல்லவா? இன்னொரு தேசிய மொழியைப் பல்கலைக் கழகம் வரை கட்டாயப்படுத்தினால் (விருப்பப் பாடமாக எடுக்கலாம்) பாடம் வைத்தோம் என்ற உவப்புத் தவிர, ஏனையவெல்லாம் ஏமாற்றமே.

பன்மொழிப் பரவலுக்குத் தயங்காது செலவழிப்போம்: பன்மொழி மக்களாகப் பக்குவப் படுத்துவோம், இவை யெல்லாம் பள்ளியில் வைத்துக் கொள்ளாது வெளியில் வைத்துக் கொள்வோம். வழியா இல்லை? இந்தியையோ தமிழையோ தெலுங்கையோ பரப்புவது எப்படி? தெலுங்கினை இந்தியினர்க்கு இந்தி வடிவில் எழுதுக. தமிழர்க்குத் தமிழ் வடிவில் எழுதுக. குசரத்தியர்க்குக் குசரத்து வடிவில் எழுதுக. ஒரு தேசிய மொழியைப் பிற தேசிய மொழிகளின் வடிவில் எல்லாம் கூடியவரை விளக்கஞ் செய்து எழுதுக. ஒலி வேறு பாடு வருமிடங்களில் குறிகள் இட்டுக் காட்டுக. பன்மொழிச் சிறுநூல்கள், அரிச்சுவடிகள் தண்ணீர் பட்டாற் போல எங்கும் கிடைக்குமாறு இலவசமாக அளியுங்கள்! சுற்று மொழி யாசிரியர்கள் என்ற ஒரு குழு அழைத்துப் பல மாநிலங்களுக்கு அனுப்புங்கள்! பெருந் தலைநகரங்களிலும் கல்லூரிகளுக்கு அணிமையிலும் பன்மொழிக் கூடங்கள் அமையுங்கள்! விரும்புவார் ஒரு மொழியோ பல மொழியோ படிக்கட்டும், மூன்று மாத ஆறு மாத வகுப்புக்கள் உதவித் தொகை வழங்கி நடத்துங்கள்! தனித்தேர்வுகள் எழுதச் செய்து பட்டங்கள் வழங்கு

மின்! மொழிகள் பரப்பும் தனி நிலையங்களுக்கு எல்லா மாநிலத்திலும் பேராதரவு நல்குமின்! பன்மொழி தெரிந்தார்க்குப் பரிசுகள் அளிமின்! பன்மொழிப் போட்டிகள் பெருக்குமின்! கோடி கோடி இவ்வகையிற் செலவழிக்கலாம். பத்தாண்டிற் பாருங்கள். நாம் எண்ணாத, நம்மால் எண்ண முடியாத ஒருமைப்பாடும் மக்கட்கலப்பும் இனவுறவுகளும் பெருகி நிற்கும். இன்னொரு தேசிய மொழி தெரிய வேண்டும் என்பது மேலான கருத்து. அக்கருத்தினை முறை மாறிச் செய்தால் கருத்துக்கே கேடு ஆதலின் பள்ளிகட்கு வெளியில் பன்மொழியைப் பரப்புவோமாக. மும்மொழித் திட்டத்துக்குப் பள்ளிகளை அடிமைப் படுத்த வேண்டா. வளரும் மாணவர்களை வாட்ட வேண்டா. பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகம் எல்லாம் பலதுறைகளையும் தாய் மொழி வழி கற்பிப்பதோடு நிற்கட்டும்.

3. மும்மொழித் திட்டம் பற்றி என் மூன்றாவது கருத்து. பல்கலைக் கழகம் வரை நம் மொழிகள் பாட மொழிகள் ஆக வேண்டும் என்ற கொள்கையை ஏறக்குறைய நூற்பதாண்டுகளாகத் தலைவர்கள் சொல்லிக் கொண்டு வருப, சொல்லும் போதெல்லாம் விரைவில் விரைவில் வரவேண்டும் என்று மரபாகச் சொல்லுகின்றனரே யன்றி ஒருத்தராவது இன்ன ஆண்டிலிருந்து வரவேண்டும் என்று காலக்கெடு கூறுகின்றனரா? தேதி வையாத திருமணத்துக்கு வேலை என்ன நடக்கும்? உரிமை பெற்றுப் பதினெட்டாண்டு ஆன பின்னருமா ஆண்டு சுட்டத் தயங்குகின்றீர்கள்? நாட்டு மொழிகள் பல்கலைக் கழகமொழி யாதற்கு ஆண்டு சுட்டாமையால், தங்கள் காலத்தை ஆங்கில மாகவே ஓட்டி விடலாம் என்று கற்றவர்கள் கடத்துகின்றனர். எழுத்தாளர்களும் வெளியீட்டாளர்களும்

எழுதவும் பதிப்பிக்கவும் அஞ்சுகின்றனர். விற்பனைச் சந்தை இல்லாதபோது விளைவு செய்வார் உண்டோ?

பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார் என்றும் போல, தாய்மொழிக்குக் கல்வி முடியளிக்க மாநிலவரசும் முன் வரவில்லை. பல்கலைக் கழகமும் முன் வரவில்லை. இந்நிலையின்றான் மத்திய வரசும் ஆளுங்கட்சியான காங்கிரசும் வழி காட்டவேண்டும். தமிழ் நாட்டரசு பத்துறை நூல்களை நூற்றுக் கணக்காக வெளியிட்டுவருவது பெரும் பாராட்டுக்கு உரியது. தமிழைக் கல்லூரி மொழியாக்கவில்லையே என நல்லன்பர் பலர் தமிழக அரசைக் கழறுகின்றனர். இந்திய நாட்டில் ஒரு மாநில அரசு மட்டும் நிலமொழியைக் கல்விமொழி யாக்குவது கடைபோகாது. ஆக்கினால் கற்றூர் எதிர்ப்புப் பெரிதாகும். மாணவர் வரவு சுருங்கும். கொள்கை பின் வாங்க நேரிடும். மொழிக்கும் சிறுமை ஏற்படும்.

மாநில மொழிகள் கல்வி மொழி யாதல் என்பது மாநிலக் கொள்கையன்று, பாரத நாட்டுக் கொள்கை. தற்காப்புத் திட்டம் போன்றது தாய் மொழிக் காப்புத் திட்டம். தற்காப்பினால் படை வளமும் தாய் மொழிக் காப்பினால் பற்று வளமும் உண்டாகும். நாட்டுப்பற்று இல்லாதவன் கையில் கூற்றுப் படை இருந்தும் பயன் என்னை? பேடிக்கை வாளோடு ஒக்கும். ஆதலின் காங்கிரசு 1966 இலிருந்து எல்லா மாநிலங்களிலும் நாட்டு மொழிகள் பல்கலைக் கழக மொழி யாதல் வேண்டும் எனத்தீர்மானஞ் செய்து வழி காட்டுவதை நான் எதிர் பார்க்கின்றேன். இத்தகைய ஒரு கல்விச் சட்டம் செய்தல் பாராளு மன்றத்தின் தனிப் பொறுப்பு எனவும் சுட்ட விரும்புகின்றேன். ஆண்டு கூறு த வ ரை எல்லார்க்கும் நாட்டுமொழிக் கொள்கையில் ஐயப்பாடே

தோன்றும்; நம் தலை முறையில் இது வாராது என்ற அவநம்பிக்கையே தோன்றும்; தொடக்கப்பள்ளி உயர் நிலைப்பள்ளியிலுங்கூட ஆங்கிலக் குருமார்பள்ளிகளுக்கே குழந்தைகளை அனுப்பத் தோன்றும். உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் ஆங்கிலத் தனிவகுப்புகளைத் தமிழ் நாட்டிற் புகுத்துவதுபோல மீண்டும் கொண்டுவரத் தோன்றும்; குடியரசு நாட்டில் மக்களை இன்ன மொழியிற் படி என்று கட்டாயப் படுத்த முடியுமா? என்று சாக்குச் சொல்லத் தோன்றும்; இவ்வாறு மறுபடியும் அடிமையுணர்ச்சிக்கு வேண்டிய வெல்லாம் செய்யத் தோன்றும். இத்தீய போக்கு குன்று விழுந்த கூரைபோல ஒரு நொடியில் மறைய வேண்டும் எனின், நம் பாராளுமன்றம் ஆற்ற வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று; அதுதான் தாய் மொழிகள் உயரிய கல்வி மொழியாதற்கு ஆண்டு குறிப்பிடல், இவ்வாண்டு முதல் இது செய்ய வேண்டும் என்று மாநில அரசுகளுக்கு ஒன்று போல் கட்டளையிடல். இவ்வொரு கட்டளை போதும் இந்தியாவில் பல நன் மாற்றங்களைக் காண்பதற்கு. பாராள் மன்றம் இவ்வொன்றையாவது இவ்வாண்டில் உறுதியிட்டிக் கூறுமாயின், அது என் உயிராள் மன்றம் ஆகும்.

4. நம் நாட்டுக்கு வேண்டுவது தாய் மொழித்திட்டம். இம் மும் மொழித்திட்டம் அன்று. நம்மொழிகள் வளராத நிலையில் வேற்று மொழித் திட்டம் தாய்மொழி வளர்ச்சியைத் தடுக்கும். எந்த மொழியையும் தாய் மொழித்திட்டத்தோடு சேர்த்து எண்ண லாகாது. ஆங்கிலத்தை நாம் படிப்பதுகூட நம் தாய் மொழியை வளர்க்கவே. ஆங்கிலச்சார்பு நிறைய இருக்கும் இக்காலத்தில் அதன் துணைக்கொண்டு நம் மொழிகளை எல்லாத் துறையிலும் வளர்க்க வேண்டும். மத்திய வரசு

வரைப்படம் வழங்கியும், துணை நூல்கள் வழங்கியும், என்னென்ன பொதுப்படையுதவிகள் சிக்கனமாகவும் சீராகவும் செய்யலாமோ அவற்றைச் செய்ய வேண்டும். நம்மொழிகளுக்கு விடிவும் நம்பிக்கையும் வர வேண்டும் எனின், முதற்கண் அறிவியற்றுறைகளை நம்மொழிகளில் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆங்கில நூல்களின் துணை கொண்டு சில்லாண்டுகள் நம்மொழிகளில் விளக்கிக் கற்பிப்பதில் தவறென்றும் இல்லை. ஒன்று மாத்திரம் அழுத்தமாகச் சொல்லுவன். நீள நினைவு வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நம்மொழி ஒவ்வொன்றுப் அறிவுத்துறையில் ஆட்சித் துறையில் தொழிற்றுறையில் தன்னிறைவு உடையதாகத் தல வேண்டும் தமிழனுக்குத் தமிழ் நிறைமொழி, வங்காளிக்கு வங்காளம் நிறைமொழி, இந்தியாளனுக்கு இந்தி நிறைமொழி. இவ்வாறு ஒருவனுக்குத் தன் மொழியே மேலந்வுக்கும் உயர் வாழ்வுக்கும் குறைவற்ற மொழியாக வேண்டும். வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு இன்னொரு மொழிக் கட்டாயம் கூடாது.

5. கல்வித் திட்டத்தில் அயல் மொழிப்பாடலை வைப்பது பற்றி முடிவான ஒரு கருத்தைச் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும். தாய்மொழிக் கல்வி குழந்தைகட்டுநன்றாகப் பதிந்து உரம் பெற வேண்டுமென்றால் ஒன்று செய்ய வேண்டும், இன்னொன்று செய்யக் கூடாது. எட்டாவது வகுப்புவரை முற்றும் தாய்மொழி ஆட்சி செய்ய வேண்டுமேயன்றி, பிறிதொரு மொழி சிறிதும் ஊடுருவலாகாது. ஒருமொழி பதியாத நிலையில் அயன்மொழி கற்பிப்பதால் தாய்மொழியில் ஒலிப்பிழைகள் ஏற்படும், சொல் வளர்ச்சி சுருங்கும், அறிவு வளரும் காலம் வீணாகும், சிந்திக்கும் திறம் குறையும். வேண்டாதவற்றை உருப்போட்டு மூளை சுருங்கும்.

நன்றாக நம்புங்கள்! நாலாவது முதல் எட்டாவது வரை படிக்கும் ஆங்கிலப்பகுதியை ஓராண்டிற் கற்பிக்கலாம், தெளிவாகக் கற்பிக்கலாம், குழந்தை எட்டாவது வரை தாய்மொழி ஒன்றிலே படித்திருக்குமானால். ஏன்? தாய் மொழியும் அயன் மொழிப் படிப்பை அவ்வளவு எளிதாக்கும். மேலும் அந்நிலையில் வேற்றுமொழி யறிவு பயனும் படும்.

குழந்தை நிலையில் பன்மொழி கற்பது எளிது என்று பலர் சொல்லுகின்றனர். எளிது என்பதை ஒரு வாறு நானும் உடன் படுகின்றேன். பயன் என்ன? வேறு கேடுகள் என்ன? என்று சிந்திக்க. குழந்தை நிலையில் எதுவுமே எளிதுதான். உலகைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அதற்கு அவ்வளவு அவா. மண்ணைப் போட்டாலும் எந்திரம் அரைக்கும். கள்ளைக் குடித்தாலும் குடல் ஏற்றுக் கொள்ளும். கண்ணாற்றல் செவியாற்றல் என்பதுபோலப் பன்மொழி ஆற்றலென ஒருதனியாற்றல் மக்கட்கு உண்டா? உண்டாயின் அதனை வறிதாக் காது பயன் படுத்த வேண்டும். அப்படி ஒரு ஆற்றல் இல்லையே. பொதுப் பேராற்றலைக் கேவலம் பன்மொழிக்குப் பயன்படுத்தினால், வேறு திறங்கள் வறிதாகாவா? மரம் என்பதனைக் குழந்தை மும்மொழியிற் படிப்பது அறிவு வளர்ச்சியா? பொருள் வளர்ச்சியா? சிந்தனை வளர்ச்சியா? ஒரு பொருளுக்கு இரண்டு மூன்று வேற்றுச் சொற்கள் சிறுவயதில் தெரிந்து கொள்வதில் நாட்டுக்கு என்ன முன்னேற்றம் உண்டு? இன்றுள்ள செரியாத பாடத்திணிப்பும் சிந்தனைக்கு உதவாப் பன்மொழித்திணிப்பும் நம் இளஞ் சிறுர்களுக்கு இருந்தால், கல்வியின் பேரால் அறியாமை பெருகுமே யன்றி, மனஞ் சுருங்குமே யன்றி, விளங்காமை கூடுமே யன்றி, கோடி கோடி செலவு மிகுமே யன்றி, குறிப்பான

பயன் எதுவும் இராது. இப்போதே இல்லை என்பது நடை முறையில் தெளிவு. “கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி” என்பது இந்தியத் தமிழ்மறை. இவ்வுரைகல்லில் இன்றைய கல்வி முறையை உராய்ந்து பார்ப்பார்க்குத் திட்டக் கோளாறுகள் தெரியாமற்போகா. ஆதலின் பிற மொழி எம்மொழி வைப்பினும் எட்டாவது வகுப்புக்கு மேல் கல்வித் திட்டத்தில் இடம் பெறுவதாகுக. நாட்டு நலம் குழந்தை நலம் அறிவு நலம் உடல் நலம் எல்லாம் கருதி இத்தகைய கருத்துரைகளைத் துணிந்து எழுத வேண்டுவது என்னனையார் கடனாகும். “நல்லவை எல்லாம் கடன் என்ப” என்பது வள்ளுவம்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

உசு

தலைவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

இதுகாறும் வரைந்த மொழிக்கருத்துக்கள் யாவை? உங்கள் நினைவுக்கும் தெளிவுக்கும் ஒவ்வொரு வரியில் முடிக்கின்றேன்.

1. இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாதல் கூடாது.
2. இந்தி ஆங்கிலம் என்ற இரட்டையாட்சி கூடாது.
3. மத்திய அரசுக்கு ஒருமொழிச் சார்பு கூடாது.
4. ஆங்கிலம் கல்வித் திட்டத்தில் பேரிடம் பெறுக.
5. பதினான்கும் பாரதப் பொது மொழிகள் ஆகுக.
6. பதினான்கும் பாராள்மன்ற மொழிகள் ஆகுக.
7. பதினான்கும் பாரதப் பணித்தேர்வு மொழிகள் ஆகுக.
8. தாய்மொழியைத் தன்னிறைவாக்குக.
9. நம்மொழிகள் உயர்கல்விமொழியாக ஆண்டுகுறிக்க.
10. பன்மொழி யறிவை நாட்டிற் பரப்புவின்.
11. பங்கு நல்கிப் பற்று வளர்மின்.
12. வன்முறை என்னும் சின்முறை ஒழிமின்.

உண்மை

இந்தியத் தமிழன்

கடிதம்

2 (10)

அன்புத்தலைவர்களுக்கு,

நல்வணக்கம்.

முழு நம்பிக்கையோடு இக்கடிதத்தை முடிக்கின்றேன். இந்தியா இன்றுபோல் எஞ்ஞான்றும் ஒற்றுமையாக விளங்கும் என்பதிலும்; கருத்துப் பூசல்கள், கட்சிப் பூசல்கள் எவ்வளவு இருப்பினும் பாரத நாடு என்பதே எல்லார்தம் உண்மை மந்திரமாக இலங்கும் என்பதிலும்; தனியுரிமை, குடியுரிமை, கருத்துரிமை, வாழ்வுரிமை எல்லாம் நம் குடியரசில் நிலவும் என்பதிலும்; பொருளில் தொழிலில் அதிகாரத்தில் எல்லாம் நிகர்மை அமையும் என்பதிலும்; தலைவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் மதித்துக் கூடிக்கலந்து இணங்கி மக்கள் நலமாகிய நாட்டு நலத்தைப் பெருக்குவார்கள் என்பதிலும்; இந்நாட்டில் தலைவர்கட்கும் மக்கட்கும் கட்சிப்பற்று வளராது நாட்டுப் பற்றே வளரும் என்பதிலும்; மதித்துப் பேசும் பண்பும் அளவாகப் பேசும் பண்பும் உண்மையாகப் பேசும் ஒழுக்கமும் எத்துறையாளர்பாலும் காணப்படும் என்ப

திலும்; எங்கும் உழைப்பு, எவரும் உழைப்பு, எதிலும் உழைப்பு என்ற வாழ்வுப் புத்துணர்ச்சி வெள்ளம்போற் பரவும் என்பதிலும்; முயல்வோம், விளைப்போம், சமமாக வாழ்வோம், படைபெருக்குவோம், தற்காப்போம், உலகம் காப்போம் என்ற எண்ணங்கள் திண்மைபெறும் என்பதிலும்; உண்மையாகத் தெளிவாகத் துணிவாகப் பணிவாக நாட்டுக்கு நன்மையாக எதனையும் ஆற்றுவோம் என்பதிலும் பொய்யா நம்பிக்கை கொண்டவன் நான்.

நாட்டுத் தொண்டு என்பது ஒவ்வொருவனுக்கும் வாழ்க்கைக் கடமை. ஆசிரியத் தொழில் பூண்ட நான் என் துறையில் செய்யக்கூடிய நாட்டுத் தொண்டு எது? என்று எண்ணினேன். “அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்” என்றார் உலகப் பேராசிரியர் வள்ளுவர். அந்த அறிவுக்கு மொழி இன்றியமையாதது. அம் மொழிக்கே சிக்கல் இருக்கும் எனின், தெளிந்த அறிவு வளர்ச்சிக்கு இடம் எங்கே? மொழிச்சிக்கல் அறிவுக்குத் தடை, நாட்டன்புக்குத் தடை. ஆதலின் இந்திய நாட்டு மொழி நோய்க்கு முடிவான மருந்து எழுதுவது என்ற ஆசையினால் இக்கடிதங்களை எழுதலானேன்.

என் எழுத்தை அரசியல் என்று கருதுவார்களா? கட்சியியல் என்று கருதுவார்களா? கேவலம் விற்பனைக்கு எழுதிய விலையியல் என்று கருதுவார்களா? நான் கருதுவது போல் தொண்டியல் என்று கருதுவார்களா? உள்ளத்தில் ஒளியுண்டாகின் உரையிலும் ஒளியுண்டாகும்.

தலைவர்களே! மொழி ஒரு சிக்குப் பொருளாக எனக்கு என்றும் பட்டதில்லை. நூற்கண்டைப் பிரிக்கத் தெரியாமல் சிக்குப்படுத்தி விடுவதுண்டு. நம் பொது

மொழிக் கதை இப்படியாயிற்று. முறைமை இயற்கை என்ற இரு பெருவிதிகளைப் போற்றி எதனையும் சிந்திக்க வேண்டும், செய்யவேண்டும். முதன் மகன் இராமன் முடி துறப்பதா? தாய் பெற்ற வரத்தால் பரதன் முடி சூடுவதா? என்ற மாற்றம் வந்தபோது, “முறைமையன்று என்பது ஒன்றுண்டு, மும்மையின் நிறைகுணத்தவன் நின்னினும் நல்லனால்” என்றாள் கோசலை. பரதன் இராமனைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு பண்பிற் சிறந்தவன், அரசாளும் தகுதியும் உடையவன்; ஆனால் அயோத்தி முடிசூடும் உரிமையுடையவனா? ஆங்கிலம் உலக மொழித் தகுதியுடையது. நம் மொழிகளினும் பன்மடங்கு நிறைந்தது; எனினும் பாரத நாட்டுப்பொது மொழி என முடிசூடும் உரிமையுண்டா? எவ்வளவு சிறியதாயினும், வளம் குறையதாயினும் முடியுரிமை நம் மொழிக்கே உண்டு. முறைமை என்பது உரிமை. முறைமைக்கேடு முடிவில் உரிமைக் கேடு. ஆதலின் ஆங்கிலத்துக்குக் கல்வியில் பரந்த நல்லிடம் அளிப்போம், அளித்துப் பயன்பெறுவோம். ஆனால் உரிமை நாடான இந்தியாவின் தலைமைக்கும் முதன்மைக்கும் குறைவு தோன்றாதவாறு, நம் மொழிகளுக்குப் பொது முடியளிப்போம். இதுவே முறைமை.

செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும் உலகத்து
இயற்கை அறிந்து செயல்

என்பது வள்ளுவம். இக்குறள் நம்மொழிக்கொள்கைக்கு வழிகாட்டி. அறிவுக்கு நடைமுறைக் கண் வேண்டும். கையொன்று போல விரல் ஒன்று இருந்தால் என்ன? வாயொன்று போலப் பல் ஒன்று இருந்தால் என்ன? நாடொன்று போல மொழியொன்று இருந்தால் என்ன?

இருந்தால் நல்லதுதான். இயற்கை அப்படி இல்லையே. இருக்கப் பாடுபடும் முயற்சியெல்லாம் வீண், வீண், வீண். ஆதலின், “உலகத்து இயற்கை அறிந்து செயல்” என்று அரசுக்கு அறிவுறுத்துகின்றார் வள்ளுவர். நம்நாடு பன்மொழிநாடு. பன்மொழியும் தன்னிறைவுடைய ஒத்த மொழிகள். இவை பாரத நாட்டின் சமமான பொது மொழிகள் ஆவதே இயற்கை. இவற்றுள் ஒன்றை மாத்திரம் பொதுமொழியாக்குவது, ஆக்குவதற்கு மதவுணர்ச்சி போல் பாடுபடுவது இயற்கை முரண் என்பது மட்டுமன்று, நாட்டுக்கேடும் ஆகும். பரப்ப எடுக்கும் பலத்த முயற்சியால் இந்தி நாடெங்கணும் வரவரப் பரவிவிடும், எல்லாமொழி மக்களும் மெல்ல மெல்ல ஏற்றுக்கொண்டுவிடுவர் என்று யாரும் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொள்ள வேண்டா. தென்னாட்டினர் முயன்று இந்தி படிக்கத் தொடங்கினால், இவர் தம் இந்தியறிவில் வடநாட்டவரும் பிச்சை வாங்கவேண்டும் என்று கூறுவார் பாராட்டுக்குக் குழைந்துவிடவேண்டா. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஊறிக்கிடக்கும் இந்நாட்டின் இயற்கையைச் சிந்தித்துச் செய்யுங்கள். பொருளாற்றலால், பேராதிக்கத்தால், இந்தி என்னும் ஒருமொழியைப் பரப்ப முடிந்தாலும், பரப்பினுங்கூட, மயங்கிவிட வேண்டா, அது நாட்டுக்கு நல்லதன்று என எச்சரிக்கின்றேன், இயற்கையன்று என்ற காரணத்தால். ஓர் உரிமை குறைந்தால், அரசு பிளவை போல, அது இன்னொரு பக்கம் வெடிக்கும். உரிமை குறைந்து வாழ விரும்புவனும், உரிமையைக் குறைத்து ஆளவிரும்புவனும் நாட்டைக் குறைப்பவன் ஆவான். உரிமையை விடுபவன் ஒரு நாட்டைவிடவும் தயங்கான்.

வருந்தி அழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போயின் என்றற் போகா

என்ற இயற்கையைத் தலைவர்கள் நினைவு கொள்வார்கள் ஆகுக. நம் பதினான்கு மொழிகளையும் பாரதப் பொது மொழிகள் ஆக்குவதே முறைமை, இயற்கை, உரிமை, எளிமை, அன்புடைமை, அறிவுடைமை. அங்ஙனம் ஆக்காமை அடிமை, கொடுமை, அழிவுடைமை, பழியுடைமை, தற்கொலை.

பதினான்கு மொழியிலும் ஆட்சி நடத்த முடியுமா? என்பது பலர்கூறும் ஒரு தடை. இதுபற்றிய கவலை எனக்கும் உண்டு. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வொரு மாநிலம் இருத்தலாலும், அவை மாநில ஆட்சிமொழிகளாக இருத்தலாலும் அவற்றை அப்படியே பொது மொழியாகவும் கொள்வதுதான் ஆட்சிக்கும் எளிது, மக்கட்கும் எளிது எனப்பட்டது. அங்ஙனம் செய்யாமை தடை என்று மேலும் எனக்குத் தோன்றியது.

பதினான்குமொழியும் பொதுமொழியானால் பிரிவினை ஏற்படாதா? என்பது பலர் வினவும் இன்னொரு தடை. இது பற்றிய சிந்தனை என்னைப் பெரிதும் அலைத்தது. மாநில மொழிகளை மாநில அளவில் விட்டு வைத்தாற்றான் பிரிவினைச் சிறுமை நினைக்கத் தோன்றும் எனவும், ஒரு மாநில மொழியை மட்டும் பொதுவனை ஏற்றினாற்றான் பூசல் நாட்டம் ஏற்படும் எனவும், தாயின் மடியில் தவழும் குழந்தைகள் போல எல்லா மொழிக்கும் பொதுவில் பங்கு இருந்தால் மத்திய அரசுக்கு வலுவும் பிணிப்பும் உலகமதிப்பும் உண்டாகும் எனவும் எனக்குத் தெளிவாயிற்று. பங்கு கொடுத்தாற்றான் பாரத நாடு என்ற பேரெண்ணம் பிறக்கும். கொடாவிட்டால் தமிழகம், ஆந்திரம், மகாராட்டிரம் என்றவாறு பழைய

நில எண்ணமே தடித்து வளரும். பாரதப் புத்துணர்ச்சி பொங்காது.

ஆங்கிலம் அகன்றால் அறிவு வளர்ச்சி குன்றுதா? என்ற ஏக்கம் எனக்கு இல்லாமல் இல்லை. எங்கே அகலும்? யார் அகற்றுகின்றது? யாரால் பல தலைமுறைக்கு அகற்ற முடியும்? ஆங்கிலத்துக்குக் கல்வியில் வல்லிடம் உண்டு, பல பத்தாண்டுகள் உண்டு. வளர்ந்த ஆங்கிலமும் நம்முடன் இருந்து, நம்மொழிகளும் ஆங்கிலம் போல் வளரும்போது, கங்கை காவிரி பாய்ந்த நிலம் போன்று அறிவு வளம் பெருகும். இளைஞர்தம் அறிவோட்டத்தில் சிந்தனை கற்பனை புதுமை வேட்கை உரம் தெளிவெல்லாம் இருக்கும். ஆங்கிலம் கல்விச் செவிலியாகத் திகழும் ஆதலின் எத்துறையிலும் அறிவுக் குறைபாடு உருது. இனியும் ஆங்கிலம் ஆட்சியரசியாக இருந்தால், நாடு ஒருநாள் நிலையிழக்கும். மக்கள் நாள் தோறும் பற்று இழப்பர், அறிவு என்றும் உரம் இழக்கும்.

நம் வடபாரதமக்களின் மொழியுணர்ச்சியை மிகவும் மதிப்பவன் நான். நாட்டு மொழியே பொதுமொழியாதல்வேண்டும் என்ற அவர்தம் எண்ண மலரில் உரிமை மணம் கமழ்கின்றது. தாய்மொழி உலகமொழியாக வளர வேண்டும் என்ற ஆராக் காதலும் அயராக் கடமையும் அவர்தம் வாழ்வில் விளங்குகின்றன. வடபாரதத் தலைவர்கட்கும் அம்மக்கட்கும் உள்ள ஒன்றிய மொழிச் சுதந்திர உணர்வு தென்பாரதத் தலைவர்கட்கும் இம் மக்கட்கும் இருந்திருந்தால் மொழிச் சிக்கலே பிறந்திராது, பிறந்திருந்தாலும் இவ்வளவு வளர்ந்திராது, வளர்ந்திருந்தாலும் இவ்வளவு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திராது. தென்னாட்டுத் தலைவர்கள் மொழிக்

கிளர்ச்சிக்குப் பின்னுங்கூடத் தம் குழந்தைகளுக்கு ஆங்கில உணர்வையே வளர்க்கின்றனர். தமிழ் இருந்த உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் மீண்டும் ஆங்கிலத்தைப் பாட மொழியாகப் புகுத்தத் தொடங்கிவிட்டனரே; கல்லூரிகளில் தமிழ்வரவேண்டும் என்று சொல்லும் இக்காலத்து மீண்டும் ஆங்கிலம் உயர்நிலைப்பள்ளியிலேயே பாட மொழியாகத் தலையெடுக்கின்றதே. யாரை நோவது? தென்னக மாந்தரை ஆட்டிவைக்கும் உணர்ச்சி வேலையுணர்ச்சி, பதவியுணர்ச்சி, உண்டுஉடுத்து உடலோம்பும் மெய்யுணர்ச்சி. வேலைப்பற்று இன்னவர்தம் குருதியில் எப்படியோ ஊறிப்போய்விட்டது. எம்மொழி வேலை தருமோ அம்மொழியைத் தம்மொழியை விட்டுப் படிக்கத் தொடங்குவர். தம் தாய்மொழியை வேலைதரும் வாழ்வு மொழியாக, வீறுசான்ற உரிமை மொழியாக ஆக்க முயலார். இந்நிலையில் தென்னாட்டவர் விரும்பும்வரை ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக நீடிக்கும் என்று சில தலைவர்கள் வேண்டுமாறு சட்டமும் செய்து விட்டால், அச்சட்டம் அடிமையின் பரிசாகும். இத்தகைய சட்டம் கூடாது, சுதந்திர உணர்வை வளர்க்காது என்பது வெளிப்படை.

வடபாரத மக்களின் மொழியுணர்வைப் பாராட்டினேன். இந்தி ஒன்றே பொதுமொழியாதல் வேண்டும் என்பாராயின், அது ஆதிக்கம். அதனைமட்டும் மறுப்பது அறிவுடைமை. அத் தனிப்பற்று மறுக்கத் தக்கதேயன்றி, நாட்டு மொழிதான் பொதுமொழியாதல் வேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கொள்கை முழுதும் வரவேற்கத்தக்கது. தங்கள் இந்தி பொதுமொழியாக வேண்டும் என்று கேட்கும் உரிமை இந்தியாளுக்கு உண்டு. அதுபோல் என் தமிழ் பொதுமொழியாக வேண்டும், என் வங்காளம் பொதுமொழியாதல்

வேண்டும் என்றவாறு கேட்கும் உரிமை ஒவ்வொரு மொழியினர்க்கும் உண்டு. ஒரு மொழியினர்க்கு உள்ள உரிமையை ஏனை மொழியினர் குடியரசு நாட்டில் மறுப்பதற்கு இல்லை. தன்மொழிக்கு உள்ளது எல்லா மொழிக்கும் உள்ளது. இந்தியாளர் தம்மொழியுரிமையைக் கேட்பது முற்றிலும் சரி. தென்னாட்டவர் தம் மொழியுரிமையைக் கேளாததுதான் பெரும் பிழை. மொழியைச் சிக்கலாகப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவர் எனக்குப்பட்டவரை, வடநாட்டவர் இல்லை. தென்னாட்டவரோ தாய்மொழிப்பற்று மிக்க வடநாட்டவரையும் மொழிநிலையில் தம்போல் அடிமையாக்கப் பார்க்கின்றனர். தென்பாரதத்தார் ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக வேண்டும் என்று கேட்பதை விட்டுவிட்டு, தம்மொழிகளும் பொதுமொழியாகவேண்டும் என்று கேட்க வேண்டும். இவ்வளவு நாளும் கேட்கவில்லையே, இனிக் கேட்கலாமா என்று பின்வாங்காது, இந்திபோல் என் மொழியையும் நிகரான பொதுமொழியாக்கவேண்டும், அதற்குச் சட்டம் இயற்றவேண்டும் என்று கேட்டு விடுவார்களாயின், மொழிச்சிக்கல் தீர்ந்துவிட்டது என்று கொள்ளுங்கள்.

உண்மையாக உரிமையை விரும்பும் மக்கள் ஏனையோரின் உரிமையை மதிக்கவே செய்குவர். அண்மையில் நிகழ்ந்த பாராளுமன்றத்தில் பேசிய வட பாரதத் தலைவர்களின் கருத்துக்களைப் படித்தீர்களா? பதினான்கு மொழிகளும் பொதுமொழியாவதை பலகட்சித் தலைவர்களும் உடன்பட்டு மொழிந்துள்ளனர். இந்தியாளர்களுக்கு அயல் ஆங்கிலம் பொதுமொழியாவதில் எதிர்ப்புணர்ச்சி உண்டேயன்றி, இந்நாட்டு மொழிகளின் மேல் வெறுப்புணர்ச்சியில்லை. அவர்தம் ஆங்கில எதிர்ப்பை ஆதிக்கமாகக் கருதுதல் சரியன்று. மொழிச்

சிக்கல் தொடராது நீங்குதற்கு ஒரேவழி தென்னக மக்கள் தம்மொழிகளையும் பாரதப் பொதுமொழி ஆக வேண்டும் என்று உரிமையோடு கேட்பது. இவ்வுரிமைக் கேட்பை வடநாட்டவரும் மனம் உவந்து வரவேற்பர்.

என் கடிதத்தை முடிக்கும் இந்நாளில் பன்மொழிக் கொள்கை நாடெங்கும் பரவிவரக் காண்கின்றேன், கண்டு மகிழ்கின்றேன். விளம்பரங்கள் பன்மொழியில் வரத் தொடங்கியுள். மொழித்திசை திரும்புகின்றது. மொழிக்கொள்கையில் மாசு நீங்குகின்றது. செயற்கை வழி நெடுந்தொலை சென்ற தலைவர்களைப் பாரதத்தின் இயற்கை மறித்து வழிகாட்டுகின்றது. நம் தலைவர்கள் விடுதலைக்கு உயிர் வழங்கிய நாட்டு வீரர்கள். எஞ்ஞான்றும் நாட்டு நலத்துக்கு ஊறும் மாறும் செய்யார்கள். உண்மை கண்டால் புறம்போகார்கள். இதுகாறும் சொல்லிப் பரப்பிய கொள்கையானும் நாட்டுக்கு நல்லதன்று என்றுபட்டால், பிடிவாதம் கொள்ளார்கள். பிழையை உடன்படுவது நம் தலைவர்கள் கண்ட காந்தீயம்.

மொழிச்சிக்கல் இனித்தீர்ந்துவிடும் என்ற நன்னம்பிக்கை எனக்குப் பிறந்துவிட்டது. தீர்த்தாகவேண்டும் என்ற உறுதியும் தலைவர்களிடப் பரவிவிட்டது. பன்மொழித் திசை பலமாக அடிக்கக் காண்கின்றோம். பெருமகன் சுவகர்லால் நேரு மறைந்து ஓராண்டு ஆகின்றது. முதல் ஓராண்டாகிய 26—5—65 ஆம் நாள் தலைவர் டாக்டர் இராதாகிருட்டிணனார் இரவு 8-30 மணிக்கு வானொலியில் ஆங்கிலத்தில் உரை நிகழ்த்தினார். அவ்வுரை எல்லாத் தேசிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்த்து ஒரே காலத்து வானொலியில் பரப்பப்பட்டது. தமிழக வானொலியில் தலைவர் உரையைப்

பொதுமக்கள் தமிழில் கேட்டார்கள். இவ்வாறே ஒவ்வொரு மொழி மக்களும் தம் மொழியில் செவி மடுத்திருப்பர். இதுவன்றோ குடியரசு. இதுவன்றோ நேரு புகழாண்டிற் பிறந்த நன்மாற்றம். முன்பெல்லாம் தலைவர் ஆங்கிலத்திற் பேசிய உரைக்குப் பின் இந்தி மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றுதான் இருக்கும்.

நாட்டுத்தலைவர் உரையாற்றிய ஒருவாரத்துக்குப் பின், காங்கிரசுச் செயற்குழு தில்லியில் 2-6-65 இல் கூடியது. நாட்டுப் பன்மொழிகளிலும் மத்தியப் பணித்துறைத்தேர்வு நடைபெற வேண்டும் என்று மீண்டும் அழுத்தமாகவும் ஒரு முகமாகவும் தீர்மானித்திருப்பதை அறிவீர்கள். இத்தீர்மானத்தை முன் பன்முறை பாராட்டியிருக்கின்றேன். ஏன்? இத்தீர்மானம் மாசுபடாது குறைபடாது செயற்படுமாயின், மத்திய அரசு ஒருநாள் பன்மொழி யரசாகத்தான் இயங்கும் என்பது என் தெளிவு.

தலைவர் இராதாகிருட்டிணனார் 26-6-65இல் ஐக்கிய நாட்டவைபற்றி வானொலியில் ஓர் உரையாற்றினார். இவ்வுரையும் முன்போல் எல்லா மொழிகளிலும் வானொலியில் மொழிபெயர்த்து ஒலிக்கப்பட்டது. அரசும் ஆளுங்கட்சியும் பன்மொழிச் சிந்தனை உடையன என்பதற்கு மேலே காட்டியவை நற்சான்றுகள். ஒற்றை மொழியாட்சியும் இரட்டை மொழியாட்சியும் பன் மொழியாட்சிக்கு இடங்கொடுக்கின்றன.

தலைவர்களே! என் கடிதங்களைப் படித்த பெருமக்களே! எல்லார்க்கும் வணக்கம். நாடு வாழ்க. இன்னும் பல கடிதங்கள் எழுதலாம். அவையெல்லாம் விளக்கமே. நான் காட்ட நினைத்த மொழிக்கொள்கை இதுவரை வரைந்த கடிதங்களில் தெளிவு. ஆங்கிலம்

நாடெங்கணும் கல்வியில் வல்லிடம் பெறுமாதலின், ஆங்கிலக் கொள்கையாளர்கள் மனம்விட்டுப் பன்மொழிக் கொள்கைக்கு இசைவார்கள் ஆகுக. இந்தி போல் ஏனை நம்மொழிகளும் சமமான ஆற்றலோடு வளரவேண்டும் ஆதலானும், நாட்டுப்பற்று எல்லாமக்களுக்கும் இயல்பாக நிலையாக ஊறவேண்டும் ஆதலானும், இந்தி ஒன்றே வேண்டும் கொள்கையாளர் மனம்விட்டுப் பன்மொழிக் கொள்கைக்கு இசைவார்கள் ஆகுக. நாடு வாழவும் நாம் வாழவும் நம்மால் வாழ வேண்டியவை வாழவும் பன்மொழிப் பொதுக் கொள்கையே நேரான முறையான நிலையான குடியரசு வழி. எல்லோரும் இக்கொள்கையை உடன்பட்டு மொழிச்சிக்கலை முட்டறுப்பார்கள் ஆகுக.

நாட்டன்பர்களே, மக்களின் உரிமைகள் கட்சிப் போராட்டத்துக்கோ, தேர்தல் மேடைக்கோ உரியவையல்ல. மொழி என்பது பிறப்புரிமை. பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என வாக்கெடுப்புப் பார்த்துத் தீர்க்கக் கூடியதன்று. தீர்க்க நினைத்தால் தீர்ந்துவிடுவதும் அன்று. உரிமைகளைத் தேர்தற் பொருளாக்குவது நாட்டினைச் சூதிற் பணயம் வைத்த தருமன் செயலாகி விடும். இத்தகைய செயலை நாட்டுக் கவிஞர் நம் பாரதியார் உடன்படவில்லை. தேயத்தை வைக்கத் தருமனுக்கு என்ன உரிமையுண்டு என்று இகழ்கின்றார். இதனைச் சிந்திக்கவேண்டும். பிறப்புரிமைகளைக் காத்துக்கொடுப்பது கட்சிகளின் கடன். இன்று மொழியைத் தேர்தலுக்கு முன்வைத்தால், வரும் தேர்தல்களில் என்னென்ன வாக்கெடுப்புப் பொருளாகுமோ? யார் கண்டார்? சாதியை முன்வைப்பர், சமயத்தை முன்வைப்பர், ஒழுக்கத்தைக்கூட முன்வைப்பர். விடுதலைப் போராட்டக் காலத்து மாணவர்களை ஈடுபடுத்த

திய பயனை இன்றும் நாம் அனுபவிக்கின்றோமே. ஆதலின் வழிவழிப் பிழையைச் செய்துவிடலாகாது. செய்துவிடின் நம் குடியரசு பெருங் குழப்பமாகிப்போகும். மொழிச் சிக்கலை இன்று தீர்க்க முடிந்தாலும் முடியா விட்டாலும் இன்னும் பொறுப்போம். பொறுத்து முயல்வோம். வெற்றி காண்போம். எவ்வாறாயினும் மொழியுரிமையை வாக்கெடுப்புப்பொருள் ஆக்காதீர்கள் என்று எல்லாரையும் வேண்டுகின்றேன். நாட்டின் வழி வழிக் கேட்டுக்கு விதையிடாதீர்கள் என்று தலைவர்களையும் வேண்டுகின்றேன்.

பாரத நன் மக்காள்! நாட்டுப்பற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு யான்வரைந்த மொழிக்கொள்கை உங்கட்கெல்லாம் உடன்பாடு ஆகும் என நம்புகின்றேன். உடன்படி உடனே செய்ய வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று: எட்டாவது அட்டவணையிற் கண்ட நம் மொழிகள் அனைத்தும் பாரதப் பொது மொழிகளாம் எனச் சட்டம் செய்தல். இதற்கு மாருன சட்டங்களை அகற்றிவிடல்.

என்கடன் இந்தியப் பணிசெய்து கிடப்பதே.

உண்மை

இந்தியத்தமிழன்.

வாழிய பாரதம் வாழிய எல்படை
வாழிய பன்மொழி வாழிய பல்வினை
ஆழிக் குமரியும் அண்ணல் இமயமும்
ஊழி ஊழி ஒன்றி வாழிய.

ஆசிரியன் நூல்கள்

1	மனைவியின் உரிமை	ரூ. 2 00
2	வள்ளுவம்	5 00
3	கொடை விளக்கு	1 50
4	தொல்காப்பியப் புதுமை	2 50
5	இரட்டைக் காப்பியங்கள்	6 00
6	The Tamil Concept of Love	8 00
7	தமிழ்க் காதல்	10 00
8	நெல்லிக் கனி	4 00
9	உரைநடையில் 1330 திருக்குறள்	1 00
10	எந்தச் சிலம்பு	
11	தலைவர்களுக்கு	